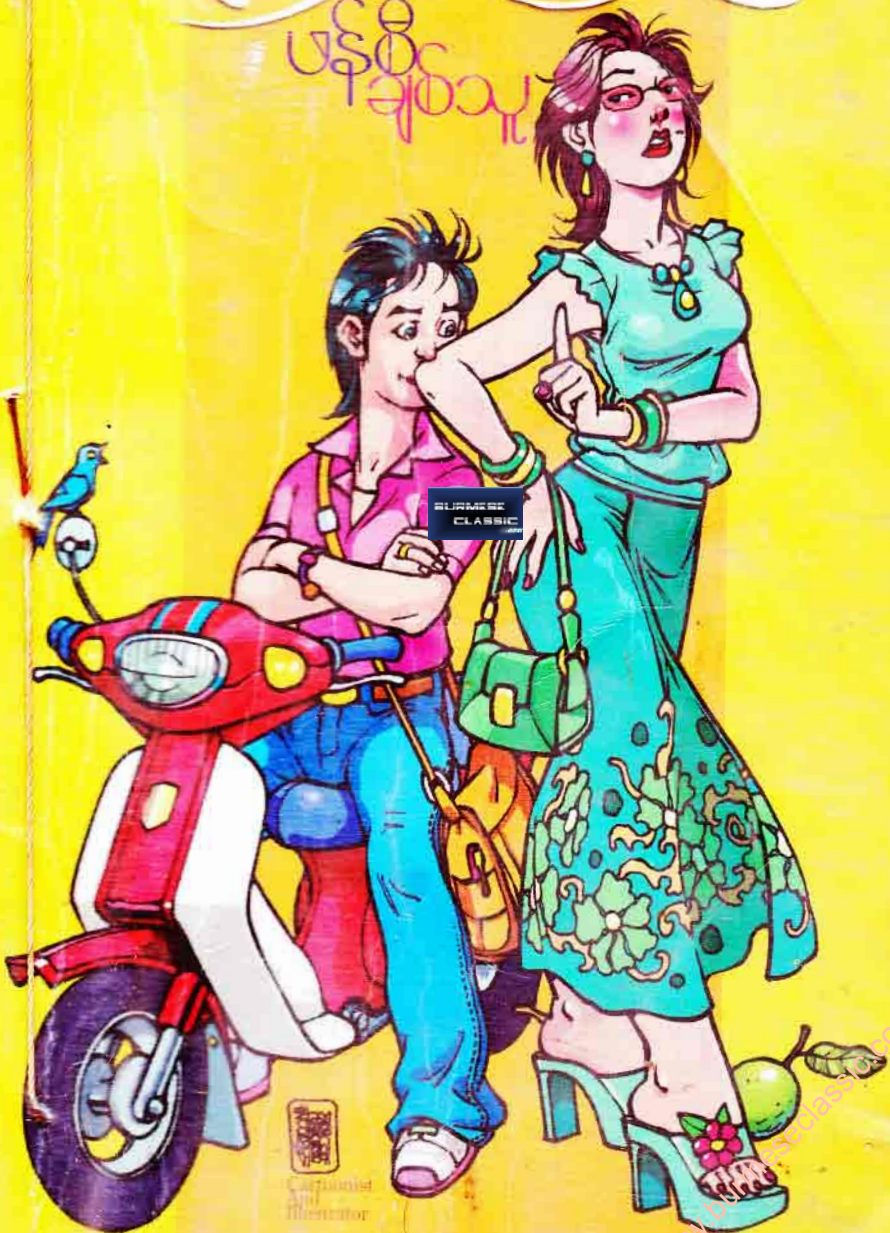

ချစ်ချစ်

၁၆၀၀
ချစ်သူ

Copyright
Illustrator

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၄၁၀၀၇

ဈာန်နှာဖုံးခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၀၀၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ ♣ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊

ခွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ♣ ဦးစော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)

စော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊

(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးပန်းချီ ♣ စောမင်းဝေ

ပုံနှိပ်ခြင်း ♣ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊

နိုဝင်ဘာလ။

အုပ်ရေး ♣ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ♣ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ♣ ဖိုလ်ပြည့်စာပေ

အမှတ် (၂၂၃)၊ စီ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - 095163764

095162031

အခန်း (၁)

ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရအပြီးမှာ ဒိုင်းခနဲ မီးပွင့်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။ စီးလာသောဆိုင်ကယ်(လ်)ကို လူးခါတိမ်းမှောက်မသွားအောင် သတိသွင်းပြီး လက်ကိုင်ကို မနည်းထိန်းယူလိုက်ရ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားသည်အထိ ဆိုင်ကယ်(လ်)ကို အရှိုန်လျော့ပြီး ရပ်တန့်လိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... လင်းဝေမိုး... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆိုင်ကယ်(လ်)နောက်မှာစီးလိုက်လာသော ဥက္ကာက ပျာပျာသလဲ မေးလာ၏။

“ငါ့ခေါင်းပေါ် ဥက္ကာခဲများ ကြွေကျသလားမသိဘူး၊ ဟဲလ်မက် ခံနေလို့ပေါ့ကွာ၊ ဒါတောင် နဖူးကို သီသီကလေး အိသွားသေးတယ်”

“ဒါ တစ်ကောင်ကောင်က ခဲနဲ့ချောင်းထုတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါဆင်းရှာမယ်ကွာ”

ပြောပြီး ဥက္ကာဆင်းကာ နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်သွား၏။ သူ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လည်း ဆိုင်ကယ်(လ်)ကိုဒေါက်ထောက်ပြီး အမှီလိုက်သွား၏။

“ဒီရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ဝင်းခြံကွေ့နဲ့ နေကြတာပဲ၊ မင်းကြည့်ပါအုံး၊ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေရှင်းနေတာပဲ၊ ခုလို နေ့ခင်းကြီးတောင် တစ္ဆေထွက်ခြောက်နိုင်တယ်”

ဥက္ကာစကားကြောင့် သူ့နဖူးကိုသူ လက်နှင့်ပွတ်ပြီး စဉ်းစား လိုက်၏။

“ငါ့ကို တစ်ခုခုတော့ လာထိမှန်တာပဲကွ၊ မင်း အသံမကြားလိုက် သွားလား”

“ကြားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လာကြည့်တာပေါ့၊ ဒီနားမှာ လာမှန်တာကွ၊ ရှာကြည့်စမ်း၊ ခဲလုံးတွေ အုတ်ခဲပိုင်းတွေ တွေ့လိုတွေ့ ငြားပေါ့”

“ဟာ... ဥက္ကာ ဟိုမှာကွ၊ မာလကာသီးကြီး”

လမ်းဘေးမှကျနေသော ကီလိုမာလကာသီးနီးပါးမျှကြီးသည့် မာ လကာသီးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်၏။ မနိမ့်မမြင့် မာလကာပင်တစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လမ်းဘေးမှာပေါက် နေခြင်းမဟုတ်။ အုတ်စီးရိုးများကာရံထားကာ ဝင်းခြံထဲမှာ ပေါက်နေပြီး အသီးပြတ်သည့် မာလကာကိုင်းတစ်ကိုင်းက ခြုံပြင်ဖက်ကို ငိုက်ညွတ် ကျူးကျော်နေခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အုတ်စီးရိုးခြံတံခါးမှာတပ်ထားသည့် သံပန်းတံခါးမှ လူဝင်ပေါက်တံခါးလေး ပွင့်လာပြီး ဘောင်းဘီတို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးဝတ် ထားသည့် ဆံပင်တိုကပ်ကပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ ထိုကောင်မလေးက သူတို့ကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး ဂရုမစိုက် သလိုနှင့် မာလကာပင်အောက်ခြေမှ မြေပြင်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေ၏။ ကြည့်နေရာမှ သူ့လက်ထဲက မာလကာသီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားက...

“ဟာ... ဒီမှာ... အဲ့ဒီမာလကာသီးက မေခူးထားတာ၊ ကြွေ ကျနေတာမဟုတ်ဘူးနော် ပြန်ပေး”

“ဟုတ်လား... တို့တွေ ဒီနားက ဆိုင်ကယ်(လ်)နဲ့အဖြတ်မှာ မာလကာသီးအကြွေနဲ့ဝင်ဆောင်မိလို့ ဒီကောင် တော်တော်နာသွားတယ်၊ ဒီလိုမျိုးက အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခု တကယ်လာဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟုတ်လား... မေကတော့ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ နေပါအုံး၊ နဖူးတွေဘာတွေ ပေါက်သွားသေးလား၊ အိမ်မှာ ဆေးထည့်ပေး မယ်လေ”

သူ့နဖူးလို လက်နှင့်အုပ်ရင်း မချိပြီးလေးပြီးပြကာ ...

“နေပါစေ... ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဘယ် ကောင် ခဲနဲ့ချောင်းထုတာလဲထင်ပြီး ဆင်းကြည့်တာပါ”

“အော်”

ကောင်မလေး၏အံ့သြမှုက ထိုမျှသာ။ ဥက္ကာက ကောင်မလေးကို မလွတ်တမ်းကြည့်ရင်း ...

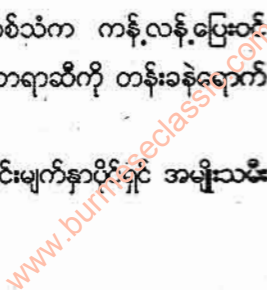
“ဒီမှာ... မေ... မေ့ရဲ့မာလကာသီးလေး”

လှမ်းပေးလိုက်သောမာလကာသီးကို မေဟူသော နာမ်စားညွှန်း ဖွဲ့သုံးတတ်သည့်ကောင်မလေးက လှမ်းယူပြီး သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်၏။ သူတို့ကြားမှာ ဘယ်လိုစကားကို ဆက်ဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ် နေစဉ် ...

“မေဖူး... အဲ့ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မာဆတ်ဆတ်စူးရှသော မိန်းမသံတစ်သံက ကန့်လန့်ပြေးဝင် လာ၏။ သူတို့အားလုံး၏အကြည့်တွေ အသံလာရာဆီကို တန်းခနဲရောက် သွား၏။

ခြံတံခါးဝမှရပ်နေသော တည်တင်းတင်းမျက်နှာပိုးရှင် အမျိုးသမီး

ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိလိမ့် မည်ထင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းမှာ အကောင်းဆုံး အချိုးအစား စာရင်းဝင်၏။ မျက်ခုံးတွေ တွန့်ခေါက်ထား၏။

မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။

စင်းနေသောနှာတံလေးမှာ ပြေပြေကလေးပေါ်လွင်နေ၏။

နီထွေးသောနှုတ်ခမ်းတွေက ဖူးငုံနေရာမှ လှစ်ဟတော့မည့် အသွင်ကိုဆောင်နေ၏။

အဂါတစ်ခုခြင်း ခွဲခြားကြည့်လည်း ကြည့်ကောင်းနေသလို မျက် နှာတစ်ပြင်လုံးကို ချဲ့၍ကြည့်လျှင်လည်း လှနေသောအမျိုးသမီး။ မဟာနဖူး ထင်းထင်းကလေးပေါ်မှာ ဆံယဉ်ကလေးတွေ့မှာချထားပြီး ကျောလည်တိုင် ရှည်သော ဆံကေသာတွေကို ဖါးလျှဖြန့်ချထား၏။

အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်ထားသောကြောင့် ဆင်စွယ်ရောင်လက် မောင်းသားအလှနှင့် လည်တိုင်အလှတွေ ပို၍ထင်းကြွနေပြန်သည်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မမ၊ မေ... မာလကာသီး လာကောက် တာပါ”

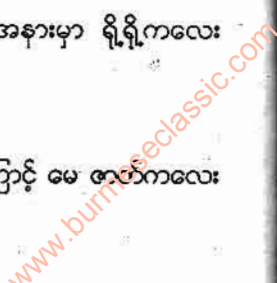
မေ့အသံကြောင့် မေ့မျက်နှာကို မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်မှ မေ့ မျက်နှာပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ မေ့အဖော် ဩဇာညောင်းဟန်ရှိ မည့် အမျိုးသမီးထံ သူ့အကြည့်လွင့်ပျံ့စဉ် ...

“ကောက်ပြီးရင် အမြန်ပြန်လာပါလား၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲ”

မေက ပြန်လျှောက်သွားပြီး အမျိုးသမီးအနားမှာ ရှိရှိကလေး ရပ်လိုက်၏။

“ဟဲ့... မေးနေတယ်လေ”

အမျိုးသမီး၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့် မေ ဇာတ်ကလေး

ဇန်နီရီ

ပုဂံ ပြန်ဖြေ၏။

“မေလဲမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေ့ မာလကာသီးက အဲ့ဒီဆိုင်ကယ်(လ်) စီးလာတဲ့ ဟိုအစ်ကိုကြီးကိုသွားမှန်တာ”

အမျိုးသမီး၏အကြည့်တွေ သူ့ထံ စူးရှစွာပျံ့ဝဲလာ၏။ သူ့ အကြည့်ကို စွမ်းအားမြှင့်ပြီး တန်ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်စိုက်ကြည့်နေကြရာမှ အမျိုးသမီးက အရင်မျက်နှာလွှဲသွားပြီး . . .

“ဒါ မတော်တဆပဲ၊ ဘာလဲ အဲ့ဒါကိုအကြောင်းပြပြီး အကြောင်း စ,ချင်လာတာတွေလား မေ”

ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်းစာမျှသာကွာသည်မို့ အမျိုးသမီး၏စကား ကို ပီပီသသကြီးကြားလိုက်ရသဖြင့် သူနှင့်ဥက္ကာမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရ၏။

“ဒါ . . . ဒါတော့ . . . ”

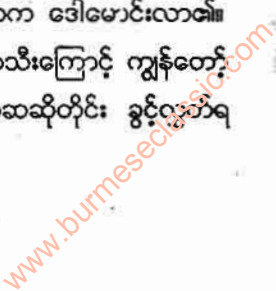
မေက ပြန်မဖြေတတ်သဖြင့် စကားထစ်ထစ်ဖြစ်နေ၏။ ဥက္ကာက အမျိုးသမီးအနားကို လှမ်းသွားပြီး . . .

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အကျိုးအကြောင်း လာရှင်းကြည့်ကြတာပါ”

“ဘာအကျိုးအကြောင်းလဲ၊ ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ အခု မင်းတို့လုပ်သင့်တာက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွက်သွားဖို့ပဲ”

အမျိုးသမီး၏ဆက်ဆံရေးမှာ ရင့်လွန်းလာ၏။ သူက ဥက္ကာကို အရိပ်အခြေပြုပြီး ပြန်သွားကြဖို့ညှိ၏။ မရ။ ဥက္ကာက ဒေါမောင်းလာ၏။

“ခင်ဗျားခြံထဲက အဖိုးမတန်တဲ့မာလကာသီးကြောင့် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းရဲ့နဖူးမှာ ဘုထွက်သွားပြီ၊ မတော်တဆဆိုတိုင်း ခွင့်လှာဘုရ မယ်ဆိုရင် . . . ”

ဥက္ကာက ရုတ်တရက်ကြီး ချော်လဲမည့်ဟန်ပြုလျက် အမျိုးသမီး
လက်ကို ဖမ်းကိုင်ဆွဲရန်ပြုလိုက်၏။ အမျိုးသမီးလည်းလန်ပြီး နောက်
ဆုတ်သွား၏။

“တွေ့လား... မကိုင်ချင်လို့၊ ကိုင်ချင်ရင်ရတယ်၊ ရုတ်တရက်
မတော်တဆချော်လဲလို့ ဖမ်းမိဖမ်းရာ ခင်ဗျားလက်ကို မတော်တဆကိုင်
ဆွဲလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကျေနပ်မလား”

“ဘာတွေ့လာကြောင်နေတာလဲ၊ ဒါ မင်း တမင်လုပ်တာပဲကွ”

“ခင်ဗျားလဲ တမင်စွတ်ပြောနေတာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“အံ့မယ်... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမကို လာရန်တွေ့နေချင်
သေးတယ်”

အမျိုးသမီး၏စကားအဆုံးမှာ သူ ကြားဖြတ်ဝင်လိုက်ရ၏။

“ဥက္ကာ... တော်ပြီကွာ... ပြန်ရအောင်”

ဥက္ကာလက်ကို သူ့ဆွဲပြီးခေါ်ထွက်အလာမှာ အခဲကျေသေးဟန်
မတူသော အမျိုးသမီးက ...

“ဘယ်လိုကောင်တွေလဲ မသိဘူး”

သူ ချာခနဲလှည့်ပြီး ...

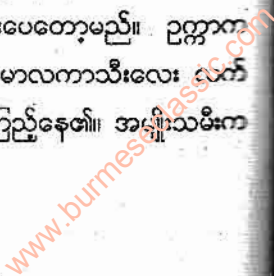
“ကောင်တွေလို မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကအစ်မရဲ့ဆန္ဒ
အတိုင်း ပြန်လှည့်နေပြီပဲ၊ ဒီလိုကြီးတော့ ထပ်ပြီးမရင့်သီးသင့်ပါဘူး”

“မင်းအဖော်ကကော ယဉ်ကျေးနေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမက ယဉ်ကျေးပါတယ်”

“ဘာမလဲ၊ ထိကပါးရိကပါး လာမပြောနဲ့နော်”

အခြေအနေက ကြာလျှင် ပိုသာဆိုးပေတော့မည်။ ဥက္ကာက
ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြင့် နှာမူတ်နေ၏။ ကောင်မလေးက မာလကာသီးလေး လက်
ထဲကိုင်ပွတ်နေရာမှ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ အမျိုးသမီးက

ဖန်စီချစ်သူ

မာန်မာနတစ်ရွေးသားမျှ လျော့ချမည့်ဟန်မရှိ။ ခါးထောက်ပြီးပြန်ကြည့်
နေသေး၏။

“ကျွန်တော် မလုပ်ရဲပါဘူး မမ”

“နင်... နင်...”

သူက ဥက္ကာကိုဆွဲခေါ်ပြီး ဆိုင်ကယ်(လ်)ဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့
လိုက်၏။ နောက်မှာရပ်ကျန်ခဲ့သော အမျိုးသမီးထဲမှ မကျေမနပ်သံတွေ
ပျံ့ပဲလိုက်ပါလာ၏။

“ကောင်စုတ်တွေ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂရုစိုက်မနေတော့။ ဆိုင်ကယ်(လ်)ပေါ်
တက်ထိုင်ပြီး စက်နှိုး၍ထွက်ခါနီးမှာ ဥက္ကာက ...

“သွားပြီမမရေ”

သူက ...

“ဒီလိုအော်ရတယ် ဥက္ကာရ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“သွားပြီအချစ်ဆုံးကြီးရေ”

သူအော်ပြောလိုက်သံကြောင့် အမျိုးသမီးခမျာ အနာပေါ်တုတ်
ကျသွားသလို/ ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့မှာသေချာ၏။ သေချာအောင်လည်း ဥက္ကာ
က နောက်လှည့်ကြည့်ရင်းမှ ဝမ်းသာအားရပြောလာ၏။

“မင်းအော်လိုက်မှပဲ သွေ့ဆွေ့ကိုခုန်သွားတာပဲဟေ့”

အခန်း (၂)

“မင်းတို့လမ်းထဲလာရတာ ဒီနေ့အဖို့တော့ ပြဿဒါးမလွတ်
သလိုပဲတိုးကိုရာ”

တိုးကိုတို့အိမ်၏လသာဆောင်လက်ရမ်းမှာ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး
ဥက္ကာပြောလိုက်ခြင်းပင်။ သူပြောပြထား၍ အကြောင်းသိထားပြီးသော
တိုးကိုက . . .

“မင်းတို့နဲ့တွေ့လာတာ တကယ့်ဘုရင်မကြီးကွ၊ ဘယ်သူမှ
'ချက်'လုပ်လို့မရတဲ့ ဘုရင်မကြီး၊ (Queen) ကွင်းဆိုတဲ့အတိုင်း လှလဲ
လှတယ်၊ လန်လဲလန်တယ်၊ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ရဲလို့ ကွင်းကွင်း
'သွားကြတယ်လေ”

ဥက္ကာက . . .

“ငါကတော့ 'ကွင်း' ကိုသဘောမကျဘူး၊ မေဆိုတဲ့ကောင်မလေး

ပန်စီချစ်သူ

ကို သဘောကျတယ်၊ ဒါနဲ့ အခေါ်အပြောတွေ ညက်နေပြီကွာ၊ အဲ့ဒီ
'ကွင်း'ကြီးသာရောက်မလာရင် ယုံတယ်မဟုတ်လား"

တိုးကိုက အမြင်မကြည်ဟန်ဖြင့် . . .

"ဘာကိုယုံရမှာလဲ"

ဥက္ကာက . . .

"ငါ့အရည်အချင်းကိုလေကွာ"

"ထပ်. . . မင်းကပ်လို့ရမယ် ထင်သလားဥက္ကာ"

"လောလောဆယ်မကပ်နိုင်လို့ ရင်ဘတ်မကွာပဲ ပြန်လာခဲ့ရတာ
လင်းဝေမိုးအသိပဲ"

သူ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေရာမှ . . .

"မင်းတို့ကို ငါပြောပြရင် အံ့ဩသွားမလားပဲ"

"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်"

တိုးကိုက ဒရင်းဘတ်ပေါ်ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

ဥက္ကာက . . .

"ဘာလဲကွ"

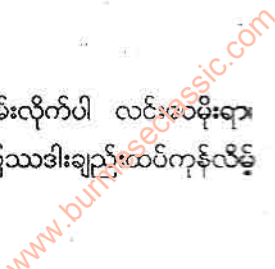
"ငါ အဲ့ဒီ'ကွင်း'ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ"

တိုးကိုနှင့်ဥက္ကာတို့ အကြည့်ချင်းဆုံတိုက်သွား၏။ ပြီးလျှင် နှစ်
ယောက်သား နဖူးရိုက်သူရိုက်၊ လက်ဖျားခါသူခါဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး
လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်လေတော့၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ ဒါရယ်စရာလား၊ ရေမြင်းကြီးပါးစပ်ဖြဲကြီး
ကန်စွန်းရွက်တောင်းသလို ရယ်မနေနဲ့"

တိုးကိုက ရယ်ရှိန်သပ်ပြီး . . .

"ဝင်စားနေတာလေးတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ လင်းဝေမိုးရား၊
ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မင်းရဲ့လာမဲ့နေ့စွဲတွေမှာ ပြဿဒါးချည်းထပ်ကုန်လိမ့်"

မယ်”

“ပြဿဒါးမကလို့ နဂါးခေါင်းပဲလှည့်လှည့်ကွာ၊ ငါကတော့ အခွင့်အရေးရရင် ဝင်မှာပဲ”

“ဟာ... တယ်ပြင်းထန်နေပါလား၊ နဂါးခေါင်းက လှည့်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို မျှီသွားနိုင်တယ်နော်၊ ငါက ကိုယ့်လူ အနေဖက်ကနေပြောနေတာ၊ မင်းမယုံလို့ မင်းအသည်းနှလုံးတွေ သိပ်ခန့် နေချင်ရင်လဲ သဘော”

“သဘောဆိုရင်လဲ ငါမေးတာ၊ မင်းသိသလောက်ပြောပေးရမယ်”

“ဆို”

“အဲဒီမမနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

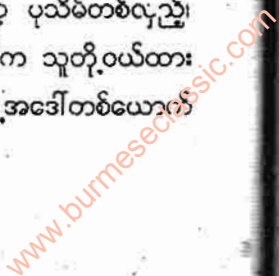
“ခင်မာလာပွင့်ဖူး၊ သူ့ညီမနာမည်က မေသန္တာပွင့်ဖူး”

“သူရဲ့ ဘိုင်အိုဂ်ရပ်ဖီ”

“ဒါကတော့ အများကြီးငါမသိဘူး၊ သူတို့ပြောင်းလာတာ ခြောက်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ပုသိမ်ကလို့ပြောတာပဲကွ၊ သူ့မိဘ တွေက အရင်က ငါးဖမ်းစက်လှေတွေသာတွေ့ အတော်ပိုင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို လားပဲ၊ သူတို့အကြားကို ပြန်ကြားရတာပြောတာနော်၊ သူတို့က ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်နေကြတယ်၊ မေသန္တာက အိကိုစာက်တယ်၊ သူ့အမ ကတော့ မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်နေတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ တချို့ပြောတော့ လဲ သူ့အမ ခင်မာလာပွင့်ဖူးက စာတမ်းပြုစုနေတယ်လို့ပြောတာပဲ”

“သူ့မိဘတွေပါ ပြောင်းလာကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးကတော့ ပုသိမ်တစ်လှည့်၊ ရန်ကုန်တစ်လှည့် နေကြတာပေါ့ကွာ၊ အခု ဒီကအိမ်က သူတို့ဝယ်ထား တာ၊ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ အဖော်ရအောင် သူ့အဒေါ်တစ်ယောက် ပါ လာနေပေးတယ်လို့ ကြားရတယ်”

“မင်းတို့လမ်းထဲကကောင်တွေကော သွားစမ်းဖူးသေးလား”

“ဘယ်နေမလဲ၊ လန်ထွက်လာတာပဲ၊ တစ်ကောင်မှ ခေါင်းမဇာ နိုင်ဘူး၊ ဂစ်တာနဲ့မြူးပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ခပ်မူးမူးလေး အသည်းကွဲပြနေလို့ ရဲကလာဆွဲတာ တန်းလစ်ကုန်တာပဲ၊ ဂစ်တာသုံးလက်လောက် အဆုံးခံ လိုက်ရတယ်လေ”

“ခင်မာလာပွင့်ဖူးက လက်တို့လိုက်တာမဟုတ်လား တိုးကို”

ဥက္ကာ၏ကြားဖြတ်အမေး။

တိုးကိုက . . .

“သူပဲပေါ့၊ တကယ့်အော်လန်ကြီးပဲ၊ သူ့ကြောင့် မေလေးကို ငါ တိတ်တိတ်ကလေး ရင်ခုန်နေရတာလေးတွေ ပြန်ငုပ်သွားတယ်”

ဥက္ကာက လသာဆောင်ဝရန်တာမှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး . . .

“ဘာ . . . ဘာ . . . မင်းကလဲ မေလေးကိုရင်ခုန်ဖူးတယ်”

တိုးကိုက ဥက္ကာကို မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါလေးပြောတာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ရင်ခုန်ဖူးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အခုလဲ ပြန်ရင်ခုန်ချင်နေတာပဲ . . . ကဲ”

တိုးကိုစကားကြောင့် ဥက္ကာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး . . .

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ ပညာပြိုင်ရလိမ့်မယ်”

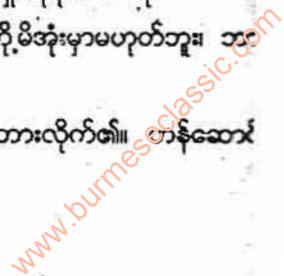
“ဘာပညာလဲ၊ ဆယ့်နှစ်ကြိုးလား၊ မင်းလို ခေါင်းမှာဗွေနှစ်လုံး နဲ့ စုန်းမလင်ကတော့ ပညာတတ်မှာပေါ့”

“တိုးကြီး . . . မင်း ငါ့ကို ဖရီးကစ်တွေပေးမနေနဲ့၊ ငါ အတည် ပြောတာနော်၊ ငါက မေလေးဆို အသေရရအရှင်ရရပဲ . . . ယဲ့”

“ဟိုက မင်းကို စာရင်းထဲတောင် တို့မိအုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝ တွေလာညှီနေတာလဲ”

သူက ထရယ်ပြီး နှစ်ဦးကြားမှာဝင်တားလိုက်၏။ ဟန်ဆောင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နှစ်ဖြစ်နေကြသော တိုးကိုနှင့် ဥက္ကာမှာ တရုတ်သိုင်းကွက်တွေ ထဲဆွဲ
နေ၏။ သူက ...

“ဘာမှလဲ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နားပူနားဆူမလုပ်ကြစမ်းပါနဲ့
ဘွား၊ မင်းတို့လုပ်တာနဲ့ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားတာလေးတွေတောင် ပျက်
ဘုန်ပြီ”

တိုးကိုက ...

“အစကတည်းက ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ မင်းဟာ
တွေ့ပျက်လဲ ဘာမှမထူးတော့ဘူး”

ဥက္ကာက ...

“ဟုတ်သားပဲ လင်းဝေမိုးရာ၊ မင်းဘာသာရှူးချင်လဲ ကွယ်ရာမှာ
သွားဈေးတော့၊ ငါ ဒီမှာ ဒီငတီနဲ့ရှင်းရအုံးမယ်၊ ဘေးကလဒတွေနဲ့မရှင်း
ရခင် ကိုယ့်ငတီကို ကိုယ်ရှင်းရမှာပဲ”

“မင်းစိန်ခေါ်လို့ ငါ တကယ်စိတ်ပါသွားပြီ ဥက္ကာ၊ တိုးကိုဆိုတဲ့
ငါက မေလေးနဲ့ တစ်လမ်းထဲနေတာပါကွ၊ မင်းကို မြို့နယ်ခြားပြီးသွားရ
လာရ ပိုးပန်းရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းထက်စာရင် မေလေးကို ငါ အများ
ကြီးချောင်းနိုင်ဖယ်၊ အခြေအနေကောင်းလို့ကတော့ တန်းဝင်မှာ၊ ဒီကြား
ထဲ ကံကောင်းပြီး မေလေးက ကြည်လာပြီဆိုလို့ကတော့ မင်းကိုတောင်
လက်ပြမနေဘူး၊ တန်းသရူးမှာ”

“ဂျေးထဲကိုလား၊ ငရဲပြည်ကိုလား”

“နင့်ကြီးဒေါ်ကြီးဆီကိုလေ”

သူ နားပူစွာဖြင့် လက်ခါပြီး အိမ်အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့၏။
တိုးကို မိဘတွေမရှိ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆိုင်ထွက်နေကြသဖြင့် တိုးကို
အိမ်စောင့်ကျနေခြင်းပင်။ စားအိမ်သောက်အိမ်မို့ စားဖိုဆောင်ထဲငင်လာ
ခဲ့လိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာလှုပ်ကြည့်၏။ သစ်သီးစုံ၊ အချိုရည်ဖူး၊ ကြက်

ဥနှင့် ဘီယာပူးတွေ စင်ပေါ်မှာ အကန့်လိုက်အပြည့်။

ဆင်စွယ်ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံး၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် လိမ္မော်ရည်ပူး တစ်ပူးကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲမှာလာထိုင်လိုက်၏။

ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး အခွံခွာစားပြီးစမှာပင် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာ ဥက္ကာနှင့်တိုးကိုတို့ ရောက်လာ၏။ လိုက်တမ်းပြေးတင်း ကစားနေကြဟန် ဖြင့် . . .

“လင်းဝေမိုး . . . တိုးကြီးကို ကြည့်ထိန်းအုံးကွ၊ ငါ့ဘာသာငါ မေလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေပြောနေတာကို ဒီကောင် တင်းလာ ပြီး လိုက်ဗျင်းနေတယ်”

“မင်းပြောချင်ရင် ငါနဲ့လွတ်အောင်ပြောပါလား”

တိုးကိုက ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ပြန်အော်ပြောနေ၏။ ဥက္ကာက စားပွဲကို ပတ်ချာလည်လှည့်ပြီး တိုးကိုကို ရှောင်နေရာမှ စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးကို လှမ်းဆွဲ၏။ သူက လက်နှင့်ရိုက်ထုတ်လိုက်၍ လှစ်ခနဲ ငှက်ပျောသီးကို ဆွဲယူသွား၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့လွတ်အောင် ငါ ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ကလေးတွေလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ခေါင်းကိုလည်နေပြီ”

နှစ်ယောက်သား ခုံတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး . . .

“လက်ဝါးစောင်းနဲ့ပေးလိုက်လို့ ‘ခနဲ အော်သွားမယ်’”

ဥက္ကာက လေသိုင်းကိုပြန်စ၍ ဆက်၏။ တိုးကိုကလဲ ကီးတွေ ထဆွဲပြီး . . .

“ညာတံတောင်နဲ့ သန့်သန့်လေးပြန်ပြေးလိုက်မှာပေါ့၊ ဂျီဇောင်း ကို အထုခံလိုက်ရလို့ ‘ဘွတ်အဲ အော်သွားမယ် . . . ဟင်း’”

သူက မတ်တပ်ရပ်ပြီး . . .

“လောလောဆယ်တော့ ငါ အရင်ပေးပြီး ပွဲသိမ်းလိမ့်မယ်”

သူက တိုးကိုကို ငှက်ပျောခွံနှင့်ပိတ်ပေါက်လိုက်ပြီး ဥက္ကာ နား
 ထင်မွှေးကို လှမ်းဆွဲပွတ်လိုက်၏။ 'ဟာ' ခနဲအသံနှင့်အတူ ခံလိုက်ရသော
 နှစ်ယောက်စလုံးက လက်မြန်ခြေမြန်နှင့် သူ့နအုံကို ပြိုင်တူလိုလို ပြန်
 ပေးလိုက်ကြ၏။ သူ နားတစ်ဖက်အူသွားပြီး ကြယ်တွေလတွေ အတန်း
 လိုက်ထွက်သွား၏။

မမ ဘယ်သူလဲပင်မသိတော့။

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့ တိုးကိုထံမှ အပြန်လမ်းမတန်းပေါ် သူတို့ဆိုင်
ကယ်(လ်)အရောက် ...

“လင်းဝေမိုး... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... မင်းရဲ့ခံစားမှုကြီး”

နောက်မှာစီးလိုက်လာသောဥက္ကာက လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

သူက ...

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပွိုင့်ဆိုတဲ့ ကဖေးထဲကို အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ဝင်သွားတယ်”

သူက ဆိုင်ကယ်(လ်)ကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့ခပ်လှမ်း
လှမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကန်းထရီးစတိုင်(လ်) သစ်လုံးများနှင့် ဖွဲ့
စပ်တည်ဆောက်ထားသော ဆိုင်လေးကို လှမ်းမြင်ရ၏။

အဝင်ကိတ်နှိုးရှိ ပွိုင့်ဆိုသောစာတမ်းအောက်မှာ ကောင်းဘွိုင်ကောင်း
ဦးထုပ်သုံးလုံး၊ သေနတ်အတုသုံးလက်နှင့် ကြိုးခွေသုံးခွေကို တန်ဆာ

ဆင်ထားသေး၏။

“သေချာရဲ့လား ဥက္ကာ”

“ဝင်ကြည့်ပါလား၊ မေလေးပါတာ မတွေ့ရဘူး”

“ငါ ဘယ်လိုဝင်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ထပ်... ကဖေးထဲဝင်တာပဲ၊ ကြိဖန်ခေါင်းပွန်းခံနေတယ်”

“ငါ မမကို သေသေချာချာထပ်ကြည့်ချင်တယ်”

“အလဲ... မမတဲ့၊ တင်စားပြီး ခံစားရုံခံစားပေါ့ လင်းဝေမိုးရာ၊

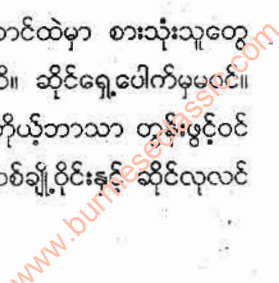
ဘောင်ကျော်သွားလို့ကတော့ ဟိုက လက်ချညှပ်လွှတ်လိုက်လိမ့်မယ်”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်(လ်)ကို ဆိုင်ရှေ့နားရောက်အောင် မောင်းလာလိုက်စဉ် ဥက္ကာက . . .

“ဆိုင်ဝန်းထဲမှာ ယာဉ်ရပ်နားနေရာရှိတယ်”

သူ ဝင်းထဲအထိမောင်းဝင်လိုက်၏။ မမ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ အနီးအနားက အသိသူငယ်ချင်းအိမ်သွားရင်း အပြန်မှာ အဆာပြေ တစ်ခု ဝင်သောက်တာများလားဟု သူ့အတွေးလွန်ရင်း ဆိုင်ကယ်(လ်)ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ခေါင်းစွတ်ကိုချွတ်ပြီး လက်ကိုင်မှာ ချိတ်စဉ် သူ့အနား ဥက္ကာမရှိတော့။ ဥက္ကာ ဆိုင်ထဲသို့ သုတ်သုတ်ဝင်သွားတာ လှမ်းတွေ့၏။ သူ့အား ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေစေရန်၊ ထားခဲ့သော ဥက္ကာအား ကြိုတင်ဆင်း ဂျင်းပန်(လ်)ကို ခါးပတ်မှ မသိမသာဆွဲပြင်လိုက်၏။ POLICE ကော့မုက်မှန်ကို ပြန်ပြင်တပ်လိုက်ပြီး ကေကိုသပ်ပြင်ကာ ဆိုင်ဖက်ကို ဖုတ်နာလှည့်လိုက်၏။

ဇီညိုရောင် ဖိုတိုဂရေ့မှန်လုံခန်းမဆောင်ထဲမှာ စားသုံးသူတွေ ဘယ်ရွေ့ဘယ်ရွေ့ ရှိနေနိုင်မလဲဆိုတာကို သူမသိ။ ဆိုင်ရှေ့ပေါက်မှမဝင်။ ဆိုင်ဘေးပေါက်မှဝင်လာရခြင်းမို့ မှန်တံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာ တွန်းဖွင့်ဝင်ရ၏။ အထဲမှာ လေးဝိုင်းလောက်သာလှူရှိ၏။ တစ်ချို့ဝိုင်းနှင့် ဆိုင်လုလင်

ဖန်စီချစ်သူ

တွေက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကြ၏။ သူကအတွင်းကို အကြည့်တရစပ် ဝေ့
ပစ်လိုက်သောအခါ လမ်းမဖက်ကို မျက်နှာစာပြုထားသော (စည်းရိုးပုပု
ကို ကျော်၍မြင်နိုင်သည့်) တောင်ဖက်ထောင့်စွန်းဝိုင်းမှာ ခင်မာလာပွင့်ဖူး
နှင့် အဖော်တစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

မျက်ဝန်းတွေလွင့်ပျံ့လာ၏။ သာမန်စူးစမ်းမှုသဘောမျိုးဖြင့် လှမ်း
ကြည့်ပြီး အကြည့်လွှဲသွား၏။ သူက နီးရာစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်
မျက်ဝန်းတွေ လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိလာပြန်၏။ သာမန်စူးစမ်းမှုသဘော မဟုတ်
တော့။ မျက်ခုံးတန်းလေး အနည်းငယ်တွန့်ခေါက်လျက်။ နှုတ်ခမ်းလေး
အနည်းငယ်လှုပ်ရွသွားလျက်။ လှုပ်ရွသွားသော နှုတ်ခမ်းလေးက အဖော်
ဖြစ်သူကို သူ့ထံ မသိမသာ အကြည့်တွေ ထပ်ဆင့်ဝဲပျံ့လာစေပြန်၏။
သူ့အနားကို ဆိုင်လုလင်လေးရောက်လာ၍ အာရုံပြတ်တောက်သွားကြ၏။
ထိုအခါကျမှ ဥက္ကာကိုသတိရ၏။ သတိရခြင်းမှာပင် ဥက္ကာ အနားရောက်
လာ၏။

“ဝိတ်သွားလျော့တာကွာ၊ မင်း ဘာသောက်မှာလဲ”

“ငါမသောက်ချင်ဘူး၊ မင်း တစ်ခုခုမှာသောက်”

ဥက္ကာက ရေခဲစိမိကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် သစ်သီးစုံကိတ်တစ်ပွဲ မှာ
လိုက်၏။ ဆိုင်လုလင်လေးပြန်ထွက်သွားသောအခါမှ . . .

“ဥက္ကာ . . . တွေ့ပြီးပြီလား”

“ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ သေချာမကြည့်မိဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ”

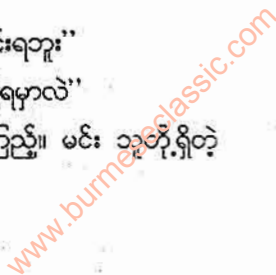
“ဟိတ်ကောင် . . . မင်းခေါင်းကြီးကို ချက်ချင်းပြန်လှည့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဣန္ဒြေရှိရှိကြည့်ရတယ် . . . အကြည့်မရိုင်းရဘူး”

“မဟာရောဂါပဲ . . . ကဲ . . . ဘယ်လိုကြည့်ရမှာလဲ”

“ငါကြည့်လို့ပြောမှ မသိမသာလေးဝေ့ကြည့်။ မင်း သူတို့ရှိတဲ့

နေရာက မင်းနေရာကနေဆိုရင် လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက် လည်တိုင် လှည့်ပေးရမယ်။ အကွာအဝေးက ဝိုင်းလေးဝိုင်းခြားမယ်။ တောင်ဖက်ထောင့်ဆုံးက ဝိုင်း။ မမနဲ့ သူ့အဖော်ရဲ့အနေအထားက တို့ဖက်ကို မျက်နှာမူထားတယ်”

“ဟူး... မင်းဟာကလည်း ဘုရင်မ မော်ဖူးရဲ့သလိုပဲ။ ဘာလဲ ကွာ”

“တိုးကိုပြောတာ မမှတ်မိဘူးလား။ မမက ဘုရင်မပဲလေ”

“ဒါဆိုရင်လဲ ဘာနဲ့လှမ်းပြီး ‘ချက်’လုပ်မှာလဲ”

“ဟော... မင်း အသာလေးဝဲပြီးကြည့်လိုက်”

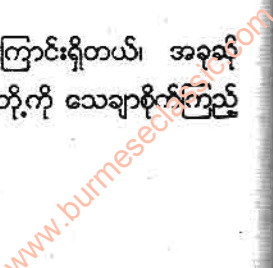
ဥက္ကာက သူ့ကို တမင်ရွံ့ပြီး သမင်လည်ပြန်ပုံစံမျိုး ဘယ်ဖက် ကြည့်လိုက်၊ ပြီးလျှင် ညာဖက်ပြန်ကြည့်လိုက်လုပ်နေ၏။ သူက လေသံ ဖြင့် ကြိတ်ဆဲရင်း...

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အရေးဆိုရင် ငကြောင်ငလှောင်စိတ်က ထလာပြီ”

ဥက္ကာက ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ရယ်နေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မှာကြားထားတာ တွေ ရောက်လာ၏။ ခင်မာလာပွင့်ဖူးနှင့် အဖော်အမျိုးသမီးမှာ ယောင်လို့ ပင် သူတို့ကို လှည့်မကြည့်တော့။ မနေ့က မကျေမလည်ဖြစ်ခဲ့သော သကောင့်သားနှစ်ယောက်မှန်း ခင်မာလာပွင့်ဖူး မှတ်မိသွားဟန်တူ၏။ ဥက္ကာလှည့်ကြည့်ပြီးကတည်းက မျက်မှောင်ဆွဲကာ အကြည့်ကိုလွှဲသွား၏။

ခင်မာလာပွင့်ဖူး၏မျက်နှာ တည်တည်နေရာမှ တင်းတင်းဖြစ် သွားတာကို သူလှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဆိုင်ထဲမှာ မျက်မှန်မချွတ်တာ အကြောင်းရှိတယ်။ အခုဆို ငါ့မျက်နှာက သူတို့ဖက်လှည့်ထားပေမယ့် ငါ သူတို့ကို သေချာစိုက်ကြည့် မကြည့်ဆိုတာတော့ သူတို့သိမှာမဟုတ်ဘူး”

အခြားဝိုင်းများမှာ သူတို့လူနှင့်သူတို့ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြ၏။
နေ့ခင်းနှင့်ညနေခင်းအကူးမို့ နေရောင်ခြည်နုနုတွေ အခန်းတွင်းကို ထိုး
ဖောက်ရောက်ရှိနေ၏။ အဲယားကွန်းလွတ်ထားသော အခန်းထဲမှာ သူ
ကြာကြာနေလျှင် မူးချင်လာတတ်၏။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ ဥက္ကာ”

“ဒဲ့ပြောလိုက်ပေါ့၊ ရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

“မင်းကိုအားကိုးလည်းအလကားပဲ၊ ငါ့ဘာသာငါစဉ်းစားမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဥက္ကာက တခြားဝိုင်းတွေ ဝေ့ကြည့်သလိုလို
နှင့် မမဘေးမှာပါလာသော အဖော်အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
ပြီးလျှင် . . .

“လင်းဝေမိုး . . . မင်းခံစားမှုကြီးဘေးမှာပါလာတဲ့ ဝိန်းမက စိတ်
ကောင်းရှိမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

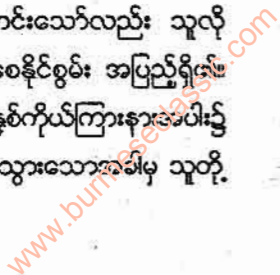
“ဆံပင်ကကျဲကျဲနဲ့ မရှည်မတို၊ မျက်လုံးကပြူးချိုင့်ချိုင့်နဲ့ တရုတ်
နဲ့ဂျပန် ဖက်စပ်ကျထားတဲ့ရုပ်မျိုးကွ၊ ခုန ငါလှမ်းကြည့်တာတောင် မျက်
စောင်းတွေနဲ့ ပါးရွဲပြသွားတယ်”

ဥက္ကာပြော၍ မျက်မှန်ထဲမှ သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဥက္ကာပြော
သလို အဖျက်တော့ပါလာလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးမိ၏။ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဤဆိုင်ကပြန်သွားပြီးသည့်နောက်မှာ မမအတွေးထဲ၌ သူ့
အကြောင်း တစ်ခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရောက်သွားစေချင်၏။

သူ အကြံတစ်ခုရ၏။ နည်းလမ်းရိုးဟောင်းသော်လည်း သူလို
ချင်သော ဣန္ဒြေရချဉ်းကပ်မှုကို ရုပ်လုံးပေါ်လာစေနိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်လုလင်လေးကိုခေါ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြားနားအပါး၌
တပ်ပြောလိုက်၏။ ဆိုင်လုလင်လေး သဘောပေါက်သွားသောအခါမှ သူတို့

စားသောက်ဆိုင်ဝိုင်းဖိုးငွေကို ပိုပိုသာသာရှင်းပေးပြီး ဥက္ကာကို ပြန်ကြရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်...ဘာလဲ...ပြောတော့ ဂေါ်ဖီလာဖမ်းမယ်၊ ကင်းကောင်ဖမ်းမယ်နဲ့၊ လက်တွေ့ကျတော့ ပုရွတ်ဆိတ်တောင် မဖမ်း နိုင်ပါလား”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ မ့မတို့ဖက်ကို အကြည့်တစ်ချက်ပင် မဝေ့သက်ခဲ့။ နောက်ပါးမှာ မကြည် မလင်နှင့်လိုက်ပါလာသော ဥက္ကာက ...

“မင်း ခုန ဆိုင်ကလူကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ကျားရဲ့အမြီးကို သွားဆွဲခိုင်းလိုက် တာမျိုးပါကွာ”

သူတို့ ဆိုင်ကယ်(လ်)ပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်အထိ သူ့စကားကို ဥက္ကာ ငြိမ်ပြီး ပြန်လှန်စဉ်းစားနေ၏။ ဆိုင်ရှေ့မှ ဓါတ်တိုင် တစ်တိုင်စာလောက်အကွာအဝေးကို ရောက်သောအခါ သူ ဟာလီဒေးဗစ် ဆန်ကြီးကို ခေါင်းချိုးပြီး ပြန်ကွေ့လာလိုက်၏။

“ဘာတွေလဲ လင်းဝေမိုးရာ၊ စဉ်းစားလို့လဲမရဘူး၊ ဘာအရှူးထ ပြီး ပြန်ကွေ့ရပြန်တာလဲကွ”

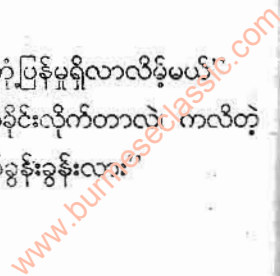
“မင်း... အသာလေးငြိမ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေ ဥက္ကာ”

သူ့ဆိုင်ကယ်(လ်)ကို ဆိုင်ရှေ့နှင့် လေးငါးဆယ်လှမ်းအကွာမှာ ရပ်လိုက်၏။

သူက ...

“မကြာခင်မှာ မမဖက်က စတင်ပြီးတုံ့ပြန်မှုရှိလာလိမ့်မယ်”

“ခုန မင်း စားပွဲထိုးကို ဘာသွားပြောခိုင်းလိုက်တာလဲ ကလီတဲ့ စကားတစ်ခွန်းခွန်းလား၊ ကလော်တဲ့စကားတစ်ခွန်းခွန်းလား”

သူက ခေါင်းယမ်းခါပြုပြီး ဆိုင်ကယ်(လ်)ပေါ်မှာပင် ခြေဖြားထောက်ကာ စောင့်နေလိုက်၏။ ဥက္ကာလည်း ခြေနှစ်ဖက်ခွထောက်လျက်။

စီးကရက်နှစ်လိပ်စာလောက်အကြာတွင် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသော ခင်မာလာပွင့်ဖူးနှင့် အဖော်အမျိုးသမီးကို ဆိုင်စည်းရိုးအဝမှ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်သွားကြပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သား၏အမူအယာတွေ ပျာယာခတ်ကုန်၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အချင်းချင်း နှစ်စက္ကန့်မျှကြည့်လိုက်ပြီး စကားတိုတိုလေးပြောကာ သူ့ထံ အကြည့်ပြန်၍ ပြိုင်တူလျှောက်လှမ်းလာကြ၏။ ဒေါနှင့်မောနှင့်လှမ်းလာခြင်းမျိုး။ အစိမ်းလိုက်ပင် ဝါးစားချင်သည့်မျက်နှာပေါက်မျိုးတွေနှင့်မို့ သူ အမြန်ပင် စက်အသင့်နှိုးတားသော ဆိုင်ကယ်(လ်)ကို မောင်းထွက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံးက လမ်းမပေါ် ပြိုင်တူဆင်းချလာပြီး ဟန်ပြဖမ်းထားဟန် ပိတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

“ဟေ့ . . . နေအုံး”

မမက အော်ဟစ်တား၏။ အသာလေးကွေ့ရှောင်ရင်း . . .

“တိုက်မိရင်သေနိုင်တယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ဘာပြဿနာရှာနေတာလဲ”

“ဟဲ့ကောင်တွေ နင်တို့ကိုပြောစရာရှိလို့ဟဲ့”

မမ၏အဖော်အမျိုးသမီးက စလင်းဘတ်အိတ်နှင့် လှမ်းရိုက်ရန်ရွယ်ပြီး အော်ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ဥက္ကာက . . .

“ပိန်လက်မ . . . ဖက်စပ်မ . . . မျက်ပေတုံးမကလေးရှေ့ တာတာ

ဘိုင်ဘိုင်... ချဲနီးယို... ဘဲချီးယို... ဘွတ်... ဘွတ်... ဘိုင်”

ဒေါပွကျန်နေရစ်ခဲ့သော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တစ်လမ်းလုံး လက်ပြုလာခဲ့ပြီး လမ်းမတန်းတစ်ခုကို ချိုးဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကိုမမြင်ရတော့။ သူတို့ ဘယ်သို့ရှိနေမည်ကိုလဲ မသိရတော့။

“ဟေ့ကောင် လင်းဝေမိုး၊ မင်းဝင်ဖြူလိုသော ငါလဲလိုက်ဖြုတ်တယ်၊ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ငါ့ကိုပြောပြကွာ၊ မင်းတို့ ခင်မာလာပွင့်ဖူး ဒီလောက် အထိ အားပါးတရတုံ့ပြန်လာတာ မင်း ဘယ်လိုသွားကလိလိုက်လို့လဲ”

“သူက မာန်တက်တယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ အကြောအတင်မခံဘူး။ အမျက်လွယ်တယ်”

“အေးလေ... ဒါကို ငါလဲရိပ်မိပြီးသားပဲ၊ ငါမေးတာက ခင်မာ လာပွင့်ဖူး ဒီလို ဒေါပေါက်သွားအောင် ဆိုင်ကလူကို မင်းက ဘာသွား ပြောခိုင်းလိုက်လို့လဲ”

ရှေ့လေတိုးနေသဖြင့် လေသံမြင့်၍ပြောနေရသော ဥက္ကာစကား ကို သူ ပြုံး၍နားထောင်ပြီး သက်သက်သာသာလေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“တို့ဝိုင်းအတွက် ငွေရှင်းတုန်းက သူတို့ဝိုင်းအတွက်ပါ ငါ ကြို ပြီး ပေါင်းရှင်းပေးခဲ့လိုက်လို့ပေါ့ကွာ”

ဥက္ကာက သူ့ခါးကို လက်သီးနှင့်ဖွဖွပိတ်ထိုးရင်း . . .

“ပိုင်တယ်ကွာ” ဟုကောင်းချီးပေး၏။

အခန်း (၄)

“အိမ်ကတော့ ဖိအားတွေ အပြတ်ပေးနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် တိုးကိုကလှမ်းကြည့်၏။ ဥက္ကာက ဘတ်စကတ်
ဘောလုံးကို ပိုက်. ဂွင်းထဲလှမ်းပစ်ထည့်လိုက်၏။ ဝင်သွားပြီး ပိုက်ပေါက်
ထဲမှ ဘောလုံးပြန်ကျလာသည်။ ကွင်းစပ်ရှိထိုင်ခုံမှာ ဘတ်စကတ်ဘော
ဝတ်စုံမဝတ်ရသေးသော တိုးကိုက လုံချည်ကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဝတ်လိုက်ရင်း
မှ . . .

“ဘာလဲကွ”

“အလုပ်ကို အတည်တကျလုပ်ဖို့ပေါ့”

“မင်းအဖေအလုပ်ကို ကူလုပ်ပေးရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့အဖေကိုယ်ပိုင်ထိုင်နေတဲ့ ကားအပိုပစ္စည်း
နဲ့ အင်ဂျင်အရောင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ရမှာ”

“မင်းက မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ဝါသနာမပါဘူး၊ ငါလုပ်ချင်တာကသင်္ဘောလှိုင်းကွ၊ တကယ်လုပ်ခွင့်ရမယ်ဆို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကူညီပံ့ပိုးမဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ခက်ဘာက အိမ်က ရေလမ်းခရီးကို စိတ်မချလို့ လုံးလုံး ကန့်ကွက်နေတယ်”

“ရေထဲမှာ လနဲ့ချိုပြီးနေရမှာ၊ ဆိပ်ကမ်းကပ်တုံး ကုန်းပေါ်တက်၊ ပြီးရင် သင်္ဘောပြန်ထွက်၊ ဒီလိုနဲ့ နှစ်နဲ့ချိုပြီးသင်္ဘောပေါ်မှာပဲလည်နေရမှာ မင်းနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား လင်းဝေမိုးရာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ နိုင်ငံစုံရောက်ဖူးတယ်၊ ဗဟုသုတအများကြီးရတယ်၊ ပိုက်ဆံရတဲ့ ကမ္ဘာပတ်နည်းတစ်မျိုးကွ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဘတ်စကတ်ဘောကို တစ်ယောက်ထဲကစားနေရာမှ ဥက္ကာရောက်လာ၏။ ရောက်ရောက်ခြင်းပင် . . .

“မင်းတို့ဘတ်စကတ်ဘောက ဒီနှစ်ထဲမှာကော ကစားရဦးမှာလား၊ နေတောင်အတော်ညှိုးနေပြီ၊ ကစားမဲ့ ဖိုးရစ်တို့ ငကျောင်တို့အဖွဲ့တွေ ရောက်မလာသေးပါလား”

တိုးကိုက ကွင်းပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း . . .

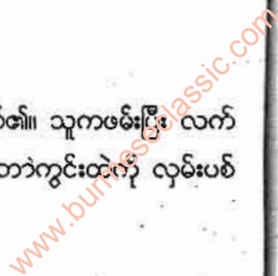
“လာမယ်လို့ အသေအချာပြောထားတာပဲ၊ ဒီငတတွေ ဒီနေ့မှ ဘယ်မှာခါတ်ကျနေသလဲ မသိဘူး၊ လာတော့လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ငဝေညစ်နေတာကို လာကူဖြေပေးစမ်းပါအုံး”

“ဘာလဲ . . . ဟိုတစ်နေ့က ခံစားမှုကြီးပေါက်ကွဲသွားလို့ အပိုင်းအစတွေ လာမှန်ထားတဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေလား”

သူက . . .

“လေနုမြောလို့မပြောနဲ့ ငတိုး”

ဥက္ကာက သူ့ကို ဘောလုံးနှင့်လှမ်းပေါက်၏။ သူကဖမ်းပြီး လက်တစ်ဖက်စာ အကွာအဝေးရှိသော ဘတ်စကတ်ဘောကွင်းထဲကို လှမ်းပစ်

ထည့်လိုက်၏။ ကံအားလျှော်စွာပင် ဝင်သွား၏။ သူနှင့်တိုးကိုတို့ ထပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်မိကြ၏။ ဥက္ကာကလည်း ချီးကျူး၏။

“သောက်ပေါ့နှစ်ကောင် မြူးနေပါတယ်၊ အဝေးကဆုချတဲ့အနေ နဲ့ ခဲမိုးရွာပေးကြပါ”

တိုးကိုတို့အိမ်ဘေးနားရှိ ယာယီပေါက်လုပ်ထားသော ဘတ် စကတ်ဘောကွင်းမို့ ကွင်းရှေ့လမ်းမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေ ရှိတတ်၏။ သူတို့ ဆူနေ၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူတစ်ချို့က လှည့်ကြည့်သွားကြ၏။

သူနှင့်တိုးကိုက ဥက္ကာကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး နဘစ်ပေးပစ်လိုက်၏။ ဥက္ကာက တမင်တကာ ချာလည်လှည့်ပြီးမှူးပြနေရာမှ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ရပ်သွား၏။ လမ်းသွယ်ဖက်ကိုကြည့်၍ ပြူးနေသဖြင့် သူနှင့်တိုးကိုတို့ လမ်းပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မေလေး။ လက်ထဲမှာနှင်းဆီပွင့်တွေနှင့်။ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်၍ (မှတ်မိနေ၍လားမသိ) ပြူးကြည့်ကြည့်သွား၏။

ဂါဝန်ကြီးဝတ်ပြီး နှင်းဆီပွင့်တွေပွေ့ဖက်ထားသော မေလေးမှာ ခြေတစ်လှမ်းကို ခုံထူခွာမြင့်ဖိနပ်ကြီးပေါ်မှ ချော်မကျသွားအောင် သတိနှင့် လှမ်းနေ၏။

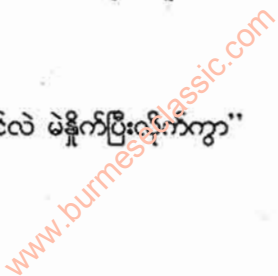
“ငါသွားမယ် ဥက္ကာ၊ ဒါ နှင်းဆီခြံကပြန်လာတာဖြစ်ရမယ်၊ တစ် ယောက်တည်း ပန်းလာလာဝယ်တတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်တိုးကို၊ မင်း ဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ ငါက ဧည့်သည်၊ ငါစိတ်ဝင်စားမှ မင်းလိုက်ပြီးစိတ်ဝင်စားတာ မမိုက်ဘူး၊ မင်း လျှိုပေးလိုက်ကွာ၊ ငါလိုက်မယ်”

သူက

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အကြိုက်တူနေရင်လဲ မဲနှိုက်ပြီးရိုက်ကွာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဘယ်လိုလဲ ဥက္ကာ၊ တို့ငယ်ငယ်ကလို ကျားဘိုဆွဲမလား၊ မဲက အလုပ်ရှုပ်တယ်”

“ဖြစ်တယ်လေ... က... ဆွဲမယ်”

ဥက္ကာနှင့်တိုးကိုတို့ ဆိုင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဥက္ကာက ...

“ကျား”

“ကျား”

နှစ်ယောက်စလုံးတူနေ၏။ တစ်ခါပြန်ဆွဲ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ဗိုလ်အဖြစ် ခါးထောက်လျှက်။ တစ်ခါ အမြန် ပြန်ဆွဲပြန်၏။

ယခုအခါ တိုးကိုက ကျားခနဲခနဲအုပ်ဟန်ပြုပြလိုက်၏။ ဥက္ကာက လက်နှစ်ဖက်အပေါ်မြှောက်နေသော တိုးကိုအလစ်မှာ တိုးကိုလုံချည်ချက် ပြုတ်ကို ဆွဲချွတ်ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် လမ်းသွယ်ပေါ် ပြေးသွား၏။

“ဟေ့ကောင် ဥက္ကာ... မင်း... မင်း...”

အောက်ခံဘောင်းဘီအပွကြီးပါ၍ တော်သေး၏။ ကွင်းလုံးပုံသွား သော လုံချည်ကို တိုးကို ကုန်းကောက်ရင်း ဘာသာမျိုးစုံနှင့် ဥက္ကာကို ကြိတ်ဆဲနေ၏။

ဥက္ကာက ကျားကိုမဆွဲပဲ အလစ်မှာ ပညာပေးသွားခြင်း ဖြစ်၏။ မေလေးနောက်သို့ ဥက္ကာလိုက်နေချိန်မှာ တိုးကို လိုက်မနှောင့်ယှက်အောင် သူ ဖမ်းဆွဲတားထားရ၏။

“လင်းဝေမိုး... လွှတ်ကွာက၊ ဒီကောင် ငညစ်၊ ကလိပ် ကကျစ်ရဲ့အဘ၊ ရှက်လိုက်တာကွာ၊ ငါ ခုနု ပုဆိုးကျွတ်ကျတုန်းက ကောင်မလေးလှည့်ကြည့်တာနဲ့ တိုးသွားသေးလား”

“တွေ့တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်တာပေါ့”

“နင့်မေကလွီး... ငါ့သောက်ရှက်တော့ ကွဲရုံမဟုတ်ဘူး၊

ဖိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပွင့်ထွက်ကုန်ပါပြီ၊ ဒါ ကြော်ငြာစရာလား ငဝေရဲ့”

“အေးလေ... လုံချည်နဲ့ ဘောင်းဘီကြော်ငြာရိုက်ဖို့ ငတိုးကြီး လေ့ကျင့်နေတယ်ပေါ့... ဒါပေါ့”

“မင်းဘိုးအေကြီး လေ့ကျင့်ပါလား၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ခုလောက် ဆို သံလိုက်စက်ကွင်းထဲ ငဥက္ကာ ရောက်သွားလောက်ပြီ၊ ဒီကောင်သောက် ကျင့်က ဒီလိုပဲ၊ ကျောင်းတုန်းကလဲ မင်းအသိဆုံး၊ ငါ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရွေးထားတဲ့ကောင်မလေးကိုမှ ဒီကောင် အတင်းလှကြိုက်တယ်၊ အပြိုင် ဖြစ်ကုန်တော့ ကောင်မလေးလဲ အူကုန်တာပေါ့၊ နောက်တော့ ရတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အူနေတဲ့ကောင်မလေးက ခပ်ဒူဒူနဲ့နဲ့ ပါသွားရော၊ ခုလဲ ကြည့်လေ၊ သရဲမရဲစီးနေသလို ယောက်ျားဈေးပျက်လိုက်တာကွာ... ဟင်း”

“အံ့မယ်... အတူတူပါပဲငတိုးရာ၊ မင်းလဲ ကျားဘိုဆွဲလို့နိုင်ရင် လိုက်မှာပဲမဟုတ်လား”

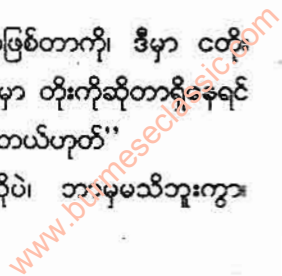
“ဒါ တရားမျှတာပဲကွ၊ အမှန်အကန်လိုက်မှာပေါ့”

“လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ ငတိုးရာ၊ မေလေး ဘာလဲဆိုတာ ဥက္ကာ သိသွားလိမ့်မယ်၊ မေလေးကလက်မခံရင် ဒီကောင် လည်လိမ်ပြီးပြန်လာ မှာပါ၊ အတွေ့အကြုံတွေ မင်းပြန်ကြားရတာပေါ့၊ အဲ့ဒီတော့မှ မင်း အထာ နပ်နပ်နဲ့ အကင်းပါးပါးဝင်တော့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ငါပြောတာ”

“အချစ်ရေးမှာ ဒုတိယလူဟာ ပထမလူလောက် အခွင့်အရေး မသာဘူးကွ”

“ဘာလဲ... မေလေးက လက်ခံအုံးမှဖြစ်တာကို၊ ဒီမှာ ငတိုး လျှောက်တွေးပြီးပူမနေနဲ့၊ မေလေးနှလုံးသားထဲမှာ တိုးကိုဆိုတာရှိနေရင် ဥက္ကာဘယ်လိုဝင် ငြော့စဉ်နဲ့ပြန်လာမှာပဲ၊ ယုံတယ်ဟုတ်”

“ခုချိန်မှာ ရေခဲကိုမီးလောင်နေသလိုပဲ၊ ဘာမှမသိဘူးကွ”

ပြောထားပြောထား၊ မင်းခံစားမှုကြီးနဲ့ အရည်ပျော်အိကျပျော့ပြဲပြီး မင်း ပြန်လာမှ မင်းထက်လှပတဲ့ နှစ်သိမ့်မှုစကားလုံးလေးတွေ ငါ အဆင်သင့် စုဆောင်းထားမယ်”

“ငါကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ပြောနေတာပါ။ မင်းတို့ဖြစ်သွားရင် ငါ့အတွက် အထောက်အကူရသွား တာပေါ့... အဟဲ”

“ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ရှုံးပြီး တဟဲဟဲနဲ့ ဖြဲနေ၊ မင်းတို့နှစ် ယောက်စလုံး မကြာခင် ပြိုင်တူကွဲလာမှာ ငါမြင်ယောင်နေတယ်။ အဟား... အဲဒီ အခါကျမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို ငါကိုယ် တော်မြတ် သိမ်းပိုက်တော်မူမယ်”

သူနှင့်တိုးကိုတို့ အချီအချနှင့် အချေအတင်စကားတွေ ဆက် ပြောနေကြစဉ် အရူးဘုံပျောက်သလိုခုန်ပေါက်ပြီး ဥက္ကာ ပြန်လည်ရောက် ရှိလာ၏။ တိုးကိုက လိုက်ပတ်ကန်နေ၍ ဥက္ကာ ကွင်းပတ်ပြေးနေရပြန်၏။ အတန်ကြာမှ နှစ်ယောက်သားမောပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နားကာ လျှာ ထွက်ပြီးလေရှူနေကြရ၏။

“ကောင်းတယ်... ခွန်အားကို အလဟဿဖြုန်းတီးချင်ကြတဲ့ ကောင်တွေ၊ ဆက်ပြီးပြေးကြလိုက်ကြအုံးလေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

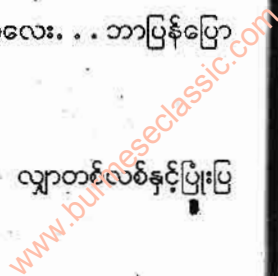
“မောရတဲ့... အထဲ... ကွာ... မင်း... ငတိုးကို... ကြည့် ထိမ်းအုံး”

ငတိုးက ...

“မင်း... မင်းကို... မေလေး... မေလေး... ဘာပြန်ပြော လိုက်သလဲ”

“ချစ်တယ်တဲ့”

တိုးကို ကြိတ်ဆဲနေပြန်၏။ ဥက္ကာက လျှာတစ်လစ်နှင့်ပြီးပြီ

ရင်း...

“အခြေအနေ... ကတော့... အိုကေပဲ”

သူက ...

“မင်းက ဘာတွေသွားပြောတာလဲ”

“နေကောင်းလားလို့”

“သေကွာ”

“မသေနဲ့... မေလေး... မေလေးက... ပြန်ပြောတယ်၊ နေကောင်းတယ်တဲ့၊ ရှင်... ဟို... ဟိုတစ်နေ့ကလူလားတဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“ဟုတ်တယ်လို့၊ ဘယ်ကပြန်လာလဲ၊ ဘာညာကွဲကွာဖေါ်ခြွေပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံး... ခင်ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုဘယ်ဝါပေါ့”

“အဲဒီလိုပြောတော့ မေလေးက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ရပါတယ်တဲ့၊ ခင်တတ်ပါတယ်တဲ့”

“နောက်တော့ကော”

“သူ့အိမ်နားရောက်နေလို့ ဆန်ပြုတ်လိုက်ရတယ်”

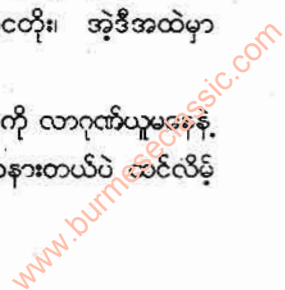
“မမကိုကော မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့မလား၊ ဒီအချိန်ဆို မင်းရဲ့မမကြီး အိမ်ထဲအောင်းပြီး ဖိမ်ခံနည်းတစ်နည်းနည်းနဲ့ ကောင်းနေလောက်ပြီပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် တိုးကိုက ထ၊လာပြီး ဥက္ကာကို နဘမ်ရှပ်တီး၍ အနားမှာဝင်ထိုင်၏။ ဥက္ကာက သွားဖြဲလေးနှင့် မျက်နှာချိုသွေးရင်း ...

“မင်းစိတ်ကူးတွေ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့ငှတိုး၊ အဲဒီအထဲမှာ မင်းရင်ခုန်သံတွေပါ အဆစ်ထည့်ပေးလိုက်ပါကွာ”

“ထပ်... မင်း ဒီလောက်လေးဖြစ်လာတာကို လာဂုဏ်ယူမနေနဲ့၊ ဥက္ကာ၊ မေလေးက သူ့ခြေဖမိုးပေါ် ယင်ကောင်လာနားတယ်ပဲ၊ ယင်လိမ့်

မယ်”

“ထို့... ပြောတာကိုက အေးပါ ငါက မင်းပြောသလို နားလို့ သူသိတော့သိသွားမှာပဲ၊ မင်းကကော မေလေးတင်ပါးပေါ် ယင်နားသလို မျိုးဖြစ်ရမဲ့ကောင်ပဲ၊ မေလေးက သိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ဂါဝန်ကြီးခံနေလို့”

နှစ်ကောင်သား ထဖြစ်ကြပြန်၏။ ကြည်စယ်ဟန်ဖြင့် ဖြစ်ကြခြင်းမို့ အကြည်စားသန်က ရန်များမှာစိုးသည့်အတွက် သူ ကြားဝင်ပြီး ကွယ်ကာ တားလိုက်ရ၏။ သူက . . .

“တော်ပြီ . . . အဆော့ကြမ်းလာရင်အကောင်းဘူး၊ မင်းတို့ စကားတွေက ဘေးလူကြားရင် သိက္ခာပဲ့တယ်၊ ဒါပဲ . . . အစေ့မတည့်ရင် ဒိုင်စားမှာနော်”

တိုးကိုက . . .

“အဝေတည့်ရင်ကော ဒိုင်လျှော်မှာလား၊ မမကြီးကိုလေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒါလေးတော့ချမ်းသာပေးပါ”

သူတို့သုံးယောက်လုံး အခြေအတင်ပြော၍ ရွှင်နေကြစဉ် လမ်းသွယ်လေးပေါ်မှာ ဘယ်အချိန်ကရောက်လာပြီး ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေသည်မသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မမ

ခင်မာလာပွင့်ဖူး

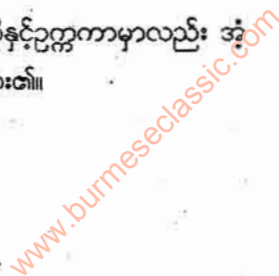
ခံစားမှုကြီး

မမ၏ဘေးမှာ တွဲလျှက်ပါလာသော မေလေး။

သူ့လိုပင် လိုက်ကြည့်လာသော တိုးကိုနှင့်ဥက္ကဋ္ဌကာမှာလည်း အံ့ဩ မှင်သက်ကာ (ဆူညံသံတွေ) ဝိတ်ထွက်သွား၏။

ကျန်နှစ်ယောက်ဖြင့် မသိ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဖန်စီချစ်သူ

၃၅

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မီးကို ရေနင့်ငြိမ်းသတ်လိုက်သလို 'ရှဲ့ခနဲ' မည်ထွက်သွား၏။

အခန်း (၅)

မမက သူ့ကို လက်ညှိုးတည့်တည့်ထိုးရင်း လက်ယပ်ခေါ်၏။
သူက သူ့ကိုယ်သူ လက်မနှင့်ပြန်ထိုးပြရင်း မေးထိုးမေးလိုက်

၏။

မမ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူ ပခုံးတစ်ဖက်ထဲတွန်ပြီး လှမ်းလျှောက်လိုက်၏။ သွားခါနီး
ကပ်မှာလိုက်သော သကောင့်သားနှစ်ယောက်အသံက နားထဲကပ်ပါ
လာ၏။

“ဘုရားစာရွတ်သွား”

“ပါးဖြုတ်ထားခဲ့ပါလား လင်းဝေမိုး”

သူ လှည့်ဆဲချင်သော်လည်း မလှည့်ရဲ။ မမရိုရာကို ခြင်္သေ့ခြေ
လှမ်းမျိုးနှင့် လျှောက်သွားလိုက်၏။ မမက ခြင်္သေ့ကိုချုပ်ကိုင်နိုင်သည့်
ကေရီတစ်ပါးအလား ခေါင်းမော့ရင်ကော့ထား၏။ မေလေးမှာ အရုပ်

လေးလိုသာ သူတို့လှုပ်ရှားသက်ဝင်မှုကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

မမနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ သူ့ရပ်လိုက်၏။

မပ၏စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်သင်းရနံ့ကိုရ၏။

မမ၏ ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းသောအလှထဲမှာ တဒဂ် မေ့မောသွား
၏။

မမ၏ ညှို့ထားသောမျက်ဝန်းတစ်စုံက သူ့ရင်ခုန်သံကို စေစား
ထိန်းချုပ်ထားသလိုလို။

“ဒီမှာ”

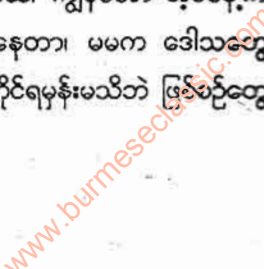
မမလှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲလန့်သွားပြီး လက်ရှိ
အခြေအနေကို ဝင်စားမိလိုက်၏။ တည်တည်တင်းထားသော မမ၏ မျက်
နှာမှာ မကျေမနပ်အရိပ်တွေ စိမ့်ထွက်ဖြာဝေနေ၏။

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ တို့စားတဲ့ပိုင်းကို ရှင်းသွားတာလဲ၊ မင်းနဲ့
တို့ကသိလို့လား၊ တစ်ခါက တုဘောက်ကျထားတာမမှတ်သေးလို့ တမင်
သွေးတိုးစမ်းတဲ့အနေနဲ့ လာအကြောင်ရိုက်ပြီး ဝင်ရောတာလား”

“မမထင်တာတွေ များလွန်းနေတယ်၊ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့
ရှင်းပေးခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်ဖက်ကတော့ဒါပဲ၊ ကျွန်တော်ကောင်းတာလုပ်ခဲ့
တာကို မမ ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ ဒေါသကြီးနေရတာလဲ”

“ကြီးရမှာပဲ၊ မင်းဆိုင်ကယ်(လ်)နဲ့ ဝင်တိုက်မလိုတောင်လုပ်သွား
သေးတယ်၊ ပါးစပ်ကလဲ ပေါက်ကရတွေအော်သွားတယ်၊ ဒါ စော်ကား
တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“အဲ့ဒီအတွက်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲ့ဒီနေ့က
မမ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လာမလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ မမက ဒေါသတွေ
ကြီးလာတော့ ကျွန်တော်လဲ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်ခဲ့တွေ
ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်လို့ပါ”

“ဒေါသကြီးအောင် မင်းလုပ်တာပဲ၊ မင်းနဲ့တို့ ဘာဆိုင်လို့ဝင် ရှင်းသွားတာလဲ၊ ဘေးလူတွေ ထင်ယောင်ထင်မှား အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း နဲ့တို့က တစ်မိန်းတွေ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့က ငရုပ်ငပွေလေးတွေ၊ ဘာမဟုတ် တာလေးတွေတောင် အကြောင်းပြပြီး . . .

“တော်ပါတော့မမ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီး တွေပါ၊ အဲ့လောက်ကြီးတော့ မပြောပါနဲ့.”

“ဒါမျိုးပြောတာ နာတတ်သလား?”

“နာတယ်”

“နာရင် နောက် ဒီလိုအကြောင်ရိုက်တာမျိုး၊ မသိဘဲနဲ့ အတင်း ရောတာမျိုး ထပ်မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖျစ်ဖျစ်မည်ချင်လာ၏။ သို့ငြား . . .

“မမနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က သူ့စိမ်းတွေမဟုတ်ပါဘူး”

“အိုး. . . ဘယ်တုန်းက သိခဲ့ကြဖူးလို့လဲ”

“အရင်ဘဝကလေ၊ ရေစက်ရှိလို့ လာတွေ့တာပေါ့”

“တို့ကတော့ ရေစက်မထင်ဘူး၊ အနှောင့်အယှက်လို့ပဲထင် တယ်၊ ဒါကြောင့် . . .”

မမက စကားကိုရပ်ပြီး လက်ကိုင်ငွေအိတ်ပြားလေးထဲမှ ငွေ တစ်ချို့ကို ထုတ်လိုက်၏။

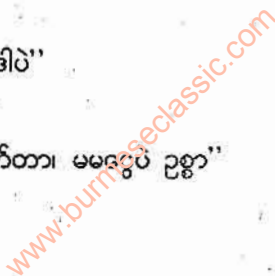
“ရော့. . . ဒါ မင်းရှင်းသွားတဲ့တန်ဖိုးငွေ အတိအကျပဲ”

“သူ ခေါင်းခါလိုက်၏။ မမက မျက်နှာပျော့ပြောင်းချင်လာရာမှ ပြန်တည်လိုက်ပြီး . . .

“မယူချင်ရင် ပစ်ချထားခဲ့မှာနော်. . . ဒါပဲ”

သူက . . .

“မမပြန်ပေးတာ ကျွန်တော့်ငွေမှမဟုတ်တာ၊ မမငွေပဲ ဥစ္စာ”

“ဘာ... အဲဒီမှာရှင်းပေးခဲ့တာ လေးရာ့ငါးဆယ်တိတိလေ၊ ဒီမှာ လေးရာ့ငါးဆယ်ပဲဟာ”

“ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ငွေက ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပဲ၊ အဲဒီငါးရာတန် ရဲ့နံပါတ်တွေအားလုံး ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်၊ မမ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပေး ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီငါးရာတန်ကို ပြန်ယူခဲ့၊ ကျွန်တော် ငွေငါးဆယ် ပြန် အမ်းမယ်၊ အဲဒီနေ့က ပြန်အမ်းလိုက်တဲ့ငါးဆယ်တန်အစစ်ကို အမ်းမှာ၊ ကျွန်တော် သိမ်းထားတယ်”

“ရှူးတူးတူးပေါတောတောအလုပ်တွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဝေ့လည် ကြောင်ပတ်နဲ့ အကြောင်းရှာပတ်သက်ချင်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“မမ ဘာလို့ အဲဒီလိုထင်နေတာလဲ”

“အို... မင်းလုပ်ရပ်တွေက သက်သေပြနေတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲသိလား”

“မသိဘူး... မသိဘူး... ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဒီမှာရော့”

နှစ်ရာတန်နှစ်ရွက်နှင့် ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက်ပါသော ငွေအထပ် လေးကို သူ့ရင်ဘတ်ဆီ ပစ်ပေါက်ပေးပြီး မေလေးကို မမ လက်ဆွဲကာ လှည့်ထွက်သွား၏။

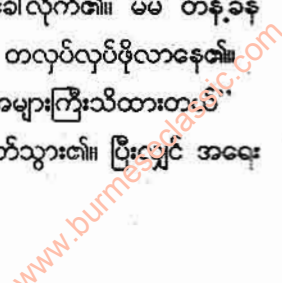
ယောင်ရမ်းပြီး ဖမ်းယူထားလိုက်မိသောငွေတွေကို သူ ဘောင်း ဘီတိုထဲ ဆိုးထည့်လိုက်ပြီး . . .

“မမ”

ပြင်းဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် သူ့လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ မမ တန်ခနဲ ရပ်သွားပြီး ချာခနဲလှည့်ကြည့်၏။ သူ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖိုလာနေ၏။

“ကျွန်တော် မမအကြောင်းတွေကို အများကြီးသိထားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် မမ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ပြီးလျှင် အရေး

မပါသောစကားကို ကြားရ၍ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် မဲ့ပြုံးလေးပြုံးကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ သူထပ်မခေါ်တော့။ မမ၏ ခန္ဓာဗေဒအလှတရားကို မသိမသာရှုစားရင်း တိုးကိုနှင့်ဥက္ကာကိုဖက်လှည့်ကာ လက်မထောင်ပြ လိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် အခြေအနေကောင်းသည်ဟု သင်္ကေတပြလိုက်ငြား တိုးကိုက ဇက်ကျိုးဟန်မျိုးပြန်လုပ်ပြ၏။ ဥက္ကာက ဦးခေါင်းနှင့်လက်မကို တစ်ပြိုင်နက် အောက်စိုက်ပြ၏။ လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း မမ လျှောက် ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားမှ တိုးကိုတို့အနား သူပြန်လာလိုက်ပြီး . . .

“ငါ့အခြေအနေကောင်းသားပဲ၊ မင်းတို့က ငေါင်ပြီးကျိုးသွားတဲ့ သင်္ကေတတွေ လုပ်ပြနေတယ်၊ ဘာလဲ မယုံလို့လား။”

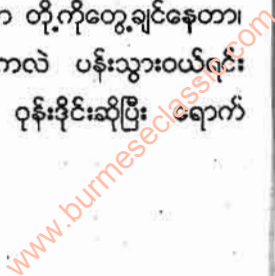
“ချက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ လင်းဝေမိုးရာ၊ ခင်မာလာပွင့်ဖူးရဲ့ စကား လုံးတွေအောက်မှာ မင်း လူးပျာနေတာ ငါတို့တွေ့တယ်၊ နားစွန်နားဖြား ကြားတယ်၊ မင်းဘာညာချင်သေးလဲ”

“အစကတော့ ဒီလိုပေါ့တိုးကိုရာ၊ ငါ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားနေတာ သာမန်မိန်းမလစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘုရင်မကွ၊ ဒီအပေါ်မှာလဲ နား လည်ပေးအုံးမှပေါ့”

တိုးကိုက လှောင်ပြုံးများနဲ့ ခေါင်းတစ်ခါခါလုပ်နေ၏။
ဥက္ကာက . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးရောက်လာတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ မေလေးခါက သတင်းရသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက တို့ကိုတွေ့ချင်နေတာ၊ မတွေ့ရလို့ သူ့ညီမကိုရင်ဖွင့်ရင်းနဲ့ မေလေးကလဲ ပန်းသွားဝယ်ရင်း တွေ့ခဲ့တယ်ဘာတယ်နဲ့ပြောမှာပေါ့၊ ဒီမှာတင် ဝုန်းဒိုင်းဆိုပြီး ရောက် လာတာနေမှာပေါ့”

ဥက္ကာစကားကို သူ ခွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ စဉ်းစားသေး၏။ သို့ငြား လက်တွေ့လုပ်ပြနိုင်ခြင်းဖြင့် သက်သေပြဖို့သာ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

အိပ်ကောင်းနေသော မနက်ခင်းခုနစ်နာရီခွဲအချိန်လောက်မှာ သူ့ အိပ်ယာဘေးမှ ဖုန်းထမြည်၏။

မွေ့ယာနှင့်ကပ်နေသော ခြုံစောင်ထဲမှ လူးလဲပြီး ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ နားထောင်လိုက်၏။

“လင်းဝေမိုးလား”

“အေး”

“အိပ်ချင်မှူးတူးသံကြီးနဲ့ပါလား၊ ငါ အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ မင်းဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်တာကွ”

“ဘာတွေအရေးကြီးလာပြန်တာလဲ ဥက္ကာရာ၊ ညက မမ အကြောင်း စဉ်းစားတာများသွားပြီး သုံးနာရီထိုးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ခုမှ နှပ်ကောင်းနေတုန်းရှိသေးတယ် မင်းအသံဆိုးကြီးက ဝင်လာပြီ”

“သူငယ်ချင်းအတွက်ပဲ ဒီလောက်တော့ ဒုက္ခခံပေးအုံးမှပေါ့ကွ”

“ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောကွာ”

“ငါ သတင်းတစ်ခုကို ဒီမနက်ပဲရတယ်”

“မင်းအဒေါ်အပျိုကြီး လင်နောက်လိုက်သွားလို့လား”

“ထပ်... မစော်ကားနဲ့ငတ၊ရ၊ ဒီလိုကွ... မေလေးတို့ ကျွန်ုပ်တို့ ထီးရိုး ဘုရားသွားဖူးကြမယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ အဲ့ဒါ...”

“မမကောလိုက်မှာလား”

“မင်းဟာကြီးမပါဘူး၊ မေလေးသူငယ်ချင်းတွေ သပ်သပ်စုပြီးသွားကြတာ”

“အဲတော့... မင်းလဲ ဘုရားလိုက်ဖူးမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ အဲ့ဒါ မင်းလိုက်မလားလို့မေးတာ”

“မလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ မမ မပါရင် ရင်ထဲဟာနေလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို... ငါ... ကျော်ဇင်တို့ကိုပဲ အဖော်ခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ဒီလိုသွားဖြစ်တာ သံချောင်းတောင် ခေါက်ဖော်မရဘူးလို့ မင်းထင်မှာစိုးလို့လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်တာ ဒါပဲ၊ ပြန်သေတော့?”

သူ ဖုန်းပြန်ချပြီး တစ်ရေးလောက်ပြန်နှပ်ရန် အရှိန်ယူလိုက်၏။ ဖုန်းထပ်မည်လာပြန်၏။ ဘာစကားမေ့ကျန်ခဲ့၍ ဥက္ကာပြန်ဆက်လေသည်မသိ။ တမင်သက်သက် နှိပ်စက်သည်ထင်၍ သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်လာမိ၏။

သူ ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ‘ဟဲလို’ ဟု အသံကုန်ဟစ်ထူးပစ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ အသံပြန်လာ၏။

“လန့်လိုက်တာ... သောက်ကျိုးနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ပြန်ထူးလဲရပါတယ် လဒရဲ့”

“ဟာ... ငတိုးလား”

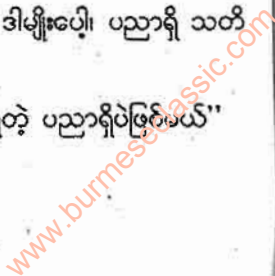
“အေး... ခုနကတည်းကဖုန်းလှည့်နေတာ လှည့်မရဘူး၊ လိုင်းပူးနေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ၊ မမကြီးနဲ့လား”

“မမဖုန်းနံပါတ်တောင်မသိတာ ဘယ်က စကားပြောရမှာလဲကွ”

“ငါပေးမယ်လေ”

“လုပ်စမ်းပါအုံး ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ ဖြစ်မြောက်လာရင် ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်၊ အဲ့ဒီအချက်ကို တကယ်မေ့နေတာ၊ ဒါမျိုးပေါ့၊ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတာ”

“ဘာပညာရှိလဲ၊ လဒကနေ လဒုဘွဲ့ရတဲ့ ပညာရှိပဲဖြစ်မယ်”

“ကဲပါကွာ၊ ပြောမှာသာပြော၊ ဖုန်းဆက်တာ ဘာအကြောင်းရှိ လို့လဲ၊ ပြီးရင် မမဖုန်းနံပါတ်ပြော”

“ငါဖုန်းဆက်တာက အရေးတကြီး ခရီးထွက်စရာရှိလို့”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ဘာလဲ... မင်းလဲ သတင်းရပြန်ပြီ လား”

“ဘာသတင်းလဲကွ”

“မေလေး ဘုရားဖူးသွားမယ်၊ အဲ့ဒီကို မင်းကလိုက်ဘူးကျမယ်၊ ငါလိုက်မလိုက်လှမ်းမေးတာ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“မှန်လိုက်တာဝေရာ၊ မင်း ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“မင်းအကြံကို ဥက္ကာက ကြိုသိပြီးလား၊ ခုနကပဲ ငါလိုက်မလိုက် မေးလို့ မလိုက်ဘူးပြောလိုက်ပြီးပြီ”

“ဟာ... ဒါဆိုတော့... ဒုက္ခတွေ့များပြီ”

“များမနေနဲ့၊ မင်းမေလေးက ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဒီနေ့ နေ့လည်လောက်သွားကြမှာ၊ နှစ်ညအိပ်လောက်ကြာမယ် လို့ ပြောသံကြားတယ်”

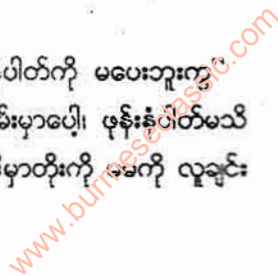
“မင်းတို့နှစ်ကောင်စော့ တွေ့ကြပြီပေါ့”

“ဥက္ကာဆိုတဲ့ကောင် သိပ်လျှင်တာပဲ၊ တွေ့မယ်... ဒီကောင်နဲ့ ...ဟင်း”

“ငါတော့ မလိုက်ဖြစ်ဘူးကွာ၊ ဘုရားဖူးသွားတာ သန့်သန့်လေးပဲ ကုသိုလ်ရအောင် ဘုရားဖူးသွားမယ်၊ လိပ်ဥတူးတဲ့ လိပ်ဘူးရောဂါ မထ ချင်ဘူး”

“မင်းမလိုက်ချင်ရင်လဲ မင်းမမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မပေးဘူးကွ”

“အဟား... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စုံစမ်းမှာပေါ့၊ ဖုန်းနံပါတ်မသိ လဲ ရတယ်၊ လမ်းညွှန်ထဲ ပြန်လှန်ကြည့်မယ်၊ ဒီမှာတိုးကို မမကို လူခွင်း

တွေ့ပြီးပြောရတာကို ငါ ပိုပြီးခိုက်တယ်၊ ဖုန်းထဲမှာက သိပ်ဖိလင်မလာဘူး”

“ဟာကွာ၊ မင်းလိုက်အောင် အကျပ်ကိုင်ကာမှ ရှိုးတယ်မှပဲ၊ ငါ့မှာ အဖော်မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ၊ ငါ တကယ် အနူးအညွတ်ကို ပြောနေတာပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ. . . ကင်ပွန်းစခန်းမှာတင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟေ့ ပြီး သောက်ပေါကျနေရင် ငါပဲညစ်နေရမှာ၊ မင်းဘာသာ ဖိုးရစ်တို့ကို ဆွယ်ပြီးလစ်တော့၊ ငါပြန်နှပ်လိုက်အုံးမယ်”

“မနှပ်နဲ့၊ မင်းအတွက်အကျိုးရှိဖို့စကားလေး ငါပါးလိုက်အုံးမယ်၊ ဒီနေ့မနက်ဆယ်နာရီလောက် မင်းမမကြီး ပုသိမ်ကို ခဏပြန်လိမ့်မယ်၊ ဆင်မလိုက်အဝေးပြေးဂိတ်မှာ မှန်လုံအမြန်ယာဉ် လာစီးလိမ့်မယ်”

“မင်း ငါ့ကိုမဘတ်နဲ့ တိုးကို၊ ငါ အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“မယုံလဲနေလေ၊ ငါတို့အိမ်ဘေးကကောင်မလေးက မေလေးနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မေလေးအကြောင်းကိုမေးရင်းနဲ့ ငါသိလာခဲ့ရတာ”

“ပုသိမ်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှာတဲ့လဲ”

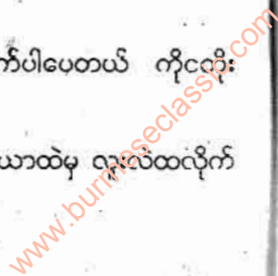
“မသိဘူး၊ မင်ကိုယ်တိုင် လိုက်မေးကြည့်ပါလား”

“ဒီသတင်းမှန်ရင်တော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်မယ်၊ မှားရင်တော့ မင်းခြေသလုံးမွှေးကုန်အောင် မီးမြှိုက်ပစ်မယ်”

“မနက်ခင်းစောစောစီးစီး မင်လာယူဖို့မစဉ်းစားဘူး၊ ကျွန်ုပ်သရေ မရှိတဲ့စကားပဲ စွတ်ပြောနေတယ်၊ မင်းပါးစပ်က အာပုတ်စော်နဲ့ကို ဖုန်းထဲကနေတောင် ငါရနေပြီ”

“မိုင်ပိုတဲ့နေရာမှာတော့ ထိုင်ငိုလောက်ပါပေတယ် ကိုငရိုးရယ်”

“တိုးကိုနှင့်ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် သူ အိပ်ယာထဲမှ လှည့်ထဲထလိုက်

ရ၏။ မမ ခရီးထွက်မည့်သတင်းက သူ့ရင်ကို ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားစေလို့လို့။

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ အောက်ထပ် ထမင်း စားခန်းကို လှမ်း၍ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ နားရွက်ကိုလည်း အစွမ်းကုန် စွင့်ထားလိုက်၏။

ဖေဖေအသံ မကြားရတော့။ အလုပ်သွားလောက်ပြီ။ မေမေလည်း ဈေးသွားလောက်ပေပြီ။ သူ အောက်ထပ်ကို အမြန်ဆင်းပြီး ကိုယ်လက် သန့်စင်ရမည်။ နံနက်စာစားရမည်။ အဝတ်အစားလဲရမည်။ ပြီးလျှင် မမ ဆီ ရောက်အောင်သွားမည်။

မမနှင့်တွေ့လျှင် . . . သူ တစ်ခုခုတော့ပြောရမည်။

သူက အဆင်ပြေအောင်ပြောသော်လည်း မမက အဆင်မပြေ စွာတုံ့ပြန်လာမည့် တစ်ခုခုစကား သူ ကြိုးစားရင်း အောက်ထပ်ကိုဆင်း လာခဲ့လိုက်၏။

ယုံမလားတော့မသိဘူး မမxxxမမနဲ့တွေ့ရဖို့အရေးကိုxxxအဲ့ဒီ လောက်ကလေး စဉ်းစားရုံနဲ့xxxကျွန်တော့်ရင်တွေ တုန်ပြီးxxxခုန်နေခဲ့ ဖာယ်xxxမမဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အဲ့ဒီလောက်အထိ အစွမ်းအစရှိ တယ်xxxတကယ်xxx

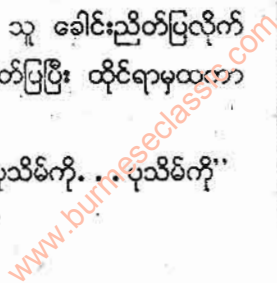
အခန်း (၆)

ပုသိမ်-ဟင်္သာတ-ခနုဖြူ ကားဂိတ်ရှေ့ကို လှမ်းမြင်နိုင်သော
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ သူထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။

ကားဝင်ထဲ သူရောက်သည့်အချိန်မှာ ကိုးနာရီတိတိ။ သူ လုပ်
စရာရှိသည်တို့ကိုလုပ်ပြီး ထိုင်စောင့်နေသည်မှာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်နီးပါး
ရှိနေလေပြီ။

ရန်ကုန်-ပုသိမ် မှန်လုံအမြန်ယာဉ်ကြီး ထွက်ခွာရန် ဆယ်မိနစ်
မျှအလိုတွင် TAXI တစ်စင်းနှင့် မမ ရောက်ချလာ၏။ ပုသိမ်ကားလက်
မှတ်ရောင်းသူတွေ မမကားနားကို ဝိုင်းအံ့သွား၏။ ဆယ်နာရီကားထွက်
မည့် လက်မှတ်ရောင်းက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
သောအခါ လက်မှတ်ရောင်းသူက ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြပြီး ထိုင်ရာမှထကာ
မမကားနား လျှောက်သွား၏။

“ရှစ်မိနစ်ထွက်မယ်၊ တစ်ယောက်လို ပုသိမ်ကို... ပုသိမ်ကို”

ကားသမားက သူ တမင်ကြိုဝယ်ပြီး ချန်ထားခိုင်းခဲ့သော နှစ်ခု တွဲလက်မှတ်ကို မမရှေ့နားမှာ ဖြန့်ပြရင်းအော်နေ၏။ မမက ထိုလူကို စကားလှမ်းပြောပြီး ငွေထုတ်နေ၏။ သူဆင်ထားသောအကွက်ထဲကို ကံ အားလျော်စွာပင် မမ ဝင်လာချေပြီ။

လက်မှတ်ရောင်းသူက ခုံနေရာပြဇယားလေးကို မမရှေ့ထိုးပေး ပြီး နေရာရွေးခိုင်းနေဟန်တူ၏။ သေချာပါသည်။ ပြင်ပမြင်ကွင်းတွေ ကြည့်မြင်ရသော ပြတင်းဘေးကခုန်သော မမ ရွေးချယ်မည်ဆိုတာကို။

ကားစပါယ်ယာလေးတွေက သဘောကောင်း၏။ မမနှင့်ပါလာ သောအိတ်တွေကို ကူသယ်ပြီး ကားပေါ်တင်ပေးကြ၏။ မမ ကားပေါ်ကို လိုက်တက်သွား၏။ ကားလက်မှတ်ရောင်းသူက လူထံလျှောက်လာပြီး ခုံ ဆွဲ၍ဝင်ထိုင်၏။

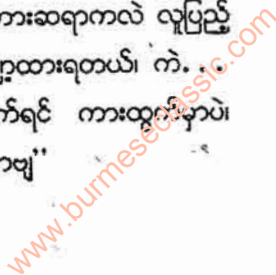
“အားလုံးကွက်တိပဲဖြစ်သွားတာမို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”

သူ့စကားကို ကားလက်မှတ်ရောင်းသူက ကွမ်းချေးတက်နေသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးပြရင်း . . .

“ဆင်ထားတဲ့အတိုင်းဖြစ်ပါ့မလားလို့ ကျုပ်လဲ တွေးပူနေတာဗျ။ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးက အနိပ်သားပဲ၊ သူ့လက်မှတ်ခဖိုးကို ကျုပ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တော့မယ်”

“ထည့်လိုက်ပါဗျာ၊ အဲ့ဒီနှစ်ခုဖိုးက ကျွန်တော်ရှင်းပြီးသားပဲ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ အချိန်ကပ်လိုက်ချင်တဲ့လူတွေ လက်မှတ်လာမေးတိုင်း ကုန် ပြောရတဲ့ဒုက္ခက လွတ်ရဲ့လား”

“ဘယ်လွတ်မလဲ၊ ကြည့်ပြီးရတာပေါ့၊ ကားဆရာကလဲ လူပြည့် နင်ထွက်မယ်တကဲကဲလုပ်နေလို့ ကွမ်းတစ်ဗူးနဲ့ချောထားရတယ်၊ ကဲ . . . ခင်ဗျား ကားပေါ်တက်တော့လေ၊ ခင်ဗျားရောက်ရင် ကားထွက်မှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကားက အချိန်မစောင့်ဘူး၊ လူပဲစောင့်တာဗျ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျသင့်ငွေဖိုးတွေ ရှင်းပေးလိုက်၏။ ပို
သောငွေကို ကားလက်မှတ်ရောင်းသူအား ဘောက်ဆူးအဖြစ်ပေးထားခဲ့
လိုက်၏။ ရန်ကုန်မှ ပုသိမ်သို့ထွက်ခွာမည့် အဲယားကွန်းလွတ် ဘတ်(စ်)
ကားကြီးပေါ်ကို ခရီးဆောင်အိတ်တစ်အိတ်မျှမပါဘဲ သူတက်လိုက်၏။

ကားစပါယ်ယာတွေက လူစုံပြီမို့ ကားထွက်ဖို့စက်နှိုးကြလေပြီ။
သူလျှောက်လာပြီး မမထိုင်ခုံဘေးမှာ ရပ်လိုက်၏။

သူ့ကို ကားပေါ်စတက်လာကတည်းက လှမ်းကြည့်နေသော မမ
၏မျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုနှင့်တွေးတောမှု အရိပ်အယောင်တွေ ရောင်ဖြာယှက်
သမ်းနေ၏။

ထိုင်ခုံအနားမှာ သူရပ်လိုက်သည်နှင့် မမ၏မျက်နှာ တည်တင်း
မည်းညိုသွားပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ စူထွက်လာ၏။

ကားထွက်သည်နှင့် မမဘေးမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ”

မမ၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံ။

သူက ...

“ဒါ... ကျွန်တော့်ခုံလေ”

“မင်း... မင်း... တမင်သက်သက် ဇုိုက်လာတာမဟုတ်လား”

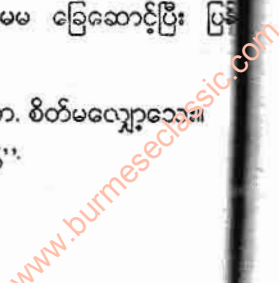
“ကြုံကြုံက်လိုပါ”

“ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး... နေရာလဲမယ်”

မမက ဘေးခုံ၊ နောက်ခုံတွေကို လိုက်ကြည့်၏။ စုံတွဲတွေ
ယောက်ျားနှစ်ဦးတွဲတွေသာ တွေ့ရသောအခါ မမ ခြေဆောင်ပြီး ပြန်
ထိုင်၏။

ကားမှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေပြီ။ မမက စိတ်မလျှော့ဘေး။

“မဖြစ်ဘူး... ကားပြောင်းစီးမှဖြစ်မယ်”

ဘေးခုံတွေမှာ ထိုင်လိုက်လာသောလူတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်လာ၍ မမ သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမပြုရဲ။

“ဒီနေ့ ပုသိမ်သွားမဲ့ကားတွေထဲမှာ ဒီကားနောက်ဆုံးပဲလို့ စပါယ်ယာက ပြောတယ်”

“အံ့မယ်... နေ့လယ်အထိလည်းရှိတယ်၊ ဘာညာတာလဲ”

“အရင်နေ့ကရှိတယ်လေ၊ ဒီနေ့က အဲ့ဒီကားတွေပျက်နေလို့ မထွက်တာ၊ မယုံရင် ဒီရိုင်ဘာကို သွားမေးကြည့်ပါလား”

သူ အတည်ပေါက်နှင့်ပြောလိုက်သောအခါမှ မမ စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီး ပြင်ပမြင်ကွင်းတွေ တစ်ရပ်ရပ်ကျန်ရစ်နေတာကို လှမ်းကြည့်နေပါတော့သည်။

မမက သူမနေရာလေးကို ကိုယ်လေးကျွဲပြီး ထိုင်နေသလောက် သူက သူ့နေရာလေးကို ချဲ့ကားပြီးထိုင်နေ၏။ မထေမှရသော ကိုယ်သင်းရနံ့က သူ့ရင်ခန့်သံကို တဖြည်းဖြည်းမြန်လာစေ၏။

ဘေးတိုက်ကြည့်လျှင်လည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင်လှနေသော မမဘေးမှာ သူ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ကာ လေချွန်လိုက်မိ၏။

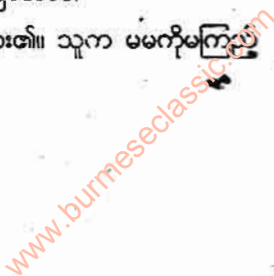
“ဒီကားနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ပတ်သွားရလဲ ပျော်ပျော်ကြီးလိုက်မယ်”

“ဘာ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟောဗျာ... ဘာကိုပြောလို့လဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ဒီကားက ဆိုဖာတွေလဲ၊ ဆိုဖာဘူး၊ အဲယားကွန်းလဲသင့်တယ်၊ ပျင်းရင် ဗီဒီယိုစက်နဲ့ အခွေထိုးပြအုံးမယ်၊ သူဟာနဲ့သူတော့ ဆင်ပြေနေလို့ ကမ္ဘာတစ်ပတ်သွားရရင်တောင် လိုက်ပျော်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ”

မမ မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြန်လှည့်သွား၏။ သူက မမကိုမကြည့်ဘဲ သူ့လက်မကလေးကို သူပြန်ကြည့်ကာ...

“မ... မမ... မ... မမ... မမ”

မမ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။

သူက သူ့လက်မကလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့်ထိုးကာ . . .

“မမ . . . မ . . . လက်မကလေးရယ် . . . မင်း ခုန ဒီကို TAXI
ငှားစီးလာတုန်းက မင်းကို တံခါးညှပ်သွားတာ ငါသိပ်သနားတာပဲ၊ နာ
လိုက်တာနော် . . . တော်သေးတာပေါ့ . . . တာယာဖောင်းလိုင်းတွေခံမထား
တာ၊ နို့မို့ဆိုရင် မတွေ့ရဲဘူး”

မမက စိတ်ဆိုးရအခက် ပြောရအခက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း
တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွား၏။ သူက ဆိုဖါနောက်မှီပေါ် အသာကပ်ထိုင်လိုက်
ပြီး ကားအတွင်းပိုင်းကို အကြည့်လွှဲကာ ရှေးသီချင်းတစ်ပုဒ်မှ (လိုအပ်
သလောက်) ရသလောက်ကို မမကြားသာရုံလေး ညည်းလိုက်၏။

ခင်ခင်ရယ်xxxကြင်ကြင်ဖွယ်xxxကောင်းခြင်းငါးဖြာသွယ်xxx

မမ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လာ၏။

သူက မသိသလိုအိုက်တင်နှင့် . . .

“ဒီမှာ . . . ဟိုဖက်တိုးအုံး”

“အော် . . . ဆောရီးနော် မမ”

သူ့ကိုယ်ကို ပြင်ကျဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ရပြီလား”

မမက ပြန်မပြော။ သူ ဆက်ပြီးသီချင်းညည်းရန် အပြင်မှာ
မမကလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

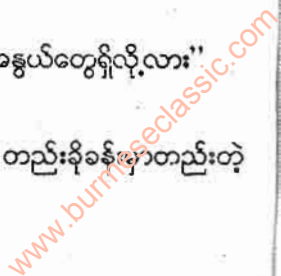
“နေစမ်းပါအုံး . . . မင်းက ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“ပုသိမ်”

“ပုသိမ်မှာ အသိမိတ်ဆွေတွေ အမျိုးအနွယ်တွေရှိလို့လား”

“ဟင့်အင်း . . . တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဒါဆို . . . အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ တည်းခိုခနဲမှာတည်းတဲ့

သဘောနဲ့ ခဏသွားတာပေါ့နော်”

“မမက ကျွန်တော့်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“မဝင်စားပါဘူး၊ ဘာလို့ဝင်စားရမှာလဲ”

“စိတ်တော့ဆိုးနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရန်သူတောင် တောင်းပန်ရင်ကျေအေးရသေးတာပဲ၊ မမနဲ့ ကျွန်တော်က ရန်သူတွေမှမဟုတ်ကြတာ”

“မင်းက ငပွေငရှုပ်လေးပဲ၊ စကားပြောရင် ရိသဲ့သဲ့နဲ့ စချင်နောက်ချင်စိတ်ကလဲ များပါ”

“ချစ်လို့ကျီစယ်တာပါ”

“ဘာ... ဘာ”

“ဒီလိုပါ... မမကို... အဲ... ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်လို့ ကျီစယ်သလိုမျိုးပြောတာပါ... အဟဲ”

ဘာအဟဲလဲ... စကားအကောင်းပြောရင် ရိတဲ့လေသံက ပါလာပြန်ပြီမဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါက ချစ်လို့ပြုစားတာ”

“မင်း တို့ကို ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးထင်လို့ ဒီလိုဆက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးမမ... အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က မမကို အပြတ်အလေးထားပြီးသား၊ ကြိုက်တဲ့ကျိန်စာပေးပါ၊ ပေါ့ပျက်တဲ့ အမြင်မျိုး လုံးဝမပါဝင်ပါဘူး”

သူ အလျှောက်ကောင်းသွား၍ မမ အနည်းငယ် ဘဝင်ကျသွားပြန်ဟန်တူ၏။

• “မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“လင်းဝေမိုး”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဇမ္ဗူဒီပါလက်ျာတောင်ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ပါရမီထဲမှာ နေပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်က သဘောလိုက်ဖို့စောင့်နေဆဲ။ ပညာအရည်အချင်းက စိတ်ပညာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပါတယ်။ ကဲ... ဘာသိချင်သေးလဲ”

“မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ”

“အဖေနာမည်က ဦးဝေမိုး၊ အမေနာမည်က ဒေါ်လင်းလင်းထက်၊ အဖေက ကားပစ္စည်းနဲ့အင်ဂျင်အရောင်းပြခန်း ဖွင့်ထားတယ်။ အမေကတော့ ထိုင်စား၊ မွေးချင်းမောင်နှမဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ထွန်းကားတယ်”

မမက သူ့ကို စေ့စပ်သေချာစွာ အကဲခတ်နေ၏။ ပြီးမှ ပျော့ပြောင်းလာချင်သောမျက်နှာဖြင့် ...

“မမအကြောင်းကို မင်း ဘယ်လောက်သိထားသလဲ”

“မမအသက်အရွယ် ဘယ်လောက်လဲဆိုတာကအစ မမရဲ့ ပညာအရည်အချင်း၊ ဇာတိမွေးရပ်တွေအဆုံး သိသင့်သလောက် ကျွန်တော် သိထားပါတယ်”

မမက ...

“ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ပေါ့”

သူက ...

“ဒါပေါ့”

မမက ...

“ဒါနဲ့ မင်းအသက်က ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါး”

“မမအသက်က ဘယ်လောက်လို့မင်းသိထားသလဲ”

“သုံးဆယ်ဝန်းကျင်”

“ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီးထင်တာလား”

“ရင့်ကျက်တဲ့ထူကြွေကိုကြည့်ပြီး ထင်တာပါ။ မမရဲ့ရုပ်ရည်က ရူပနန္ဒီလိုပဲ။ မအိုဆေးသုံးစွဲထားတဲ့ ပျိုမြစ်နုနယ်တဲ့ရုပ်ရည်မျိုးပါ။ အရွယ် အပိုင်းအခြားအရ ကန့်သတ်ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးလိုပေါ့။ တစ်နည်းတင်စားပြောရရင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ရဲ့ အလှဆုံးပွင့်နေတဲ့ အခါသမယ မျိုးလိုပေါ့”

“စာသံပေသံ ကဗျာဆန်ချင်နေတဲ့ မင်းစကားကို မမ နားလည်လွန်ပြီး လည်ထွက်သွားပြီကွ”

သူသိပါသည်။ မမ ကျေနပ်သွားမည်ဆိုတာကို။ ဘယ်သူမဆို လှတယ်ချောတယ်ပြောလျှင် နှစ်သက်သဘောကျတတ်သည်မှာ မေ့တာ။ မမမျက်နှာပေါ်မှာ မလိုမုန်းထားချင်ဟန်တွေ စိမ့်ဝင်ငုပ်လျှိုးသွားကုန်၏။

သူက . . .

“မမနဲ့ စကားကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ရတာကို ထောက်ပြီး မမ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံရေးတွေ ခါးထောက်ပြနေတာမဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ပြီးတော့ . . . မင်းကလူစိမ်းလေ”

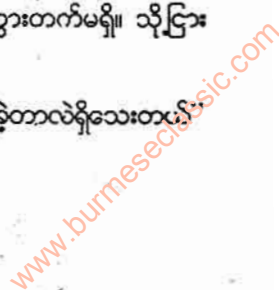
“အခုကော”

“အခုက မသိတသိလူ”

မမ ပြောပြီးရယ်လိုက်၏။ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းကလေးတွေ လက်ခနဲပေါ်လွင်သွား၏။ မမမှာ မေလေးလိုသွားတက်မရှိ။ သို့ငြားသူ့အား ပို၍ဆွဲဆောင်ထားနိုင်၏။

“မမရဲ့အကြောင်းတချို့ကို ကျွန်တော်ကြားခဲ့တာလဲရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ . . . ဆိုပါအုံး”

“မမက မာနကြီးတယ်၊ ဘဝင်ကိုင်တယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခပ်တည်တည် ခပ်ထည်ထည်နဲ့ ဆက်ဆံတတ်တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

မမတုံ့ပြန်လိုက်သောစကားကြောင့် သူ အာရုံတွေ ထွေပြား သွား၏။ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ဖမ်းကြည့်ရုံနှင့် နားလည်နေသော မမက...

“ရှုပ်တယ်... ပွေတယ်... လည်တယ်... ပတ်တယ်ဆိုတဲ့ စပျစ်သီးလှမ်းဟပ်မရတဲ့ မြေခွေးလိုယောက်ျားတွေရဲ့ လုပ်ကြံအပုပ်ချတဲ့ စကားလုံးတွေပါမလာလို့ တော်သေးတာပေါ့လို့ ပြောတာပါကွာ”

“အဲ့ဒီ တော်သေးတာပေါ့လောက်နဲ့တင် ယောက်ျားတော်တော် များများက မမဆိုရင် ဖျားသွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား... ဝမ်းသာစရာစကားတွေထဲမှာ မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားက အလှပဆုံးပဲ”

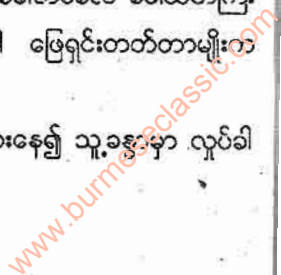
“ကျွန်တော်ကတော့ မမနဲ့ အခုလိုဆက်ဆံခွင့်ရလို့ အဲ့ဒီလို အမြင်မျိုးတွေ မထင်တော့ဘူး”

သူ့စကားကို သူပြန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်းပင်။ မမက လက် ကလေးပိုက်၍ နောက်မှီနေရင်းမှ ...

“အင်း... ဆိုပါအုံး”

“မမက ဣန္ဒြေသိက္ခာကို အလေးထားတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မယုံတတ်သလို လွယ်လွယ်နဲ့လဲ မခင်မင်တတ်ဘူး၊ အရာရာကို စူးစမ်းချင့်ချိန်ပြီး တုံ့ပြန်တတ်တယ်၊ အဲ... တစ်ခါတစ်လေ ဒေါသတကြီး နဲ့ ဝုန်းဒိုင်းဆိုရောက်လာပြီး ကောက်ခါငင်ခါ ဖြေရှင်းတတ်တာမျိုးက လွဲရင်ပေါ့”

မမက ပြုံးတုံးတုံးလုပ်နေ၏။ ကားသွားနေ၍ သူ့ခန္ဓာမှာ လှုပ်ခါ

နေသဖြင့် မမဖက်ယိမ်းထိုးမသွားအောင် သတိနှင့် သူ့မှာ ထိန်းနေရ၏။ ဆက်ဆံရေး အသားကျသွားသော သူတို့စုံတွဲကို အနီးအပါးခုံများမှ ခရီးသည်တွေ စိတ်မဝင်စားကြတော့။

“တို့ကို အမြောက်ကြိုက်တယ်ထင်နေလို့လား”

လျှပ်တပြက်မေးလိုက်သော မမစကားကြောင့် သူ အဖြေရကျပ်သွားမိ၏။ သို့ငြား . . .

“မထင်ပါဘူး၊ အရှိအတိုင်းကို ဝေဖန်နေတာပါ”

“မင်းကို ဆက်ဆံရေးပြောင်းပြီး အခုလိုစကားပြောနေတာ ဘာကြောင့်လို့မင်းထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်မတွေ့တတ်ဘူး”

နားလည်ရခက်စရာကောင်းသော အပြုံးမျိုးကို မမပြုံး၏။ ပြီးမှ . . .

“မင်းဟာ ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲ၊ ဘာသဘောနဲ့ တမင်ဆုံအောင် လာပတ်သက်နေတာလဲ၊ ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ သာမန်ရိုးရိုးသဘောနဲ့ သိချင်လို့ စကားပြောကြည့်တာ၊ စကား . . . စကားပြောပါများရင် စကားထဲက ဇာတိပြလာတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မမအနေနဲ့ ဒါပဲ၊ ဒီထက် လုံးဝမပိုဘူး”

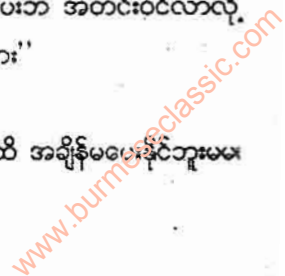
“ဒါဆို မမ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကောင်မျိုးလေးလဲဆိုတာ သိသွားပြီမဟုတ်လား”

“ခုနပြောပြီးပြီလေ၊ မသိတသိပါဆိုမှ”

“ကျွန်တော်က ကြားခံလူမိတ်မဆက်ပေးဘဲ အတင်းဝင်လာလို့ မမ ပြန်ခင်ရမှာ မချင့်မရဲဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ . . . ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်က ကြားခံလူရှာတွေ့တဲ့အထိ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးမမ”

အဲဒီအချိန်တွေကို မမအနားမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရှိနေရ ရှိနေရ ရှိနေရ လိုက်ချင်တယ်၊ နည်းနည်းရိုင်းသွားတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ကမ္ဘာဦးအစက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ ကြားခံလူ မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုဘဲ သိခဲ့ကြတာ ပါ။ ဒီခေတ်ဒီအခါ ယဉ်ကျေးမှုအရ လိုအပ်ကောင်းလိုအပ်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောသလို ရှေးရေစက်ပါလာရင်တော့ မလိုအပ်နိုင်ပါဘူး မမ၊ အခုပဲ ကြည့် . . . ရှေးရေစက်ကြောင့် မမ ကျွန်တော့်ကို စကားကောင်းကောင်း ပြန်ပြောနေပြီလေ”

“မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်လာသလိုပဲ၊ မင်းကို စမြင်တုန်းက သိပ် ကြည့်မရဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြည့်လို့ရလာတာ ရှေးရေစက်အာနိသင် ကြောင့်ပဲလားမသိဘူး”

ပြောပြီး မမရယ်နေပြန်၏။ သွားလှလှလေးတွေပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကို ကြားဝါတာလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တွေ့စက အပြုံးအရယ်လုံးဝမတွေ့ ခဲ့ရ။ ဆက်ဆံရေးအချိုးပြောင်းလိုက်မှ မကြာခဏတွေ့ခွင့်ရသော အပြုံး အရယ်မို့ သူ့စိတ်တို့ပါ မြူးလွင့်ကာနေမိ၏။ ညောင်တုန်းမြို့အနား ရောက် ခါနီးမှာ ကားကတ်ဆတ်ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်မမပုသိမ်သူ သီချင်းသံ။

မမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံပြီး သူ့ရင်တွေဇွန်သွားခဲ့၏။

အခန်း (၇)

ညောင်တုန်းသို့ရောက်သောအခါ သူတို့စီးလာသောကားမှာ ဇက်ဆိပ်ရှိရာဇက် မောင်းလာခဲ့၏။ ညောင်တုန်းမှာ မက္ကော့ကို ဇက်ယဉ်ကြီးအားဖြင့် ဧရာတော်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရမည်ဖြစ်သည်။ (ထိုစဉ်က ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတား မပြီးစီးသေးချေ။)

ညောင်တုန်းဇက်ဆိပ်မှာ ကားတန်းရှည်ကြီးရပ်လျက် ဇက်စောင့်နေရပြန်၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးထိပ်မှ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ (မမကိုခေါ်ပြီး) သူလျှောက်သွား၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာကြားပြီး စားကြရန်အပြင်မှာပင် . . .

“မမ ပုသိမ်မှာဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက်ပါ”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ဦးတာ့မယ်”

“ဟင် . . . ပုသိမ်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... မမကို တမင်လိုက်ပို့တာ”

“အဲ့ဒါတွေပြောတာပေါ့၊ မင်းဘာသဘောနဲ့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဆိုတာ မမတွေ့လို့မရတာ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီနေ့ ဒီလိုလိုက်ပို့လို့ မမနဲ့ ဆက်ဆံရေး ဒီလောက်တိုးတက်လာမယ် မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီလိုလိုက်ပို့တာ ဟာ မမ ယာယီမရှိတဲ့အရပ်မှာ ကျွန်တော်နေတတ်အောင် နေနိုင်ဖို့ပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော် အများကြီးဖြေသာသွားပြီ၊ မမပြန်လာမဲ့ရက်ကို လက် ချိုးပြီးစောင့်နေမယ်”

“မင်းဟာ နားလည်ရခက်တဲ့ကောင်လေးပဲ”

သူ ငြိမ်ပြီး ဘလက်(စ်)ကော်ဖီသောက်နေလိုက်၏။ မမက အအေးပုလင်းကို ပိုက်နှင့်မွှေနေ၏။ သူက . . .

“မမမှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းသိပြီးသားပါ၊ ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့ကလေ မှတ်မိလား”

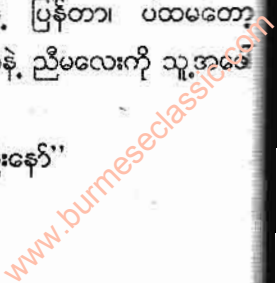
“မှတ်မိတယ်၊ သူက မမလောက်မရဲဘူး”

“သူက ခေတ်ဆန်ပွင့်လင်းတာပဲရှိတယ်၊ မဟုတ်မခံစိတ်နဲ့လဲ ရန်မတွေ့ရဲဘူး၊ သူ့အတွက်ဆို မမ ရှေ့ကအမြဲနေပေးရတယ်၊ သူတောင် ဒီနေ့ ဘုရားဖူးထွက်မလို့၊ ခုလောက်ဆို သွားကြရောပေါ့”

“မမက ဘုရားဖူးမလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... နောက်မှ မေမေတို့ကိုခေါ်ပြီး သွားဖူးမယ်၊ အခု အိမ်ကို အရေးတကြီးပြန်စရာအကြောင်းရှိလို့ ပြန်တာ၊ ပထမတော့ ညီမလေးနဲ့လိုက်မလို့ပဲ၊ အကြောင်းပေါ်လာတာနဲ့ ညီမလေးကို သူ့အဖေ တွေ့နဲ့ လွှတ်လိုက်ရတယ်”

“မမတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းနော်”

“ဟုတ်တယ်... မင်းထက်စာရင်တော့ အဖော်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ ပြုံးနေလိုက်၏။ အဝေးမှလှမ်းမြင်ရသော ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ကို အကြည့်ပို့လိုက်၏။ ဇက်ရေယဉ်တစ်စီး ကမ်းထိုးနေချိန်ပို၊ ခရီးသည်၊ ဈေးသည်ကွေ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ၏။ အလှည့်ကျစောင့်နေသော ကားများထဲမှ ခရီးသည်များကလဲ ကားပေါ်ပြန်တက်နေကြ၏။ မကြာမှီ ဇက်ပေါ်မှာတင်လာသော ဘတ်(စ်)ကားတွေ ကုန်းပေါ်တက်လာကြတော့မည်။

ထိုကားထဲမှ တစ်စီးစီးနှင့် သူပြန်ရတော့မည်။

မမမှာလည်း ဇက်ရေယဉ်စောင့်နေသော ကားတန်းထဲမှ မှန်လုံကားဖြင့် ပုသိမ်ကိုခရီးဆက်ရတော့မည်။

စားသောက်စရိတ်တွေ သူနှင့်မမ လုရှင်းနေဖြစ်ကြသေး၏။ မမ အလျှော့ပေးလိုက်သောကြောင့် သူရှင်းပေးလိုက်၏။

“ကဲ... တို့ကားပေါ်ပြန်တက်တော့မယ်”

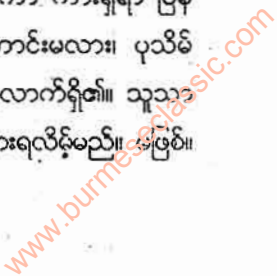
“မမ ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီလား”

“ဘယ်လိုအသိအမှတ်ပြုရမှာမျိုးလဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပေါ့”

“အင်း... မောင်လေးတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ် ဆိုတော့ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စောပါသေးတယ်၊ နောက်လဲ တွေ့ကြုံအားမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား၊ အခုတော့ တို့မပျင်းအောင် တစ်လမ်းလုံး စကားပြောဖော်ကြီးလုပ်ပေးလာခဲ့တာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

ပြောပြီး မမ သူ့ကိုမေးလေးထိုး၍နှုတ်ဆက်ကာ ကားရှိရာ ပြန်လျှောက်သွား၏။ သူ ပုသိမ်အထိလိုက်သွားလျှင် ကောင်းမလား၊ ပုသိမ်ဆောက်အောင်သွားလျှင် တစ်ညအိပ်ရမှာ သေချာသလောက်ရှိ၏။ သူ့သဘောကြိုက်ပြန်မအိပ်ဖြစ်ပါက သူ့အဖေ ဒေါသနှင့်နှစ်ပါးသွားရလိမ့်မည်။ မဖြစ်။

မမ ကားပေါ်တက်သွားသည်အထိ ငေးမောနေရင်း ဆိုင်ပြင်ထွက်လာ လိုက်၏။

ကားသမားတွေက ရန်ကုန်ခရီးစဉ်အတွက် အလှအယက် အော် ခေါ်နေကြ၏။ သူလည်း နီးရာကားတက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်ပါလာ ခဲ့ရ၏။

သူ့အသိတရားက မမ၏နှုတ်ခမ်းဖြားလေးနှစ်ဖက်မှာ ချိတ်လျက် တွယ်ငြိ ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ အပြိုင်လုပွဲကြီးကျင်းပနေလို့ အဆင် မပြေခဲ့ပေမယ့် ငါကတော့ အဆင်ပြေလိုက်တာ ဖြူးနေတာပဲ”

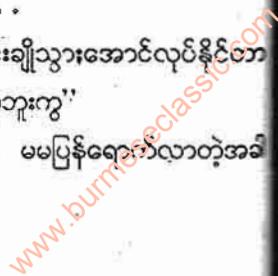
သူ့စကားကြောင့် ငါ့ကိုက မျက်နှာမဲ့သွား၏။ ဥက္ကာက နှာ ခေါင်းရှုံ့နေ၏။

တိုးကိုနှင့်ဥက္ကာမှာ မေလေးအနားကို သူကပ်မယ်ငါကပ်မယ်နှင့် နေရာပြိုင်လုရင်း မေလေး ဘုရားဖူးခရီးမှပြန်လာသည်အထိ ငြင်းခုံမှု မပြီးနိုင်ခဲ့ကြ။ နှစ်ယောက်သား အတွင်းအားစကားလုံးများဖြင့် ပညာပြိုင် နေကြသဖြင့် မေလေးအနားကို ကပ်ချိန်မရခဲ့ကြ။

သူက သူ့အောင်မြင်မှုရခဲ့သော အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ကောင်လုံး မခံချင်အောင် တမင်ဝံ့ကြွားသောလေသံ ဖြင့် ပြောပြခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ တိုးကိုက . . .

“ဒီလောက်ခါးနေတာကို ချက်ခြင်းချိုသွားအောင်လုပ်နိုင်တာ ပုံပြင်ထဲမှာပဲရှိလိမ့်မယ်၊ မယ့်ဘူးဟေ့ . . . မယ့်ဘူးကွ”

“ဒါ . . . တကယ်အဆင်ပြေခဲ့တာပဲ၊ မမပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ

ကျရင်တော့ အဖြေရှင်းသွားမှာပေါ့ကွာ”

ဥက္ကာကပါဝင်၍ . . .

“မင်းကိုအချိုသတ်ပြီး သူ့လမ်းကိုသူ ယူသွားတာနေမှာပါကွာ”

သူက . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေတာနဲ့ ငါ့ကိုပါ အမြင်ကတ်တဲ့ပုဒ်မနဲ့ အကောင်းမမြင်နိုင်တော့ဘူးလား”

ဥက္ကာက . . .

“မင်းတွေကြည့်စမ်းလင်းဝေမိုး၊ မင်းပြောသလောက်အထိ ဖြစ် သွားတယ်ထား၊ အဲ့ဒီဖြစ်သွားတဲ့အပေါ်မှာ အသေအချာတွေကြည့်ရင် ခင် မာလာပွင့်ဖူးအစစ်လို့တောင် မထင်ချင်နိုင်စရာပဲ၊ ဘာသဘောလဲ”

သူက . . .

“ငါက မမအတွက် တကယ်ကို ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရောကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း ရှိလို့နေမှာပေါ့”

ဥက္ကာကို ကလီသလုံသူပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဥက္ကာက သူ့ကို ချဉ်သွားဟန်လုပ်ပြ၏။ ဟိုးကိုက . . .

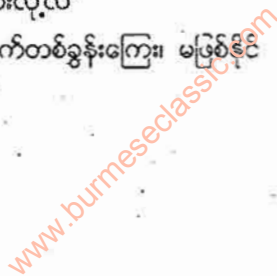
“မင်း . . . ငဝေကို ဘာမှသွားရှင်းမနေနဲ့၊ ကရှင်းရမှာ မင်းနဲ့ငါပဲ၊ မေလေးကို နှစ်ယောက်ပြုလိုက်လို့ကတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင် တော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုနဲ့ ပထမ ဒုတိယ ရွေးတော့မှ ဖြစ်မယ်”

ဥက္ကာက . . .

“မင်းက ဘယ်လိုရွေးမယ်စဉ်းစားထားလို့လဲ”

“စကားထာဖွက်မယ်ကွာ၊ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းကြေး၊ မဖြစ်နိုင် တဲ့ကောင် အရှုံး၊ မှားဖြေတဲ့အကောင် အရှုံး”

“လုပ်လိုက်လေ”

“ဒါဆိုရင် ငါအရင်စဖွက်မယ်”

တိုးကို၏စကား။ ဥက္ကာက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

တိုးကိုက . . .

“စပြီနော်၊ ငါ့စကားထာက အပြင်လွှာက အဖြူဖုံး . . . အလယ်မှာ . . . အဝါလုံး . . . စားလို့အကောင်းဆုံး၊ အဲ့ဒါဘာညလဲ”

ဥက္ကာက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးရင်း . . .

“လွယ်လွယ်လေး၊ အဲ့ဒါ ကြက်ဥ”

တိုးကိုက . . .

“မှားတယ်”

ဥက္ကာက . . .

“ဒါဆိုဘာညလဲ၊ ဖြေလေ”

တိုးကိုက . . .

“မင်း အရှုံးပေးပြီလား၊ မင်းအဖြေမှားနေတယ်လေ”

“အေးပါ၊ ကဲ . . . ဖြေစမ်းပါအုံး၊ ဉာဏ်ကြီးရှင်ရဲ့”

တိုးကိုက ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့် . . .

“အဲ့ဒါ . . . လဥ”

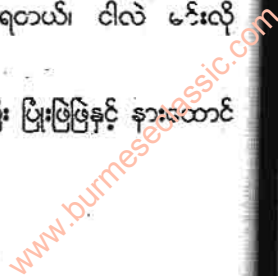
“ဟေ့ကောင် ဘာညစ်ပတ်တာလဲ”

“ဘာလဲ၊ လိပ်ဥကိုပြောတာ၊ ငါပြောတာမြန်သွားလို့ လဥသံထွက်သွားတာကွ”

ဥက္ကာက . . .

“ဒါ . . . မင်း သက်သက်ညစ်တာပဲ၊ ရတယ်၊ ငါလဲ မင်းလို စကားထာမျိုးဖွက်ပြမယ်၊ နားထောင်”

တိုးကိုက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် နားထောင်နေ၏။ ဥက္ကာက . . .

“အမေနဲ့အမေ ဘယ်သူကအထက်ကျသလဲကွာ”

တိုးကိုက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“မင်း စကားထာကဘာလဲကွ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်ကြီးလဲ”

“ငါပြောတာရှင်းနေတာပဲ ငတိုးရ”

“ဘယ်နေရာမျိုးမှာပြောတာလဲ”

“ကြိုက်တဲ့နေရာမျိုးနဲ့ ပြောနိုင်တယ်”

တိုးကိုက ခေါင်းကုတ်ရင်း . . .

“အဖေက အထက်ကကျတယ်ကွာ”

ဥက္ကာက ဝမ်းသာအားရသံကြီးဖြင့်

“မှားတယ်”

တိုးကိုက မအူမလည်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာမှားလို့လဲ”

ဥက္ကာက . . .

“မှတ်ထား၊ မေမြို့လို့ပဲရှိတယ်၊ ဖေမြို့လို့မရှိဘူး”

တိုးတိုးက . . .

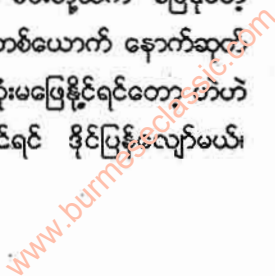
“ဒါ . . . မင်း သက်သက်လူလည်ကျတာပဲ”

ဥက္ကာက အသာစီးရနေသောဟန်ပန်နှင့် . . .

“မင်းလို့ပဲပေါ့ကွာ”

သူကကြားဝင်၍ . . .

“ကဲ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်မငြင်းနဲ့တော့၊ ငါ ဒိုင်လုပ်ပြီး မင်းတို့ကို ဗဟုသုတရှာဖွေတဲ့မေးခွန်းမေးမယ်၊ မင်းတို့ထဲက ဖြေနိုင်တဲ့ အကောင် မေလေးကို အရင်စလှုပ်ရှား၊ ကျန်တဲ့တစ်ယောက် နောက်ဆုတ် ဟုတ်လား၊ ငါမေးတာကို မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးမဖြေနိုင်ရင်တော့ ဘဲဟံ ဒိုင်ရိတ်မှာနော်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဖြေနိုင်ရင် ဒိုင်ပြန်လျှော်မယ်၊

ကဲ...ဘယ်လိုလဲ”

တိုးကိုနှင့်ဥက္ကာက သူတို့အချင်းချင်း အကြည့်ဖလှယ်လိုက်ကြပြီး မေးသပ်ကာစဉ်းစားနေကြ၏။ ပြီးမှ ငှိုးတိုးက ...

“မေးကွာ... ငါဖြေမယ်”

ဥက္ကာကလဲ အားကျမခံ ...

“ရတယ်... မေးသာမေး၊ ငါလဲဖြေမယ်၊ ငါဖြေနိုင်လို့ကတော့ ကွာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို တောင်ညာစံ မြောက်ညာစံထားပြီး အခန့်သား... ဖျော်ပစ်လိုက်မယ်”

တိုးကိုက တအင်းအင်းနှင့်မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြ၏။ သူက ...

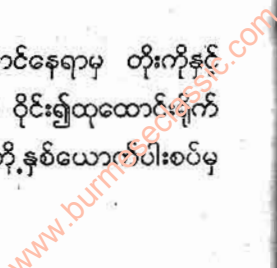
“ကဲ... ကဲ... ငါစပြီးမေးပြီ၊ သေသေချာချာ နားထောင်နေ နော်၊ မကြားလို့ နှစ်ခါပြန်ပြောနယ်မထင်နဲ့”

“မေးမှာသာမေးစမ်းပါ ဒိုင်ချုပ်ကြီးရယ်”

သူက ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး...

“ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကတော့ တိုင်တန်းနှစ်ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ် ဝင်ခန်းတစ်ခန်းမှာကွာ သဘောနှစ်နေပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျက်က ရိပ်ကို အသက်ကယ်လှေပေါ် အမြန်တင်ပေးလိုက်တဲ့အခန်း၊ အသက်ကယ်လှေ ပေါ်ရောက်သွားတဲ့ရိပ်က နှစ်တော့မယ့်သဘောကြီးပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဂျက်ကို ပိုက်ကြည့်နေတဲ့အခန်း၊ ဂျက်နဲ့ရိပ်ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသည်းအသန်ခံစားပြီး အပြန်အလှန် စူးစိုက်ကြည့်နေကြတဲ့အချိန်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရိပ်အဖြစ်သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကိတ်ဝင်းစလတ်ရဲ့နှာခေါင်းထဲမှာ နှပ်ချိုးဖပ်ဘယ်နှစ်ဖက်ကပ်နေသလဲ”

သူ့စကားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ တိုးကိုနှင့် ဥက္ကာမှာ ဓါတ်လိုက်သလို တွန့်သွားကြပြီး သူ့ကို ဝိုင်း၍ထုထောင်ချက် ပုတ်ကြပါတော့သည်။ ယင်းသို့ပြုရင်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ပါးစပ်မှ

ဖန်စီချစ်သူ

၆၅

လည်း ...

“နင့်ကြီးဒေါ် မသိုင်းမွှေးလောက်ရှိတယ်တဲ့”

“မင်းဘိုးအေ ဆင်ချီးပုံလောက်ရှိတယ်ကွ”

အခန်း (၈)

ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော နေ့ရက်များအကြောင်းကို ယခုမှ သူ့ကောင်းကောင်းသိချင်လာ၏။ ယခင်က တိုးကိုတို့လမ်းကလေးထဲကို ဘာသိဘာသာသွားနေမိသော်လည်း စိတ်ခံစားမှုထူးခြားခြင်းမဖြစ်ခဲ့။

“ငါ... ဒီနေ့... ဒီလမ်းထဲလာရတာ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ကွ၊ မမတို့အိမ်ရှေ့ဖြတ်လာတော့ မမကို ပိုသတိရလာတာဟာ”

“မင်းနဲ့ ဘာမှလည်းမငြိသေးဘဲနဲ့ အဖြစ်သည်းပြမနေစမ်းပါနဲ့ လင်းဝေမိုးရာ”

သူငြိမ်နေပေးလိုက်၏။ တိုးကိုတို့ အိမ်ရောက်သောအခါ ဆိုင် ကယ်(လ်)ကို ခြံထဲထိုးထားရင်း အိမ်ထဲမှထွက်လာသော တိုးကိုအား သူ လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

“ငတိုး... နေ့ခင်းနေ့လယ် တီးသွားဆွဲရအောင်ကွာ”

“အိမ်မှာရှိတာပဲ၊ မင်းစိတ်ကြိုက်ဖျော်သောက်ပေါ့”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ကဖေးမှာထိုင်ပြီး လမ်းသွားလမ်းလာတွေ မျက်စိစားပွဲထိုင်ချင်လို့ ဆိုင်ကို တမင်သွားချင်တာကွ”

တိုးကို ဘာမှပြန်မပြော။ အဝတ်အစားလဲပြီး လမ်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းမတန်းမှာ နေရာကောင်းသော ကဖီးဆိုင်သန့်သန့်လေးရှိ၏။

မိုးသားတက်နေ၍ ဝန်းကျင်အပူချိန်မှာ ထိန်းညှိထားသလို နေသာထိုင်သာရှိလှ၏။ သုံးယောက်သား ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုငြင်းခုံရင်း ကဖီးဆိုင်လေးကို ရောက်လာ၏။ လမ်းဖက်ကျသောနေရာကို ရွေးပြီး တီးဆွဲကြ၏။ သောင်းပြောင်းထွေလာပြောကြ၏။ သီချင်းနားထောင်ကြ၏။ မေလေးအကြောင်းလဲ ပြော၏။ ငြင်းခုံ၏။ မမအကြောင်းလည်း ပြော၏။ ဝေဖန်ကြသည်။

ကဖီးဆိုင်မှာ ထိုင်ကောင်းကောင်းနှင့် ညနေစောင်းလာသည်အထိ မကဖြစ်ကြ။ တိုးကိုက ကျောင်းတုန်းကအကြောင်းတွေ ပြန်လှန်နေသဖြင့် ညနေငါးနာရီထိုးသွားခဲ့၏။

“တို့ထိုင်တာကြာပြီ၊ ဆိုင်ရှင်လဲ ရေခွေးမိတ်ဖူးတွေ တောင်းလွန်းလို့ မျက်နှာပုပ်ချင်လာပြီကွ”

ဥက္ကာက သတိပေး၏။

တိုးကိုက . . .

“တော်ကြာ လက်ဖက်ရည်ဖိုးမတောင်းဘဲ ရေခွေးဖိုးပဲတောင်းနေရင် ဒုက္ခ၊ ဟာ . . . ခဏနေအုံး၊ သိပ်မကြာခင်မှာ မေလေးထွက်လာလိမ့်မယ်၊ သူအမလဲမရှိဘူး . . . အပိုင်ပဲ”

သူက . . .

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

တိုးကိုက . . .

“သိပ်သိတာပေါ့၊ မေလေးရဲ့ တစ်နေ့တာ ပုံမှန်အလုပ်တွေကို ငါ အချိန်ဇယားပြုစုထားတယ်၊ အဝင်အထွက်လွတ်အောင်လို့... ဟာ သတိလစ်သွားတယ်ကွာ၊ ဥက္ကာရှိနေတုန်း လျှို့ဝှက်အကွက်တွေ သွားပြော လိုက်မိတယ်”

ဥက္ကာက မုတ်ဆိတ်မွှေးနှစ်မျှင်ကိုသပ်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။ ပြီး မှ...

“မင်းမပြောလဲ ငါသိပြီးသားပါငါတိုးရာ၊ ဒီအချိန်ဆို လမ်းထိပ်ကို မေလေး အခွေထွက်အပ်နေကျမဟုတ်လား၊ စာအုပ်ဆိုင်လဲ ဝင်တတ် တယ်ကွာ၊ သူကအိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ အဖော်ကောင်မလေးကို အဖော်ခေါ် လာတတ်တယ်... ဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ဥက္ကာ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... ဘာဒီလိုပဲလုပ်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ အခြေ အနေစောင့်ကြည့်ပေး၊ မင်းတို့အနားမှာရှိရင် ငါအားရှိတယ်၊ ဝေးလေး လမ်းထဲကထွက်လာရင် ငါလိုက်စကားပြောမယ်”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါလဲ ဒီအခွင့်အရေးကိုချောင်းနေတာ၊ မဝင်ရဲ သေးလို့ အသာလေးဆိုင်းထားတာကွာ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းက ဝင်ဖို့ပြင်တော့၊ ငါလဲ မင်းအရင်ရအောင် ဝင်မှဖြစ်တော့မယ်”

သူက...

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိဘူး၊ သောက်ရူးနှစ်ကောင်က ထကိုက်နေကြပြီ”

“အံ့မာ... မင်းလိုပေါ့ကွ ငပေရ”

တိုးကိုက ချက်ခြင်းတုံ့ပြန်လိုက်သောစကား။

ဥက္ကာက...

“ငါကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကျရင်ကောင်းမလဲ လင်းဝေမိုး”

သူက . . .

“အလျှော့ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ငတိုး အရင်လိုက်ပစေ၊ သူ့ကို ကြည့်ရင် သူ့ကံပေါ့၊ သူ့ကိုမကြည့်ရင် သူပြန်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းလိုက် ပေါ့”

သူတို့ပြောဆိုနေကြဆဲမှာ လမ်းထဲမှ မေလေးထွက်ပေါ်လာ၏။ ဥက္ကာပြောခဲ့သလို အဖော်ကောင်မလေးနှင့် မေလေးလက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ ခါတ်ပြားတွေနှင့်။ အဖော်ကောင်မလေးလက်ထဲမှာ မေလေး အသင့်နှိုက် စားဖို့ပြင်ပေးထားသော နေကြာစေ့လှော်အိတ်တစ်အိတ်နှင့်။

အဝေးကကြည့်လျှင်ပင် ထင်းခနဲမြင်သာသောအလှဖြင့် လမီ စကတ်ကြီးကို ရွရွလေးဝတ်ဆင်လှမ်းလာသည့် မေလေးအား တိုးကိုနှင့် ဥက္ကာတို့ ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။ သူက . . .

“မင်းတို့ရဲ့ ခေါ်တော့ခုနှစ်ကောင်အားကို လျှော့လိုက်ကြအုံး၊ မျက် ဘုံးထဲက အခိုးတွေတောင် ထွက်လာပြီ”

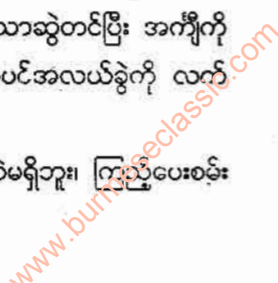
ထိုအခါကျမှ နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်တွေပြင်ပြီး အရှက်ပြေ ခယ်ကြ၏။ သူက . . .

“ငတိုး . . . မင်းလိုက်ပေတော့၊ တို့ ဒီက စောင့်ကြည့်ပေးထား မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ မေလေးပြန်ပြောတဲ့စကားကို ဒီမှာ အမှန် အတိုင်းပြန်ဖွင့်ကြရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဖြစ်ရစေမယ်၊ အိုကေ . . . ငါလိုက်ပြီ”

တိုးကိုကပြောပြီး ဘက်ဂီပန်(လ်)ကို အသာဆွဲတင်ပြီး အင်္ကျီကို သုံးခါလောက် ကော်လံပြင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဆံပင်အလယ်ခွဲကို လက် ခေါင်းနှင့်ပွတ်သပ်ပြီး . . .

“ငါ့မျက်နှာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ မှန်ကလဲမရှိဘူး၊ ကြည့်ပေးစမ်း

ဝါကွာ၊ ငါ့မျက်နှာမှာဘာတွေပေနေတာရှိသေးလဲ”

သူက ...

“အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ၊ မင်းဆံပင်ပုံစံနဲ့ မင်းမျက်နှာက ဘဲခေါင်းခြောက်ကို ပဲဟင်းအိုးထဲနှစ်ထားသလိုပဲ၊ အဟဲ အလကားပြောတာပါ။ ဟိုမှာ မင်းအချိန်ယူတာနဲ့ အခွေဆိုင်နားကို မေလေးရောက်သွားတော့မယ်”

ဥက္ကာကလည်း ...

“မင်းကလှပြီးသားပါ ငတိုးရာ၊ မင်းကိုမြင်ရင် ဟောလိဂ်ခွန်က ဒါရိုက်တာတွေ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ တန်းပြီးသဘောတူစာချုပ် ချုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ သရဲကားရိုက်ဖို့လေ”

တိုးကိုက သူ ဥက္ကာအား ဘာသာစုံဆဲပြီး ဆိုင်ထဲမှ အမြန်ထွက်သွား၏။ ဆိုက်ဂိုက်အပြည့်ထုတ်ပြီး လျှောက်သွားနေခြင်းပင်။ မကြာခင်မှာ မေလေးကို လိုက်မှီသွားတာ လှမ်းတွေ့ရ၏။ ဥက္ကာက သေခါနီးအဘွားအိုလေသံဖြင့် ...

“ဒီကောင်နောက်ပါသွားရင် ငါတော့ ဂန့်ပြီလင်းဝေမိုးရာ”

“မေလေးကြိုက်လို့ပါသွားတော့လဲ ငတိုးအတွက် မုဒိတာပွားပြီး လက်ခုပ်တီးပေးရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့သိပ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ တို့တွေ စတွေ့တုန်းက မေလေးရဲ့မျက်လုံးတွေ မင်းဆီမှာလာစိုက်နေတာကို ငါသတိထားခဲ့မိတယ်၊ ကံထူးသူက မင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

ဥက္ကာ၏မျက်နှာငယ်၊ လေသံတိုးလေးနှင့်မေးလာသောစကား။

သူက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”

“တကယ်နော်”

“အေးပါ... တကယ်ပါ”

“အဟုတ်”

“အေး”

“ဖြစ်နိုင်လို့လားဟင်”

ဥက္ကာကို သူ နဘမ်ရုပ်တီးပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ဥက္ကာ ငြိမ်သွားပြီး မေလေးနှင့်တိုးကိုထံ အကြည့်တွေလွင့်ပျံ့သွား၏။

တိုးကိုမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ အခွေငှားဆိုင်ရှေ့မှာ မေလေးနှင့် သုံးလေးမိနစ်လောက် စကားရပ်ပြောပြီးသည်နှင့် ပြန်လှည့်လာ၏။ မေလေးက အခွေဆိုင်ထဲဝင်သွား၏။ မှင်သေသေဖြင့်ပြန်လာသော တိုးကိုအမူအရာကို ကြည့်၍ သူနှင့်ဥက္ကာမှာ အဆိုးအကောင်း ခန့်မှန်းရခက်နေမိ၏။

တိုးကိုက ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်းပင် ဖူးခနဲ သက်ပြင်းကြီးမှုတ်၍ မျက်နှာကြီးနီနေတာကို လက်နှင့် သုံးလေးခါသပ်ဖြေနေ၏။ သူနှင့်ဥက္ကာလည်း တိုးကို ပိုရှက်သွားမှာစိုး၍ မမေးရဲမပြုရဲ။ ထိုသို့ ငြိမ်နေမိခြင်းကို တိုးကိုကို ပို၍အနေရခက်သွားစေဟန်တူ၏။ တိုးကို စဖွင့်လေပြီ။

“ဗိုင်းနာမ... အလကားမိန်းမ”

ဥက္ကာ ငြိမ်နေရာမှ ရှူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်သွား၏။

“မင်းနဲ့မကြည်တိုင်း ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး ငတိုး”

တိုးကိုက ...

“ငါ ဘယ်သူ့ပြောနေတယ်ထင်လို့လဲ”

“မင်း... မေလေးကိုပြောနေတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ထပ်... အူကြောင်ကျွတ်ရယ်၊ မှားပြီးရင်းကိုမှားပါတယ်၊ ငါ ပြောနေတာက ငါ့အိမ်ဘေးက ဟန်နီကိုပြောနေဟာကွ၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ ဟန်နီက မေလေးနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ဟန်နီကို ငါ အပိုင်စည်းရုံးပြီး မေလေးကို နားချခိုင်းရတာပေါ့၊ ခုတော့ ဟန်နီက နားချတာလွန်သွားပြီး ငါ့ရည်းစားဟောင်း နွေးမနွေးအကြောင်းတွေပါ ဖွင့်ချ လိုက်မိလို့ အခု မေလေးက ငါ့ကိုပညာပေးလွှတ်လိုက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဘာမှလဲ၊ နွေးနွေးက ရှင့်ကိုစိတ်မပြတ်သေးဘူးတဲ့၊ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်းတဲ့ ရှင့်တို့ယောက်ျားလေးတွေသိက္ခာကို မေ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲတဲ့၊ မေ့ကို ရှင်မကြိုးစားပါနဲ့တဲ့၊ ရှင် ဒီလောက်အထိ ရဲတင်းလာတာ ရှင့်အစား မေ့ရက်တယ်တဲ့၊ သာသာနဲ့နာနာနက်တဲ့စကား တွေနဲ့ အူပြီး ငါလဲပြန်လာခဲ့ရတော့တာပဲ”

“မင်းက နွေးနွေးနဲ့ပြတ်သွားပြီဆိုတာ ဂယနဏ မရှင်းပြလိုက် ဘူးလား”

“ရှင်းတာပဲ၊ ကျေးဇူးရှင်က ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး စကားတတ်နေ တော့ ကိုယ့်စကားကိုယ်ပတ်ပြီး အသက်ရှုကျပ်ကာနဲ့ အမြန်ပြန်လစ်လာခဲ့ ရတာပဲဟေ့”

ဥက္ကာက ဝမ်းသာအားရထပြီး ...

“ဒါဆို... ငါ့အလှည့်”

သူက ...

“နေအုံးလဒရဲ့၊ ရမ်းမဝင်နဲ့၊ ငတိုး... မင်းနဲ့ဥက္ကာရဲ့ပတ်သက်မှု ကို မေလေးသိလား”

“တို့ တစ်ဖွဲ့ထဲဆိုတာ သိပြီးသား”

တိုးကို၏ပြန်ဖြေသံ။ သူက ...

ဖိုးလပြည်စာပေ

“အခု မင်း ဒီမှာထိုင်ပြီး မေလေးနောက်ကိုလိုက်တယ်ဆိုတာ ကော မေလေးသိလား”

“ဒါတော့ သိပုံမပေါ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းပြီးတော့ ဒီကောင် ဆက်လိုက်သွားတာ တစ်နေရာထဲကဆိုရင် မေလေး တောင်ထင်မြောက်ထင် ထင်နေအုံးမယ်၊ ဥပမာကွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လောင်းကြေးစားကြေးလိုက်တာတို့ ဘာညာတို့ လျှောက်ထင်မှာကိုပြောတာ၊ တို့က စုထိုင်ပြီး လူလဲလိုက်ကြ တာကိုးကွ”

“တွေးပူနေပြန်ပြီ၊ အဲ့ဒါတွေကို ကျေးဇူးရှင်မလေးက သူ့နေကြာ စေ့ထုပ်လောက်တောင် ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဥက္ကာအလှည့်ပေါ့”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ၊ ငါတော့ လွင့်သွားပြီ၊ ကပ်လို့ရတော့ မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟန်နီအပို့ကောင်းလို့ အခုတော့ အောင်ဖေမှာ ညောင်းရတာ ပြီပေါ့”

ဥက္ကာက . . .

“တိတ်စမ်းပါကွာ၊ လဒတို့မျက်ရည် မြေမကျကောင်းပါဘူး”

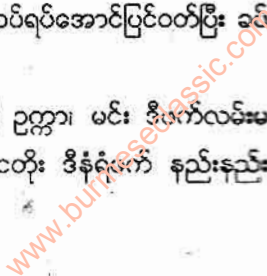
“ပြိတ္တာတို့မျက်ရည်ပါကွာ”

“ပြိတ္တာဖြစ်ရတာဘက်စာပုင် လဒက တော်သေးတာပေါ့”

“အေးပါ . . . မင်းအကြောလဲ တစ်ယောက်ယောက်ဖော်ကောင်လုပ် ရင် ဂျမ်းပြန်လှန်ပြီး ငါ့လို လဒငို ငိုရအုံးမှာပါ ဥက္ကာရာ”

ဥက္ကာက စတိုင်(လ်)ဘောင်းဘီကို သပ်ရပ်အောင်ပြင်ဝတ်ပြီး ခမ်း ဟားဟားရယ်နေ၏။ သူက . . .

“ဟိုမှာ . . . မေလေးပြန်ထွက်လာပြီ ဥက္ကာ၊ မင်း ဒီဟက်လမ်းမ ကနေဝိုက်ပြီး မေလေးနောက်ကလိုက်နော်၊ ငတိုး ဒီနံရံနော် နည်းနည်း

ကွယ်နေပေးလိုက်၊ ဥက္ကာထွက်လိုက်တော့”

ဥက္ကာက ဒီဖက်ပလက်ဖောင်းမှ လမ်းတစ်ဖက်ကိုကူးကာ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းအတိုင်း စုန်၍မျောလိုက်သွား၏။

“တွေ့လား... မင်းအဘကိုချီးကျူးထား၊ ချီးကျူးထား”

“မုဒိတာပွားစမ်းပါ တိုးကိုရော့ အခု မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ပူစပ်ပူလောင်ကြီး နေမထိထိုင်မသာကြီးကို ဖြစ်နေတယ်”

“မပူနဲ့၊ အဲ့ဒီခံစားမှုတွေ ချက်ချင်းပျောက်သွားတဲ့နည်းကို ငါ သိတယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်”

“အင်း... အင်း... ပြောစမ်းပါအုံး၊ နောက်ထပ် ကျေးဇူးရှင် အသစ်ကလေးရဲ့ ဝေဒနာမြန်မြန်ပျောက်အောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကုရမှာတဲ့လဲ”

“မင်း အခု အိမ်ပြန်သွား၊ ပြီးရင် ကုတင်ပေါ်လဲ၊ အိပ်ဆေး တစ်ပုလင်းလုံးကုန်အောင်မျိုချ၊ ဝေဒနာပါမဟုတ်ဘူး၊ လူပါပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

တိုးကိုထံမှ ဘာသာစုံနှိပ်ကွက်သံတွေ ပွက်ပွက်ညံသွားပြန်၏။

အခန်း (၉)

နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာ ဥက္ကာပြန်ရောက်လာ၏။ ပီတိတွေဖုံးနေ
သောမျက်နှာနှင့်။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဥက္ကာဝင်ထိုင်ထိုင်ခြင်း သူမေးလိုက်ခြင်းပင်။

ဥက္ကာက . . .

“ကောင်းမှကောင်း”

တိုးကိုက မမြင်မကြားချင်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေ၏။ သူက ဥက္ကာ
အား . . .

“မေလေးက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ငါက ရင်ဖွင့်တဲ့စကားကို တန်းပြောလို့ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဤ
ကြောင့် ဘယ်ကလာလဲ၊ ဘာလဲကစဝင်ရတာပေါ့၊ မေလေးက ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန်ပဲပြန်ဖြေတယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်မင်တဲ့

စကားတွေ ပြောကြတယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါက အိမ်လာလည်ရမလားလို့မေးတော့ လာလေ... ရပါတယ်တဲ့ အဟီး”

တိုးကိုက ဥက္ကာကို စောင်းငမ်းငမ်းဖြင့်ကြည့်ရင်း . . .

“မင်းကို သူ့ဖိနပ်တိုက်ခိုင်းမလို့ခေါ်တာနေမှာပေါ့”

“ထပ်... အဲ့ဒါ မြောင်းဖော်ပေးတာကွာ၊ ငါက စမ်းရေလေးလို့ စီးဆင်းသွားရုံပဲ”

ဥက္ကာ၏စကား။ တိုးကိုက . . .

“မြောင်းကျွံမှ ကြည့်လို့လှနေအုံးမယ်”

သူက ကြားငင်၍ . . .

“မင်းအကြောင်းကော မေးသေးလား”

“မေးတာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းကို မေလေး လေ့လာနေပြီကွာ”

“လေ့လာရမယ်လေ၊ မကြာခင်မှာ တို့က နှလုံးသားချင်းသိနား လည်ကြရတော့မှာပဲ၊ မင်းနဲ့မမကြီးကြည်သွားရင် ငါနဲ့မေလေးလဲ ညက် သွားရင် မင်းနဲ့ငါ မယားညီအစ်ကိုဖြစ်သွားပြီနော် လင်းဝေမိုး”

သူနှင့်ဥက္ကာမှာ သွားပြီးပြီး စကားအရသာခံနေစဉ် တိုးကိုက. . .

“ဖခင်ဘုရင်ကြီးမှာxxxမကြားလိုပါxxxမကြားလိုပါ”

ရှေးသီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို အသံပြာကြီးဖြင့် ထဆို၏။ ဥက္ကာ က. . .

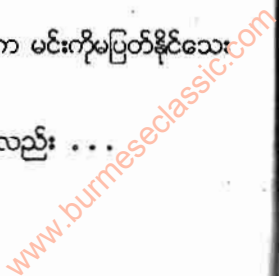
“နားဆင်တော့ကွယ်xxxမင်းပေးတဲ့သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ”

သူက ထပ်မံ၍ ကြားဝင်လိုက်ပြီး . . .

“တိုးကို. . . မေလေးပြောသလို နွေးနွေးက မင်းကိုမပြတ်နိုင်သေး

ဘူး၊ မင်း နွေးနွေးကို ပြန်ပြီးလှုပ်ရှားပါလား”

တိုးကို ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားသွား၏။ ဥက္ကာကလည်း . . .

“နွေးနွေးကို အရင်က မင်းဘဝရဲ့အချစ်ဆုံးဆို”

“အရင်ကတော့ဟုတ်တယ်၊ နွေးနွေးနဲ့ငါ တစ်ယောက်အလိုကို တစ်ယောက် အမြဲတမ်းမလိုက်နိုင်တာနဲ့ ခွာပြဲခဲ့ကြတာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သေချာအောင်ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် နွေးနွေးကို လွမ်းချင်နေတုံးပဲ၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ လင်းဝေမိုး”

“မင်း နွေးနွေးကို ချစ်နေတုန်းပဲဆိုတဲ့သဘောပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ ငါဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ”

“မေလေးကို စိတ်လျှော့လိုက်တော့ မင်းအကြောင်းကိုသိနေလို့ မေလေးက မင်းကို လက်ခံဖို့စဉ်းစားမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ ပြောသလို နွေးနွေးအနားကိုပဲ မင်းပြန်သွားပါလား”

“ငါခွဲသွားတာကြာလို့ နွေးနွေးကနေ ပူပူဖြစ်ပြီး ငါ့ကို ခါထုတ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဥက္ကာက ကြားဝင်၍ ...

“ငါ အာမခံတယ်၊ အရင်လိုပဲ နွေးနေစေရမယ်”

တိုးကိုက ...

“ဘာအာမခံတာလဲ၊ အခုမှ အကျိုးဆောင်စေတာနာတွေ လာထားမနေစမ်းပါနဲ့၊ မေလေးအနားကနေ မင်း ငါ့ကို ပထုတ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါလည်းပါတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး ဥက္ကာက စပ်ပြီးပြီးလုပ်နေ၏။ တိုးကိုက ဥက္ကာနားထင်မွှေးကို လက်မနဲ့ အပေါ်လှန်တွန်းပစ်လိုက်၏။ ဥက္ကာအော်ရင်း တိုးကိုနားရွက်ကို ပြန်လိမ်ဆွဲ၏။ သူက မမအကြောင်းကို တွေးပြီး သတိရနေမိ၏။

(ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ခန့်မှန်းရခက်ခဲတဲ့ ရာသီဥတုနဲ့တူတဲ့ မမကို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကျွန်တော် ဘယ်လိုကစပြီး ဖွင့်ပြောရပါ့မလဲ၊ အတွေးတွေ ကွဲရှုစူးစိုက်
ပြီး မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ ညနေဦးမှာ တိမ်ပန်းချီ
တွေ ကွယ်ပျောက်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရူးချင်လာပြီမမရယ်)

ရက်သတ္တပတ်တိတိပြည့်သောအခါ မမ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။
တိုးကိုထံမှ ဖုန်းသတင်းရရခြင်းပင် သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့
မိ၏။ ဥက္ကာကိုပင် အကြောင်းမကြားမိ။ အဖော်မညှီဖြစ်။

မမတို့လမ်းထိပ်ကိုရောက်သောအခါ မမထံ တိုက်ရိုက်ဝင်တွေ့
သင့် မတွေ့သင့် စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ မမ အပြင်ထွက်လာအောင် စောင့်
မည်ဆိုပါက တစ်နေကုန်ချင်လည်းကုန်နိုင်၏။ အကြံတစ်ခုရ၏။

မမတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်(လ်)ကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးမှာ
တပ်ဆင်ထားသည့် အိမ်မကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို
နှိပ်လိုက်၏။ နှစ်မိနစ်လောက်မှာ လူဝင်ပေါက်တံခါးလေး ဟ၊လာ၏။
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။ ခန့်ခန့်သန့်သန့်အသွင်အပြင်မို့ မမတို့ကို
စောင့်ရှောက်ပေးဖို့လာနေသော အဒေါ်ကြီးဖြစ်မှန်း သူတန်းခနဲသိလိုက်
၏။

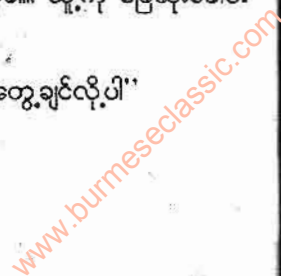
“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲကွယ်”

အဒေါ်ကြီး မေးရိုးမေးစဉ်အတိုင်းမေးလာ၏။ မျက်နှာချိုချင်ဟန်
ရှိသော်လည်း မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပနေ၏။ သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံး လေ့လာနေဟန်လည်းရှိ၏။

“ကျွန်တော် . . . မခင်မာလာပွင့်ဖူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“သူငယ်နာမည်က . . .”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“လင်းဝေမိုးပါ”

“အန်တီ... သမီးကို သွားမေးလိုက်အုံးမယ်၊ ခဏနော်”

အဒေါ်ကြီး အထဲဝင်သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ ပြန် ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာသူငယ် မင်းနာမည်က လင်းဝေမိုးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက သူ့အသိထဲမှာ အဲ့ဒီနာမည် မရှိဘူးလို့ပြောလိုက် တယ်”

မမ ပြုစားလေပြီ။ သူ ပျာချင်လာ၏။ သူ့နာမည်ကို မမှတ်မိ၍ မမ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းပေပဲလား။

မဖြစ်နိုင်။ မမ မေ့လိမ့်မည်ဟု သူတွေးမြင်၍မရ။

“နေပါစေတော့ အန်တီ၊ ကျွန်တော် ပွိုင့်ကဖေးကိုပြန်တော့မယ်၊ လူမှားတယ်ထင်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါလို့၊ ခင်မာလာကို ပြောပြပေးလိုက်ပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ပွိုင့်မှာ တစ်နေကုန်စောင့်ဖြစ်နေမယ်လို့လဲ သေသေ ချာချာ ပြောပြပေးလိုက်ပါ၊ ကျေးဇူးပဲနော် အန်တီ”

အဒေါ်ကြီးက သူ့စကားကို မျက်မှောင်ဆွဲကြည့်ရင်း နားထောင် နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြော။ သူ ဆိုင်ကယ်(လ်)ပေါ်ပြန်တက်ပြီး လမ်း ထိပ်ကို ပြန်မောင်းထွက်လိုက်၏။ တိုးကိုကိုပင် သွားမခေါ်တော့။

မမပြုစားမှုကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခပ်မျော့မျော့ဖြစ်နေမိ၏။

တစ်နေ့တာလုံးကို ပွိုင့်မှာ အချိန်ဖြုန်းဖို့ သူဆုံးဖြတ်၏။

မမ ရောက်လာလိုရောက်လာငြား မျှော်လင့်မှုပါးပါးကလေးဖြင့် စောင့်နေချင်သည်။ အကယ်၍သာ မရောက်လာခဲ့လျှင်...။

မမရောက်မလာခဲ့။ ညခုနှစ်နာရီထိုးမှ သူ လေးပင်စွာထပြန်ခဲ့၏။
အိမ်ရောက်တော့ အိပ်ယာထဲခွေနေလိုက်၏။ မကြာ။ တိုးကိုထံ
မှ ဖုန်းလာ၏။ သူက အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြလိုက်၏။ တိုးကိုဟား၏။
ပြီးမှ . . .

“နောက်နေ့လဲ ထပ်ပြီး ဒုက္ခခံစောင့်လိုက်ပါအုံးလား ငဝေ”

“မပူနဲ့၊ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးသား”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“အေး”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမရှိတာကွာ၊ ဘာအရူးထတာလဲ”

“အချစ်ရူးထတာ အဓိပ္ပါယ်အများကြီးရှိတယ်”

“မင်းတော့မျောနေပြီ ငဝေ”

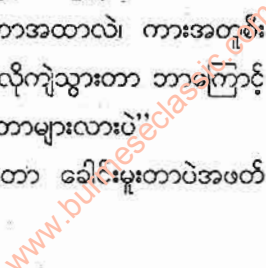
“အဲ့ဒီလိုမျောနေမှ ငါအသက်ရှင်လို့ရမှာ၊ မမကို ငါက တစ်စ
တစ်စနဲ့ စွဲလန်းလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစား
မှုအကုန်နဲ့ကို စွဲလန်းနေဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါသိလိုက်ရတယ်၊ ငါဟာ အခု
အဲ့ဒီခံစားမှုရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်နေပြီ၊ ရင်ခုန်သံလက်ခုပ်ထဲကရေပေါ့”

တိုးကိုက ကျွတ်တသပ်သပ်နှင့် လှောင်နေ၍ သူ ဖုန်းချပစ်လိုက်
ပြီး ပြန်ခွေနေလိုက်၏။ ဖုန်းထပ်လာပြန်၏။

သူ ကောက်နားထောင်လိုက်သောအခါ ဥက္ကာဖြစ်နေ၏။ တစ်နေ့
လုံး သူပျောက်နေ၍ သတင်းမေးလာခြင်းပင်။ သူက ပျောက်နေစဉ်ကာလ
မှာ တွေ့ကြုံရသမျှကို အတိုချုံးရှင်းပြလိုက်ရပြန်၏။ ဥက္ကာက . . .

“ဘာလဲကွ. . . မင်းမမကြီးကလဲ ဘာအထာလဲ၊ ကားအတူစီး
တုန်းကတော့ ဆက်ဆံရေးကိုခဲနေတာပဲ၊ အခုလိုကျသွားတာ ဘာကြောင့်
လဲ၊ သက်သက်မဲ့ မင်းကို သင်ခန်းစာပေးနေတာများလားပဲ”

“မသိဘူးကွာ၊ မင်းလိုပဲ ငါ့စဉ်းစားတာ ခေါင်းမူးတာပဲအဖတ်

တင်တယ်၊ ငါဘာသာ တရေးလော့က်ဝဝအိပ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆို တာ ဆက်စဉ်းစားမယ်... ဝှံ့ည

“STOP ရပ်၊ ငါပြောစရာကျန်သေးလို့ ခဏလေး”

“ဘာလဲ”

“မေးလေးကိုတွေ့ခဲ့သေးလား”

“နင်းဘွားဒေါ်ကြီးကိုပဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်ဆိုမှ”

“ဒါဆိုလဲ မနက်ဖြန် မင်းဆီငါလာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့၊ ငါသွားစရာရှိတယ်”

ဥက္ကာကို စကားအမြန်သိမ်းသပ်ပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။ ဖုန်းပလပ်

ပါ ဆွဲနုတ်ထားလိုက်၏။ ခွေလဲပြီး အတင်းအိပ်ကြည့်သည်။ မရ။

မမက သူ့ကို လှလှပပကလေး လှောင်ပြောင်ရယ်မောပြနေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ပွိုင့်ကဖေးမှာ မနက်ကိုးနာရီကတည်းက ထိုင် စောင့်နေမိ၏။ မျှော်လင့်မှုပါးပါးကလေးပေါ်မှာ အဝိပ္ပိယ်မဲ့သလိုဖြစ်နေသော သူ၏စောင့်မျှော်မှုထဲသို့ (နေ့လယ်နှစ်နာရီစွန်းစွန်းမှာ) မမ ရောက်ရှိလာ ၏။

သူ အံ့သြလွန်းစွာငေးကြည့်နေစဉ် မမက ဣန္ဒြေရလှမ်းလျှောက် လာပြီး သူ့စားပွဲမှာ ညင်သာနုရွှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ငပွေငရှပ်လေး မနေ့က အိမ်ကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

အိပ်မက်လေလားဟု သူ ဝေဝါးနေရာမှ ...

“မမ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုလို့ တွေ့ချင်လွန်းအားကြီးနေတာနဲ့ ထာခဲ့တာ”

“ကဲ... ဒါဆို အခုတွေ့ပြီ၊ ဘာပြောမှာလဲ”

“တွေ့ခွင့်ရရုံလေးပါ မမ၊ ပြောတာထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံတဲ့တွေ့ဆုံ နေမှုမျိုးပေါ့”

သူ့စကားအပေါ် မမစဉ်းစားသွား၏။ သူက . . .

“မနေ့က ကျွန်တော့်ကို သိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့နှင်ရတာလဲ”

“မင်းနဲ့တွေ့တဲ့ဒေါ်လေးက မမဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် ဘယ် သူနဲ့တွေ့တွေ့ ပုသိမ်ကအိမ်ကို ဖုန်းနဲ့ပြန်သတင်းပို့ရတယ်၊ မချွင်းမချန် ကို ပြန်ပြောပြရတာမျိုးပေါ့၊ အိမ်ကမိဘတွေက စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတာ၊ ဒီမှာ ညီမနှစ်ယောက်တည်းနေပြီး ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတွေ လာလာ လည်တာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ကြဘူး၊ ဒေါ်လေးက မင်းလာကြောင်းရယ် မမနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေပြောကြတာရယ်တွေကို အိမ်ကိုပြန်ပြောမှာကြိမ်း သေတယ်၊ ဒေါ်လေးရှေ့မှာမို့ မတတ်သာလို့ လှည့်စားလိုက်ရတာပါကွာ၊ မမပြောတာ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို အဲ့ဒီအန်တီကြီးက ပြန်ပြော ပြလား”

“မင်း... ဒီမှာစောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့စကားလား”

“ပြောတယ်၊ အရိပ်အကဲဖမ်းသလိုနဲ့ပြောတာလေ၊ မမက မှင် သေသေနဲ့ စိတ်မဝင်စားသလို နေပြလိုက်တာပေါ့၊ အဲ့ဒီတစ်နေ့လုံး ဘယ် မှမထွက်ဘဲနေပြလိုက်တော့ ဒေါ်လေး ပိုယုံသွားတယ်လေ၊ ဒီနေ့လဲ အိမ် ပြင်မထွက်ဘဲနေအုံးမလို့၊ မင်းအကြောင်းကြားတာနဲ့ လာချွတ်ပေးအုံးမှ ဆိုပြီးရောက်လာတာ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက . . .”

“မင်း... ဒီကဖီးမှာ ရက်ဆက် ဒုက္ခခံပြီး တို့ကိုစောင့်မယ်ဆို တဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“မမ ဘယ်ကကြားတာလဲ”

“တမင်နားထောင်လို့ကြားကာမဟုတ်ဘူး။ တမင်လာပြောဖို့ နားထောင်ပေးပြီးကြားတာ။ ပထမတော့ ကိုယ်နဲ့ ဒီလောက်ကြီးရင်းနှီးတာ လဲမဟုတ်ပါဘူးလေဆိုပြီး နေလိုက်သေးတယ်။ နောက်မှာ တမင်လာပြော တဲ့စကားထဲမှာ မင်းအကြောင်းတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါလာတယ်။ မင်းပြော ခဲ့တာတွေနဲ့လဲ တူတယ်။ နောက်ပြီး တမင်လာပြောတဲ့လူကလဲ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့လူမို့ မင်းအကြောင်းကို မမယုံလိုက်တာ။ အဲ့ဒီတော့မှ မင်းကို မမ သတိထားမိလာတာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဟာ မမရဲ့ မသိတသိလူမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“အင်း... ဆိုရင်တော့ရပါတယ်”

“ငပွေငရှုပ်လေးလဲ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်မလားပဲ”

“မမရဲ့အရေးပါအရာရောက်တဲ့ အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ဖြစ်ခွင့်ရှိတာပေါ့နော် မမ”

မမ တွေဝေသွား၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ခေတ်ဆန်သော်လည်း စာလက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိသည့် မမ၏အလှ။ ဘေးဘီဝဲယာကိုမေ့နေရာမှ အာရုံဝင်စားမိလာပြီး အနားမှာ ခပ်ခွာခွာရပ်နေသော လှလင်လေးအား ဆက်ယက်ပြကာ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး . . .

“မမ တစ်ခုခုသုံးဆောင်ပါလား”

မမက လစ်ပတန်တီးတစ်ခွက်ကို မှာ၏။ သူက . . .

“မမကို တမင်လာပြောတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့”

“မသိချင်ပါနဲ့ကွာ။ မင်း တို့ကိုတွေ့ချင်တာ။ ဒီလိုကြည့်နေရုံ

စကားပြောရုံပဲမဟုတ်လား။ တို့ မင်းကို နောက်ထပ်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ပေးနိုင်တော့မယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“အပြင်မှာရပ်ထားတဲ့ကားထဲမှာ တို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ တယ်။ သူ့ကို တမင်စောင့်ခိုင်းထားခဲ့တာ၊ သိပ်ကြာနေရင်မကောင်းဘူး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုဆက်သွားရအုံးမယ်”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အတွက် သက်သက်ပဲလာတယ်မှတ် နေတာ”

“ခုလဲ မင်းအတွက် အချိန်ပေးပြီးပြီလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကဲ... နှစ်မိနစ်ကုန်သွားပြီ၊ နောက်ထပ် သုံးမိနစ်ပဲကျန်တော့တယ်”

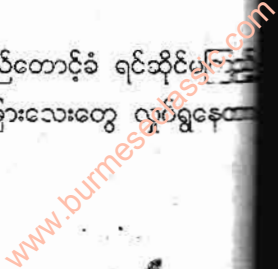
သူ အသာငြိမ်ပြီး မမကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ မမက သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေရင်းမှ သူ့ညှို့အားကို သဘောပေါက်သွားပြီး မျက်နှာချမ်း အပျိုဖြန်းလေးကို ရှက်သွေးရမ်းပြီး မျက်လွှာချခြင်းမျိုးမဟုတ်။

သူ့လက်ကနာရီကို သူပြန်ကြည့်လိုက်၏။ နှစ်မိနစ်ပဲကျန်တော့ တယ်။ မမက ဘယ်လိုလဲဟူသောသဘောဖြင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်၏။ သူက မမ၏လည်တိုင်ကို ကြည့်၏။ မေးဖျားကိုကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းကိုကြည့်၏။ နှာတံကိုကြည့်၏။ မျက်လုံးကိုကြည့်၏။

သူ့ရင်တွေ အတိုင်းအဆမဲ့တုန်ခါနေတာ မမ ကြားနိုင်လောက် ပါသည်။ မမ၏ရင်ခုန်သံကို သူနားစွင့်ကြ၏။

မမ၏မျက်ဝန်းရွဲကြီးတွေထဲမှာ ရွှန်းလဲ့နေသော ရောင်ပြန်အိမ်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေတာတွေ့ရ၏။

မမက သူ့အကြည့်စူးရှမှုကို ကြာရှည်တောင့်ခံ ရင်ဆိုင်မှုကြောင့် ရဲစွာ နာရီကိုသာငုံကြည့်နေ၏။ မမနှုတ်ခမ်းဖြားသေးတွေ လှုပ်ရွှေနေတာကို သူ အသေအချာနားထောင်ကြည့်လိုက်၏။

ဆယ်စက္ကန့်.

ကိုးစက္ကန့်.

မမ သူ့ကို မျက်လုံးလေးလှန်၍ကြည့်၏။ နှုတ်မှလည်း သူ့ကြား
နိုင်ရန် အသံဖြင့်ပေးလာ၏။

ငါးစက္ကန့်.

လေးစက္ကန့်.

သုံးစက္ကန့်.

“မမ”

“အင်း” (မမ၏ မေးစေ့၍ထူးသံ)

“ကျွန်တော် မမကို ချစ်ခွင့်ပေးပါ”

“အချိန်စေ့သွားပြီ”

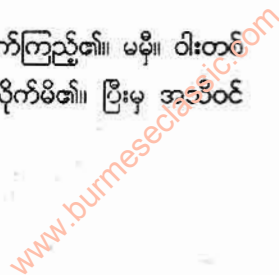
မမက မျက်ခုံးနှင့်ပခုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တွန့်ပြုပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်
ကာ ထ,ထွက်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပျာခနဲဖြစ်သွားပြီး . . .

“မမ . . . မမ”

မမနောက်ကို တစ်ချက်လေးပင် ငဲ့၍မကြည့်။ ဆိုင်ထဲမှာ နှစ်
ဝိုင်းသုံးဝိုင်းလောက် လူရှိနေ၏။ ဆိုင်လုပ်သားများပင် ဂရုပြုကာ လှမ်း
ကြည့်လာသဖြင့် သူ့ဆက်မခါဝံ့တော့။ သူက ကျသင့်ငွေကို ဆိုင်လုပ်
သားတစ်ဦးမြင်အောင် ထောင်ပြုပြီး ကော်ဖီခွက်အောက်ထိုးထည့်ကာ
မမနောက်ကိုလိုက်ရ၏။

ဆိုင်မှထွက်ပြီး ခြံပြင်ရောက်သောအခါ မမကားလေးမောင်း
ထွက်သွားတာကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

မမကားလေးကို မှီလိုမှိုငြား သူ့ပြေးလိုက်ကြည့်၏။ မမှီ။ ဝါးတစ်
ပြန်အကွာလောက်မှာ သူ မောပြီးရပ်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ အသိဝင်
လာပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်(လ်)ဆီ ပြန်ပြေးလာခဲ့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သူ့အမြန်လိုက်မှဖြစ်မည်။

အဖြူအမဲ မသဲမကွဲ မတင်မကျဘဝမှာ သူ ဘယ်လိုမှနေလို့မရ။
အချို့နှပ်ထားခံရခြင်းမျိုးကို သူမုန်းသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သူ့ရောက်သွားသောအခါ မမတို့ကားကို ရှာ၏။
မတွေ့။ လူကိုခတွဲလိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာ၏။ မတွေ့။ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်
ဈေးသိမ်းချိန်ရောက်သည်အထိ လျှောက်လှည့်ရှာ၏။ အရိပ်အယောင်ပင်
မမြင်ရ။

မမ ပြုစားသွားခဲ့ပြန်လေပြီ။ သူ နာကျင်မိ၏။

ဒီည ...

ငါ့အိပ်မက်ကို တစ်ဝသောက်လိုက်တယ်။

ငါ့စကားလုံးတွေက

ငါ့နှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှာ ကခုန်လို့။

ငါ့အတွဲက

ငါ့ဘဝကို ရိုးရိုးလေး လက်မြှောက်ခိုင်းထားရင်း

မျှော်လင့်ခြင်းတရားကို အဆုံးသတ်ပေးတဲ့တရားခွင်မှာ

ရင်ခုန်ချင်တဲ့နှလုံးသားကို အပြစ်ပေးဖို့

စစ်ဆေးကြားနာနေတဲ့ 'မာန'

အလွမ်းတစ်ကျွန်း ချမှတ်လိုက်တယ်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

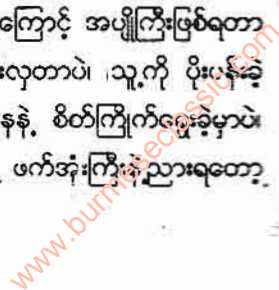
အခန်း (၁၀)

“အဲဒါပဲ၊ အပျိုကြီးတွေရဲ့သဘောကို မင်းမှန်းမလည်နိုင်ပဲ၊ ခံရမှာပေါ့၊ ဒီလောက်ပျော့မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငဝေရာ၊ မင်းအိမ်ကလူတွေ ရိပ်မိကုန်ပါအုံးမယ်”

တိုးကို၏စကား။ သူ့ အခန်းထဲမှာအောင်းနေသော နေ့လယ်ခင်း မှာ တိုးကို ပေါက်ချလာခဲ့ခြင်းပင်။ သူက မမနှင့်ပတ်သက်သော ဖြစ်ရပ် အစုံကို ပြောပြလိုက်အပြီးမှ တိုးကို အပြစ်ပြောလာခဲ့ခြင်းပင်။

“အပျိုလေးလဲမိန်းမပဲ၊ အပျိုကြီးလဲမိန်းမပဲ၊ ဘာကွာလို့လဲ ငတိုးရ”

“ဟ... ကွာတာပေါ့ကွငဝေရာ၊ ဘာကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်ရတာ လဲ၊ ဒါကိုစဉ်းစားကြည့်၊ မင်းမမဆိုလဲ အရမ်းလှတာပဲ၊ သူ့ကို ပိုးပန်ခဲ့ သူတွေ ဒုနဲ့ဒေး၊ အဲ့ဒီလူတွေကို မမကြီးအနေနဲ့ စိတ်ကြိုက်ရွေးခဲ့မှာပဲ၊ နောက်ဆုံးကွာ ဇီဇာကြောင်ပြီး ဟိုရွေးဒီရွေးနဲ့ ဖက်အုံးကြီးနဲ့ညားရတော့

မဲ့အရွယ်နား ကပ်လာရောပေါ့၊ မှတ်ထား၊ အပျိုကြီးဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ နဲ့လဲ ရင်မခုန်တတ်တော့ဘူး၊ အတွေ့အကြုံ ရင်ကျတ်နေပြီကွ၊ ဇီဝာ ကလဲ သူများထက်ကြောင်တတ်တယ်၊ နောင်ရေးဆိုလဲ အပျိုလေးတွေ ထက် ဆယ်ဆလောက်ကြိုတွေးတတ်ကြတာ၊ အပျိုလေးတွေက ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

“မင်းစကားကလဲ ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ ဒီမှာတိုး... တကယ် ချစ်လာပြီဆိုရင် အဲဒါတွေက အရာမဝင်တော့ပါဘူးကွာ”

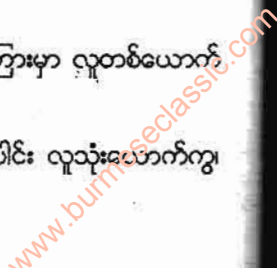
“မထင်နဲ့ကိုယ့်လူ၊ ခင်မာလာပွင့်ဖူးအနေနဲ့ ယူမယ်ဆို ယူနိုင် သေးတဲ့အရွယ်၊ ခုအနေအထားအတိုင်း သူရွေးမယ်ဆိုရင်တောင် မင်းကို ချောင်ထဲမှာခေါက်ထားလို့ရတယ်၊ မင်းကို ဒီလောက်မာန်ဝင်စားနေတဲ့ ကြားက အတော်များများ အခွင့်အရေးပေးပြီး လိုက်လျောတာကိုတောင် ငါ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး၊ မင်းလောက် ဘယ်သူမှ အမှတ်ရခဲ့မယ်မထင်ဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့ပြောရရင် မင်းဆက်ပြီး ဇွဲတင်းပြီးလိုက်၊ ဂမူးရှူးထိုးတော့ မလိုက်နဲ့နော်၊ ဝူးသရှူးဆိုပြီး ပြန်လစ်လာရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လူပျိုကြီး စတိုင်(လ်)နဲ့ ကျွဲနွေတွေ ပီပီပြင်ပြင်ကိုင်ပြီးသာ ဆက်ကြိုးစား၊ တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့မှာ မင်းနဲ့ တကယ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကြိုက်တဲ့လူလာခဲ့၊ မင်းတို့ မကွဲစေရဘူး”

“အပျိုကြီးအကြောင်းကျတော့ မင်းက ငါ့ထက် ပိုနားလည်နေ ပါလား တိုးကို”

“နောင်တော်ကြီးတွေရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့မှုလေးတွေကြောင့်ပေါ့ ကွာ”

“ငါစဉ်းစားနေတာတစ်ခုရှိတယ်၊ မမနဲ့ငါ့ကြားမှာ လူတစ်ယောက် တော့ရှိနေပြီကွ၊ ငါ့အကြောင်းတွေ မမသိနေပြီ”

“လူတစ်ယောက်တင်ဘယ်ကမလဲ၊ စုစုပေါင်း လူသုံးယောက်ကွ၊

မင်း ငါ့ကို ဘီယာအဝတိုက်သင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက မင်းအကြောင်းကို ဟန်နီ့ကိုပြောပြလိုက်တယ်၊ ဟန်နီ့ဆိုတာ ငါ့အိမ်ဘေးကကျေးဇူးရှင်မလေ”

“အေး... သိတယ်”

“ဟန်နီက တို့အဖွဲ့ကိုသိပြီးသားပါ။ ဒါနဲ့ ဟန်နီ့ကို နောက်တစ်ပွဲစာ ငါစည်းရုံးပြောပြပြီး မေလေးနားကို ရောက်အောင်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ မေလေးက တို့အဖွဲ့အကြောင်း ဟန်နီ့ဆီက တစ်ဆင့်သိသွားမှ မင်း ပွိုင့်ကဖီးမှာငေါင်နေတဲ့ ပွင့်ဖူးဆီ ရွှေနားတော်ချောင်းဆိုပေးလိုက်တယ်။ ဒါပဲ၊ အဲ့ဒါတွေအားလုံးကို ငါစီစဉ်ပြီးပို့ပေးခဲ့တာ၊ ယုံတယ်ဟုတ်”

“ယုံပါတယ် ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ အရမ်းကိုယုံပါတယ်၊ ဘီယာလဲ အဝတိုက်ပါ့မယ်၊ နောက်ကို သည်ထက်ယုံသွားအောင် လိုအပ်ရင် ထပ်ပို့ပေးစမ်းပါအုံး”

“ပို့မယ်... ပို့မယ်၊ ဘယ်သင်္ချိုင်းကြိုက်လဲပြော”

သူ ထပြုံး တိုးကိုကို နဘမ်တီးပစ်လိုက်၏။

တိုးကိုပေးသွားသော မမ၏ဖုန်းနံပါတ်ကို အာရုံထဲစွဲနေအောင် အထပ်ထပ်ဖတ်ပြီး ဖုန်းကောက်နှိပ်လိုက်၏။

တစ်ဖက်မှာ မိန်းမသံတစ်သံပေါ်လာ၏။ အသံကနွဲ့ပြီး ရွှင်နေ၏။ မမနာမည်ကို သူမေးလိုက်၏။ တစ်ဖက်က ...

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

သူ တစ်ဖက်မှအသံကို ကျက်မိသွား၏။

“အခုပြောနေတာ မမကြောင့် ခံစားနေရတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ”

ထိုအခါကျမှ တစ်ဖက်၌ ဖုန်းသံတိတ်လျက် . . .

“တို့မှန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“အသံစွဲနေလို့မှတ်မိတာပါ။ မနေ့က မမ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို အပြတ်စိမ်းသွားတာလဲ”

“မင်းကိုပေးထားတဲ့အချိန် ကုန်သွားလို့”

“ဒီနေ့ကော ထပ်ပေးနိုင်မလား”

“အခုပေးနေတယ်လေ၊ နောက်ထပ်ငါးမိနစ်”

“ကျွန်တော့်ကို အဖြေပြန်ပေးပါ”

“ဘာအဖြေလဲ”

“ကျွန်တော်နာကျင်သွားမှ မမပျော်ရမှာလားဟင်”

“အော် . . . သိပြီ . . . သိပြီ . . . မေ့နေလို့ . . . မနေ့က အလုပ်များသွားတာနဲ့ စိတ်မရှိနဲ့ ချာတိတ်ရေ”

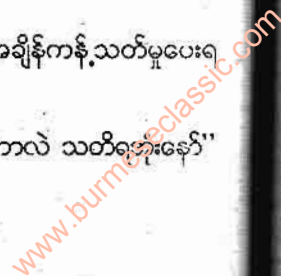
“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ မမဈေးဝယ်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတာကိုး”

“ကေန္တ မင်း ဈေးအထိအောင်လိုက်လာတယ်နဲ့တူတယ်၊ ထင်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် တမင်ပြောခဲ့တာ၊ မနေ့က သူငယ်ချင်းတွေအိမ် သွားနေတာလေ”

“မမအချိန်က နှစ်မိနစ်လောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့အဖြေကို အမြန်ပေးပါဗျာ”

“အဲ့ဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် အချိန်ကန့်သတ်မှုပေးရလိမ့်မယ်”

“ယောက်ျားတွေရှားပါးနေတဲ့ခေတ်ကြီးဆိုတာလဲ သတိရအုံးနော်”

“အား... အရေးမပါတဲ့စကား၊ အဲ့ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့”

“ကျွန်တော်ကစတာပါပျ၊ တစ်မိနစ်ထဲကျန်တော့တယ်၊ လုပ်ပါ၊ မမအဖြေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက်ရမှာလဲ”

“ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့”

“မရှိတဲ့နေ့ကို ဘာလို့ပြောတာလဲ”

“ဒါဆိုလဲ ဖေဖော်ဝါရီလ သုံးဆယ်ရက်နေ့”

“အဲ့ဒီနေ့လဲမရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် အင်း... မင်း ဘယ်တော့လောက်သိချင်လဲ”

“မနက်ဖြန်”

“ဘယ်ရမလဲ၊ အနည်းဆုံးတစ်ပါတ်”

“အိုကေ... ကျွန်တော်ပျော်လိုက်တော့မယ်၊ အချိန်ပဲစေပြီ”

“ဒီမှာ ချာတိတ်၊ မင်းက မမကို ဘာအလုပ်လုပ်ကျွေးမှာမို့လို့

လဲ”

“မမက ဘာအလုပ်လုပ်စေချင်သလဲ”

“ဂုဏ်လဲရှိရမယ်၊ ဝင်ငွေလဲကောင်းရမယ်၊ လူတန်းစေ့ဝင်ဆန်နိုင်

ရမယ်”

“လောလောဆယ်တော့ အိမ်ကဖေပေပွမ်ထားလို့ သူ့အလုပ်

ဝင်လုပ်နေတယ်၊ မမ သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း... မဆိုးပါဘူး”

“တကယ်ချစ်ရင် အဲ့ဒါတွေက အရေးကြီးလို့လား”

“မမက တူနှစ်ကိုယ်တဲအိုပျက်မှာ မနေချင်တဲ့မိန်းမကွ၊ အားလုံး

ပြည့်စုံတဲ့ဘဝမျိုးပဲ ရွေးချယ်ချင်တယ်၊ မင်း မမကို တကယ်ချစ်ရင်

တကယ်လိုက်လျော့နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမ နောက်တစ်ခုကြိုပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မမက အသုံအဖြုန်းကြီးတယ်နော်၊ မင်း ကောင်းကောင်းရှာ နိုင်အောင်ကြိုးစား”

“နောက်ပြီးတော့ကော”

“နောက်မှ လူချင်းတွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြောပြတာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မမကိုချစ်ရတာ လိုတာရဆေးကြိမ်လုံးကို ဆောင်ထားရမလို့ပဲ”

“ဘာလဲ... စိတ်ညစ်နေပြီလား၊ အခုကတည်းကနောက်ဆုတ်လဲ တို့ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“မမ” (သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးခေါ်လိုက်ခြင်းပင်)

“ပြောလေ”

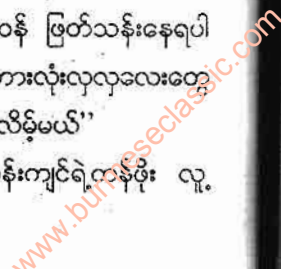
“ကျွန်တော့်ကို အဲ့ဒီစကားနဲ့မနှိုက်စက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မမကို ချစ်တာ ဘဝနဲ့ရင်းတဲ့ချစ်ခြင်းပါ၊ တစ်ခြား အဆောင်အယောင် အကာ အလွှာတွေ ဘာမှမပါဘူး၊ ဒါတွေကို မမက်မောဘူး၊ မကိုးကွယ်ဘူး”

“ဘာလဲ... မင်းက တို့ကတော့ ဒါတွေကို မက်မောတယ်၊ ကိုး ကွယ်တယ်လို့ပြောချင်လို့လား”

“ကျွန်တော် မထင်ရဲပါဘူး မမ”

“ထင်လိုက်ပါ၊ မင်းက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့အရွယ်ပဲ၊ မင်းပြော တဲ့စကားလုံးလေးတွေက ဒီအချိန်မှာ သိပ်ကိုလှပြီး အခွမ်းကို တောက်ပ နေမှာပဲ၊ လူ့ဘဝ လူ့လောကကို လက်တွေ့ဆန်ဆန် ဖြတ်သန်းနေရပါ သားဆိုတဲ့ အရွယ်အသိမျိုးရလာမှ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးလှလှလေးတွေ ဘယ်နေရာမှ အသုံးချလို့မရဘူးဆိုတာ မင်းသိလာလိမ့်မယ်”

“လူသားတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုး လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့တန်ဖိုး လူ့

လောကရဲ့တန်ဖိုးဟာ မမမက်မောတဲ့အရာတွေအပေါ် မူတည်နေလို့လား”

“အဲ့ဒီအဖြေကိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်လာရတော့မှပဲ ကောင်းကောင်းရရှိလိမ့်မယ်”

နှစ်ဖက်စလုံး ငြိမ်တိတ်သွား၏။ တစ်ဦး၏အသက်ရှူသံကို ဘစ်ဦးက ကောင်းစွာကြားနေရ၏။

“ဟိတ်... မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် အိပ်ယာကနိုးလာသံကြားလို့”

“ကျွန်တော် မမကိုတွေ့ချင်တယ်”

“မနက်ဖြန် ဟိုကဖီးမှာပဲစောင့်နေပေါ့”

“ဘယ်နှစ်နာရီနဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီကြားလဲ”

“ညနေလေးနာရီတိတိ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းနဲ့ နေ့လည်ပိုင်း မမတို့လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေမယ်”

“မင်းသူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ငတိုးတဲ့၊ တိုးကိုလို့ခေါ်တယ်”

“သိပြီးသားပါ၊ မင်းတို့ငရှုပ်ငပွေအဖွဲ့ကို”

“အဲ့ဒီလိုမခေါ်ရတော့ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“သူတော်စင်လေးများအဖွဲ့လို့ ခေါ်ပေါ့”

မမရယ်သံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ မမ ရယ်ရိုန်သပ်ပြီး သူတို့အဖွဲ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ခေါ်သွားပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။ မမခေါ်ပုံက ...

“သူတော်စင်လေးများအဖွဲ့ရေ... ဘိုင်းဘိုင်”

အခန်း (၁၁)

ဥက္ကာ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသဖြင့် သူနှင့်တိုးကိုတို့ ဥက္ကာ အိမ်ကို လိုက်သွားကြမိ၏။ ဥက္ကာတို့ခြံထဲကိုဝင်လိုက်သောအခါ ဘောင်းဘီတို့ နှင့် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသော ဥက္ကာကို ပန်းခြံထဲမှာလှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

မြေကြီးတွေပေပွညစ်ပတ်နေသော ဥက္ကာက သူတို့ကိုပင် နှုတ် မဆက်အား။ ပန်းအိုးတွေမပြီးတစ်နေရာကိုရွှေ့နေ၏။

“နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ချတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနဲ့တူတယ် တိုးကို မလုပ်စဖူးအလုပ်ထူးတွေလုပ်နေတဲ့ ဥက္ကာရဲ့ဗလကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျူရိုးကို ပင်လယ်ငါးရိုးထွင်တပ်ထားသလိုပဲ”

“ဖါးပျံ ဇီးလျှောထားတဲ့ရုပ်ပါကွ လင်းဝေမိုးရ”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောအပြီးမှ ဥက္ကာက ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နား ရင်း . . .

“မင်းတို့အပေါက်တွေကို မြေကြီးခဲနဲ့ ပိတ်ပေးရမလား”

ဥက္ကာထိုင်နေသော မြက်ခင်းပေါ်မှာ သူတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဥက္ကာတို့အိမ်သားတွေ လှမ်းကြည့်၏။ သူတို့အကြည့်ကို နားလည်လိုက်သော ဥက္ကာက . . .

“ကြည့်မနေနဲ့၊ ငါ့အဘိုးကြီးရုံးသွားပြီ၊ ငါ့ညီမတွေလဲ ကျောင်းသွားပြီ၊ အဘွားကြီးကတော့ တရားစခန်းဝင်နေတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဆိုပြီး ဒဏ်ခတ်ခံထားရတာဟေ့”

“မင်းအဘိုးကြီးက မင်းကို ဒဏ်ခတ်တာလား”

“ဟုတ်မှဟုတ်လဲ”

“မင်းက ဘာအပြစ်တွေသွားလုပ်မိလို့လဲ”

“ငါ့လည်ပင်းက ပြောင်ပြောင် ပြောင်ပြောင်ကလေးကို အရည်ဖျော်လိုက်မိလို့ပေါ့ကွာ”

“မင်းလည်ပင်းကရွှေခွဲကြိုးကြီး ရောင်းပစ်တာလား”

“အစစ်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

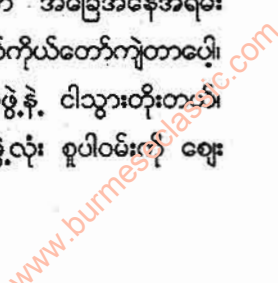
“ငွေလိုလို့ပေါ့ကွာ၊ အခုမှ ငါ့ကိုငါ နာလိုခံခက်ဖြစ်နေမိတယ်၊ အဲ့ဒီလိုတဲ့ငွေတွေက ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“ဝိုင်းကောင်းကောင်းမှာ စာသွားဖတ်လို့မဟုတ်လား”

“ထင် . . . ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ မေလေးကြောင့်ကွ၊ မေလေးရောဂါကြောင့်”

“လင်းစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုကွာ၊ ငါ မေလေးကိုလိုက်နေတာ အခြေအနေအရမ်းကောင်းနေပြီ၊ မင်းတို့ကိုမခေါ်ဘဲ ငါ့ဘာသာငါ တစ်ကိုယ်တော်ကျဲတာပေါ့၊ အဲ့ဒီလိုနဲ့ မနေ့ကနေ့လည်ခင်းမှာ မေလေးတို့အဖွဲ့နဲ့ ငါသွားတိုးတယ်၊ မေလေးက ငါ့ကို မရမကခေါ်တယ်၊ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး စူပါဝမ်းကို ဈေး

သွားဝယ်မလိုတဲ့ အဲ့ဒါနဲ့ ငါလဲပါသွားရတာပေါ့၊ စူပါမတ်ကတ်ရောက်
တော့ ဈေးဝယ်ကြရင်းနဲ့ မေလေးငွေတွေကုန်သွားတယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ ငါ့ဆွဲကြီး
ကို နီးရာအပေါင်ဆိုင်မှာ ဖျော့ပြီး မေလေးလိုသလောက်ဝယ်ပေးလိုက်
တာ ကုန်ပါလေရော”

တိုးကိုက . . .

“အဲ့ဒါနဲ့ မင်းအဘိုးကြီးသိပြီး ဒေါခီးရောဆိုပါတော့”

“ဒေါကန်တာပေါ့ကွာ၊ အိမ်ပေါ်ကအတင်းဆင်းခိုင်းနေလို့ မနည်း
ပြောယူရတယ်၊ ငါလဲ ကားပေါ်မှာ ဖြုတ်ခံရသလိုလို ချိတ်ပြုတ်ကျသလိုလို
နဲ့ ဖြီးဖြန်းလိုက်လို့ အင်္ဂါကောင်းတာနဲ့ အိမ်ပေါ်ကမဆင်းခိုင်းဘဲ ခြံထဲမှာ
မာလီလုပ်ဖို့ ဒဏ်ပေးထားတာ ခံရတော့တာပဲ”

တိုးကိုက . . .

“နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ ဒီလောက်အတာ၊ ခံပေါ့”

ဥက္ကာက . . .

“ဘာနည်းတာလဲ၊ မင်းတုန်းကလဲ နွေးနွေးက သနပ်ခါးဝယ်ခိုင်း
လို့ ဝယ်မပေးခဲ့ရဘူးလား၊ မင်းကမှ နှစ်ခါနာခွဲရတဲ့ကောင်၊ နွေးနွေးက
ရှင်မတောင်သနပ်ခါးတုံးဝယ်ခိုင်းတာ၊ ဒီကောင် ကပ်စေးက တစ်ကျပ်
တန်သနပ်ခါးရွံ့လူးခဲတွေဝယ်ပေးလို့ နွေးနွေး စီဒါကန်ပြီး အဲ့ဒီအခဲတွေနဲ့
ပိတ်ပေါက်တာ ငတိုးနဖူးဖုသွားလို့ ငါတောင် အာဝါးပေးခဲ့ရသေးတယ်”

တိုးကိုက . . .

“တော်တော့ ဥက္ကာ၊ တိုအချင်းချင်း သူ့လှန်ကိုယ့်လှန်နဲ့ ရှက်
စရာ ဘာမှမကျန်တော့ဘဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

သူက . . .

“မေလေးက မင်းဒုက္ခကိုသိရဲ့လား”

“ဘယ်အသိပေးချင်မှာလဲကွာ၊ ချစ်တဲ့ဒုက္ခကို ငါ ဘယ်လိုဝေခူ

ရက်ပါ့မလဲ၊ အဲ့ဒီနေ့က ငါကောင်းကောင်းကံပေါ်ခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်ကွ၊ မေလေးက ငါ့ကို အဖြေပြန်ပေးသွားတာလေ”

“အော်... ဒါကြောင့် ငါ့ကောင်ကြီး ဒီလောက် ဒုက္ခခံနိုင်ရဲတာကိုး”

“ဒါပေါ့ လင်းဝေမိုးရာ၊ ဒီဒဏ်ကလွတ်ရင် မေလေးအနားမှာ ငါလက်မထောင်လို့ရပြီ၊ ဟော့ဒီညာလက်ရုံးနဲ့ ဒီဒုက္ခတွေလွတ်အောင် ကြိုးစားဖယ်ရှားပြီးရင် ဟော့ဒီဘယ်လက်ရုံးနဲ့ မေလေးကို ငါသိမ်းပိုက်မယ်”

တိုးကိုက ဥက္ကာနဘမ်ကို ရုပ်တီးရင်း ...

“ပိုင်လှချည်လား ဥက္ကာရယ်၊ နင့်အဖေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားရှင်းပြအုံးမယ်”

ဥက္ကာက ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ... မလုပ်နဲ့၊ ဒါတော့မလုပ်နဲ့ကွာ ငတိုး၊ ထိုင်ရှိခိုးဆို ရှိခိုးပါ့မယ်၊ အဲ့ဒီလိုတော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို မေလေးလည်း လုံးဝမသိပါစေနဲ့ မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူးဆိုတဲ့ကတိပေးကွာ”

သူက ...

“အေးပါကွာ၊ ငါမပြောပါဘူး၊ မေလေးတို့အိမ်ရှေ့မှာ လော်စပီကားကြီးနဲ့ သွားအော်မယ်၊ အံ့မယ်... မျက်နှာက ဇီးရွက်လောက်ဖြစ် သွားပါလား၊ ငါ အလကားစတာပါကွာ၊ မပြောပါဘူး”

တိုးကိုက ...

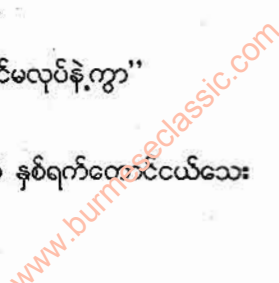
“ငါမပြောစေချင်ရင်တော့ ထိုင်ရှိခိုးမှရမယ်”

ဥက္ကာက ...

“မင်း ဒီလိုတော့ ငါအခက်တွေ့အောင်မလုပ်နဲ့ကွာ”

“မတွေ့ချင်ရင် ထိုင်ကန်တော့”

“မကန်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းက ငါ့ထက် နှစ်ရက်တောင်ငယ်သေး

တယ်”

“ဒါဆို ဆရာကြီးဥက္ကာလို့ခေါ်”

“အေး... ခေါ်မယ်”

“ငါးခွန်းတည်းခေါ်ကွာ၊ အချင်းချင်းမို့ လျှော့ပေးတာ၊ ကဲ...
ငယ်ကျွန်ကြီးဥက္ကာရဲ့ ရွှေနားတော်လွင်းစကားကို ငါကိုယ်တော်မြတ်
နားအရသာခံတော်မူမယ် ပုဏ္ဏားတော်ကြီး ငဝေမိုးရဲ့”

သူက ...

“မှန်လှပါ၊ အသင်မင်းအား နာမ်တီးချင်တော်မူကြောင်းပျံ

ဘုရား”

တိုးကိုနှင့်သူ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေစဉ်မှာပင် ဥက္ကာက ပြီးပြီးရောလေသံ

ဖြင့် ...

“ဆရာကြီး ငတိုး”

“ဟေ့... ပြန်ခေါ်၊ ဆရာကြီးတိုးကိုလို့ခေါ်”

“ဆရာကြီးတိုးကို”

“ဆရာကြီးတိုးကို”

“ဆရာကြီးတိုးကို”

“မသာကြီးတိုးကို”

“ငနာကြီးတိုးကို”

အခန်း (၁၂)

ညနေသုံးနာရီခွဲလောက်မှာ ပွိုင့်ကဖီးမှာထိုင်၍ မမကိုစောင့်နေလိုက်၏။ ထိုင်စောင့်နေရင်းဖြင့် မမနှင့်မေလေး၏ အကောင်အချင်းနှင့် စိတ်ဓါတ်ကို တွက်ချက်ဆန်းစစ်နေမိ၏။ အကျင့်တူ၊ စရိုက်တူ၊ စိတ်ဓါတ်တူနေကြ၍ ညီအစ်မတော်စပ်နေခြင်းမှာ မဆန်း။

မမ၏စိတ်နေသဘောထား၊ ခံယူချက်များကို သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်သောအခါ 'ဘယ်လိုကြီးလဲ' ဟူသော မှတ်ချက်ချသံသာရလဒ်ဖြစ်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ မမရောက်လာ၏။ သူ့လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ညနေလေးနာရီတိတိ။

နက်ညိုရောင် ဒီဇိုင်းဆန်းနှင့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်မောင်းသားကို ဇာပါးကွပ်ထားသဖြင့် မမ၏ ဆင်စွယ်ရောင်အသားအရောင်မှာ ပို၍ဝင်းပနေ၏။

သူ့ကို လက်ကလေးတစ်ဖက်လှုပ်ပြပြီး 'ဟိုင်း' ဟု နှုတ်ဆက်

၏။ သူလည်း ပြန်၍ 'ဟိုင်း' လိုက်ပြီး . . .

“မမ ဘာသောက်မလဲ”

မမ ဝင်ထိုင်စဉ်မှာပင် မေးလိုက်၏။

“လစ်ပတန်တီး”

မမအတွက်မှာလိုက်ပြီး သူ့အတွက် ရေခဲစိမ်ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ဆင်းဒဝမ်မှာလိုက်၏။ ပြီးလျှင် မမအနားကို တိုးကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီနေ့ကော မမတစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း. . . ကားကို ကားပတ်ကင်မှာထိုးထားတယ်၊ မင်း လှမ်း မမြင်လိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်အတွေးလွန်နေတာနဲ့ မကြည့်မိလိုက်ဘူး”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ရည်းစားဟောင်း တွေအကြောင်းမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မမဟာ ပထမဦးဆုံးပါ”

“နားရှိလိုသာကြားရတယ်”

“မယုံရင် ကျွန်တော့်သမိုင်းကို တစ်ရွက်ချင်းပြန်လှန်ပြရဲတယ်”

“ဟုတ်မှလဲညာပါနော်”

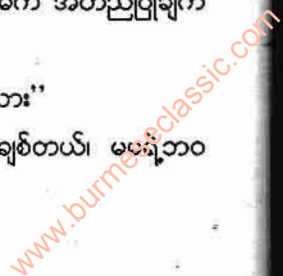
“မမ ကြိုက်သလိုစုံစမ်းနိုင်တယ်၊ ဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်တော့်ဖက်က အသင့်ပဲ”

မမ၏မျက်ဝန်းရွဲကြီးတွေထဲမှာ သူ့ရင်ခွန်သံတွေ လည်ပတ် လှုပ်ရှားနေ၏။

“မမအဖြေကို ကျွန်တော်ကြိုသိနေပြီပဲ၊ မမက အတည်ပြုချက် ပေးလိုက်ရင် ပြီးပြီ”

“မင်းက မမထက်တောင် ပိုသိနေနိုင်လို့လား”

“သိနေနိုင်တယ်၊ မမ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်တယ်၊ မမနဲ့ဘဝ

မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပထမဦးဆုံးလူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

“တို့ပြောမယ်၊ ပထမ မင်းထင်ထားသလို တို့ ဘာမှမစဉ်းစားရသေးဘူး၊ ဒုတိယ တို့ဘဝမှာ တို့ကပြန်ချစ်ရမဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိသေးဘူး”

“ဒါဆိုရင်လဲ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်လာနိုင်တယ်ပေါ့”

“အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ မစဉ်းစားသေးပါဘူး ဆိုမှ”

“မမ ခဏခဏလှည့်တာနဲ့ ကြာရင် ကျွန်တော် ယဲ့ယဲ့ပဲကျန်တော့မယ်”

သူ့အမူအယာကိုကြည့်ပြီး မမပြုံး၏။ သူက . . .

“တကယ်လို့သာ မမ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ချစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မမလက်ကလေးကို ဟော့ဒီလို ကိုင်ခွင့်ရမှာပဲနော်”

မမလက်ကလေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ မမရုန်းရန်ပြင်ပြီးမှ မရုန်း၊ မမ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်သုံးလိုက်ရုံနဲ့ သူကလက်တွေသာ အလိုလို ခွာချပေးလိုက်ရတော့၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ဆိုင်လေးထဲမှာ လူရှင်းနေ၏။ ဆိုင်ရှင်နှင့်လုပ်သားများမှာ သူတို့အာရုံနှင့်သူတို့မို့ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။

“တကယ်လို့သာ မမကိုလက်ထပ်ခွင့်ရရင် မင်္ဂလာဦးညတစ်ညလုံး ကျွန်တော်မအိပ်တော့ဘူး”

“နားရှက်စရာတွေမပြောနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ၊ အဲ့ဒီညကျရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေမယ် မမထင်သလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ မင်းစိတ်နဲ့မင်းကိုယ်ပဲ ဥစ္စာ”

“မမကို တစ်ညလုံးထိုင်ကြည့်နေမယ်”

“အဲ့ဒါလဲ ရောဂါတစ်မျိုးပဲနော်”

“နောက်တစ်ညကျရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်မယ်ထင်သလဲ”

“မသိဘူး”

“နောက်တစ်ညကျရင်တော့ အဟဲ. . .”

“ဘာအဟဲလဲ၊ ပေါက်ကရတွေ နားမထောင်ချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောရင်းနဲ့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာလို့ အဟဲဆိုပြီး

စိတ်ဖြေချလိုက်တာပါ။ အင်း. . . အဲဒီညကျရင်တော့. . .”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီစကားကို အကြွေးထားလိုက်မယ်၊ ဆင်ဆာဖြတ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

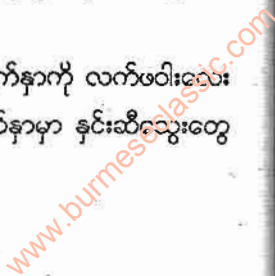
“အခုမှပဲ နားချမ်းသာတော့တယ်”

“မပူနဲ့၊ နောက်ဆို စိတ်ချမ်းသာရစေမယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ ကျွန်တော်က မမကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ လက်ထပ်မှာ”

“ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေများလဲ သူတော်ချင်လေးရဲ့”

“ဒီလိုလေ. . . မမကို ကျွန်တော်လက်ထပ်တဲ့အချိန်က မမ အစွမ်းကုန်လှနေတဲ့အချိန်၊ အစွမ်းကုန်ပွင့်အာလှပနေတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်လိုမျိုးပေါ့၊ နောက်တော့ နှင်းဆီပွင့်ဟာ ပွင့်ဖတ်တွေ တစ်ဖတ်ပြီးတစ်ဖတ် တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ကြွေသွားသလို မမဟာလည်း အရွယ်ကျတဲ့ဖက်ကို ရောက်လာပြီး တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အိုစာသွားတဲ့အခါ ကိုယ့်ဇနီးကိုယ် ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တရားရလာနိုင်တယ်၊ အော်. . . အရင်ကဆိုရင် အစွမ်းကုန်လှခဲ့တဲ့မမဟာ အခုတော့ ဇရာကို မလွန်ဆန်နိုင်စွမ်းတော့ ပါလား၊ အင်း. . . အနိစ္စ အနိစ္စ အနိစ္စဆိုပြီး တရားမှတ်နိုင်တာပေါ့ မမရဲ့”

“ဟယ်” ခနဲ မမ အာမေဋိတ်သံပြုပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးငလေးနှစ်ဖက်ကွယ်၍ လူကြီးရှက်ရယ်ရယ်နေ၏။ မမမျက်နှာမှာ နှင်းဆီငွေ့တွေ

ဖန်စီချစ်သူ

စွန်းပြက်လက်ရှ။

“ကျွန်တော် နောက်ပြောတာနော်မမ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။”

“စိတ်မရှိပါဘူး၊ မင်းနဲ့မမရဲ့ကြားထဲမှာ အသက်အရွယ်ကိုလဲ အများကြီးထည့်စဉ်းစားဖို့ သတိရသွားနိုင်တာပေါ့။”

“သေပြီ... မမ အဲ့ဒီအချက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူတော့မယ် နဲ့တူပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မမကို အပျော်အပြက်ပြောတာ အတည်ယူ ပြီးမစဉ်းစားပါနဲ့၊ အနူးအညွတ် အသေအလဲတောင်းပန်ပါတယ်။”

“ဘာအခုမှ တောင်းပန်တာလဲ၊ ပြောရက်လိုက်တာ၊ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်... မမက ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီလို ဘယ်တော့မှမပြောတော့ဘူးနော် မမ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒါမဟုတ်လို့ပေါ့”

“မပြောဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါဗျာ”

“အဲ့ဒီလိုသဘောထားဖို့ စဉ်းစားလိုက်အုံးမယ်”

“တကယ် အပျိုကြီးမလုပ်ချင်ဘဲနဲ့ စဉ်းစားတာတွေ မများလွန်း ဘူးလား မမ”

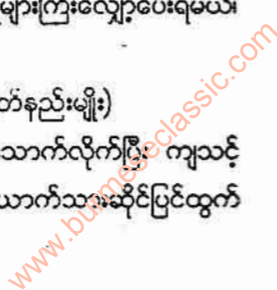
“မလုပ်ချင်ဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ တကယ်အပျိုကြီး လုပ်သင့်ရင်လဲ လုပ်လိုက်မှာပဲ၊ တို့ဖက်ကတော့ လုံးဝမလျော့ဘူး”

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး အလျော့ပေးပါတယ်”

“ဒါ ပဏာမပဲ၊ နောက်ဆို ဒီထက် အများကြီးလျော့ပေးရမယ်၊ မမကို မင်း တကယ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ (ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ညိတ်နည်းမျိုး)

မမက လစ်ပတန်တီးကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြီး ကျသင့် ငွေကိုရှင်းပေး၏။ သူတားသော်လည်းမရ။ နှစ်ယောက်သားဆိုင်ပြင်ထွက်

လာပြီး ကားရှေ့မှာမှရပ်လိုက်၏။

“မင်းကို တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှ ပြန်တွေ့ချင်တယ်”

“မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာ ခဏခဏ လာခိုးကြည့်မှာပဲ”

“ဒါကတော့ မင်းဒုက္ခမင်းရှာတာပဲ၊ အဲ့ဒီအတွက် တို့ဖက်က အသိအမှတ်ပိုပြုလာလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

မမ ကားပေါ်တက်ပြီး သူ့ကိုလက်ပြကာ မောင်းထွက်သွား၏။ သူ့မှာ မသွားနိုင်သေး။ မမ၏ကိုယ်သင်းရနံ့တွေ လှိုင်နေဆဲဖြစ်သော အရပ်မှာ ခေတ္တရပ်ရင်း မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ယုံကြည်မှုကို ‘သမုဒယ’ ဟု အမည်ပေး ပညတ်လိုက်မိ၏။

အခန်း (၁၃)

မမထံ တစ်နေ့နှစ်ခေါက်လောက် မှန်မှန်သွားပြီး ခိုးကြည့်မိခဲ့
သော ရက်သတ္တပတ်ပြည့်ဖို့ တစ်ရက်အလိုတွင် . . .

အပြင်မှပြန်လာသော မမတို့ညီအစ်မစီးလာသည့်ကားနှင့် တိုးကို
အိမ်မှပြန်လာသည့် သူတို့စီးလာသောဆိုင်ကယ်(လ်)တို့ လမ်းထိပ်မှာ ဆုံမိ
ကြ၏။

နှစ်စီးစလုံး ခေတ္တခဏရပ်ပြီး (လူရှင်း၊ ကားရှင်းနေခိုက်ဖြစ်သော
လမ်းထိပ်အတွင်းနေရာလေးမှာ) နှုတ်ဆက်စကား ရပ်ပြောနေကြမိ၏။

“မမ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“မြို့ထဲက၊ မင်းတို့ကော၊ ဟိုသူငယ်ချင်းအိမ်ကပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့နောက်မှာထိုင်နေသော ဥက္ကဏ္ဍက မမဘေးမှာထိုင်နေသော
သူ့ကို မျက်နှာအမူအယာပြု၍ အသံတိတ်နှုတ်ဆက်နေ၏။ မေလေးက

မမနှင့်တွေ့၍ ဆက်ဆံရေးလျှို့ဝှက်စွာနေဖို့ ဥက္ကာကို မှာကြားလားဟန် တူ၏။

သူနှင့်မမမှာလည်း မေလေးရှေ့မှာပင် သာမန်အသိမိတ်ဆွေဟန် ပုံဖမ်းပြီး ဆက်ဆံနေရ၏။ မေလေးနှင့်ဥက္ကာအကြောင်းကို မမသိချင် သိနေနိုင်သလို သူနှင့်မမအကြောင်းကို မေလေး အားလုံးသိထားချင်သိ ထားနိုင်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် သိသိကြီးနှင့် ဟန်ဆောင်နေကြရသော ဆက်ဆံရေးသက်သက်သာ။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

လမ်းထဲကို ဗေဒင်ဟောစာတမ်းရောင်းသူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ သူတို့တွေ့ဆုံမှုကို ထိုဟောစာတမ်းရောင်းသူက တွေ့မြင်သွား၏။

“ကဲ . . . ခုနှစ်ရက်သားသမီးတွေအပွက် ငာန်နှစ်စာဟောစာတမ်း တွေပါတယ်နော်၊ တနင်္ဂနွေသားသမီးတွေက အပျိုနှစ်ယောက်ကြား ဗျာ များမယ်၊ စနေသမီးတွေက စကောလောက်ပွင့်မယ် . . . မျက်နှာ . . . မျက်နှာ သောကြာသားသမီးတွေ ရေခြားမြေခြားသွားရမယ်၊ ဒလနဲ့လှိုင်သာယာ ကို၊ ကြာသပတေးသမီးတွေက ခြင်ထောင်တဲဝင် အထုပ်ကြီးတွေပြင်ထား တနင်္လာကျား တနင်္လာသားက လာဆွဲလိမ့်မယ်”

ဟောစာတမ်းရောင်းသူ ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါမှ မမက . . .

“မင်းက ဘာနေ့သားလဲ”

“အင်္ဂါ . . . ဗုဒ္ဓဟူးသား၊ အဲ့ဒီကြားမှာ ကွက်တိမွေးလာလို့လေ”

“ဘာဖွားလဲ”

“ရာဇာဖွား၊ နောက်ကဥက္ကာကတော့ ပြိတ္တာဖွား”

“ဟေ့ကောင် အထွန်းဖွားကွ၊ အလကားပြောတာ မမ၊ ကျွန်တော် က အထွန်းဖွား၊ သန့်သန့်လေး . . . အဟဲဟဲ”

သူက . . .

“မမကော ဘာနေ့သမီးလဲ”

“စနေသမီး”

“ဟာ... ဒါဆို စကောလောက်ပွင့်မှာပေါ့နော်၊ မျက်နှာ... မျက်နှာကိုပြောတာ”

မမက မျက်စောင်းခဲနေသဖြင့် သူ အရှက်ပြေရယ်ပြနေလိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

“မေလေးကကော ဘာနေဖွားလဲ”

ဥက္ကာက အလစ်အငိုက်ဝင်၏။ မေလေးက ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖွားမှန်းတောင်မသိဘူး၊ အိမ်ကမေ့မေ့ကို လှမ်းမေးကြည့်မှသိမှာပဲ”

ဥက္ကာက မျက်ဖြူလန်ပြဟန်ဖြင့် စကားတိတ်သွား၏။ သူက...

“မမက ဗေဒင်လက္ခဏာတွေ ဝါသနာပါလို့လား”

“မိန်းကလေးပဲ အနည်းအကျဉ်းပေါ့၊ မင်းတို့ ဒီကပြန်ရင် အိမ်ကို ရောက်အောင်ပြန်နော်၊ ခြေသဝေထိုးမနေနဲ့။”

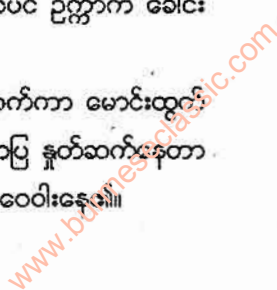
“ကျွန်တော်တို့ကို ပဲ့ပြင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မမက မေလေးကိုတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ...

“မနက်ဖြန် အိမ်ကိုပဲလာခဲ့၊ ဆယ်နာရီမနက်ပိုင်းလောက်ပေါ့၊ အိမ်ကဒေါ်လေး ဥပုသ်ကျောင်းသွားစရာရှိတယ်၊ မေလေးလည်း အိမ်မှာ နို့မယ်လေ၊ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောဖော်ရအောင် အဖော်ခေါ်လာ ခဲ့ပါလား”

သူ အံ့အားတသင့်ဖြင့် နားထောင်နေစဉ်မှာပင် ဥက္ကာက ခေါင်းကို လေးငါးခါလောက် ညိတ်ပြုပြီးသွားလေပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း မမလက်ကလေးပြုပြီး နှုတ်ဆက်ကာ မောင်းထုတ်သွား၏။ ဥက္ကာနှင့်မေလေးတို့ အပြန်အလှန် သင်္ကေတပြ နှုတ်ဆက်နေတာ ထည်းသူတွေ၏။ သို့ငြား အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို သူ ဝေဝါးနေ၏။

ဥက္ကာက နဘမ်ရှပ်တီးလာမှ သူ သတိဝင်လာ၏။ သူက . . .

“ခု မမပြောသွားတာတကယ်လား”

ဥက္ကာက သူ့ပခုံးကို သွားဖြင့်ကိုက်လိုက်၏။

“နာတယ်ကွ၊ ဟော့ကောင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း ဝေဝါးနေလို့ အဖြေထုတ်ပေးလိုက်တာ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့် ဥက္ကာ၊ မမက ကောင်းတဲ့အခါကျရင်လဲ အဲ့ဒီ လောက်အထိကောင်းနေပြန်ရော၊ ဆိုးတဲ့အခါကျရင်လဲ ငါ့မှာ ဒူးပြီးအူကျန် ခဲ့အောင်ကို ဆိုးသွားပြန်ပါရော”

“ဟိုကွေ့ရောက်ရင်ဟိုတက်နဲ့လျော်၊ ဒီကွေ့ရောက်ရင် ဒီတက်နဲ့ လျော်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ”

“သောင်တင်နေရင်ရော ရေဝဲစုပ်သွားရင်ရော ရေလမ်းကြောမှား ပြီး မြစ်ကျိုးအင်းထဲ ဝင်သွားရင်ရော၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် လှေဦးမာထိုင်ပြီး ကိန်ကိန် ကိန်ကိန်နဲ့ အော်နေ ပေါ့ကွာ”

ခေတ်ဟောင်းနှင့်ခေတ်သစ်မိသကွာဟန်များဖြင့် တွဲစပ်ပုံဖော်ထား သော မမ၏အိမ်ကြီးထဲကို သူ့ဆိုင်ကယ်(လ်) မောင်းဝင်လိုက်၏။

ခြံတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဆင်းဖွင့်ပေးသော မေလေးက ဥက္ကာကို လက်ယပ်ပြုပြီး ပန်းခြံသေးသေးလေးထဲမှ ဒန်းပေါ်ဝင်ထိုင်နေ၏။

“ငါ သွားလိုက်အုံးမယ် လင်းဝေမိုး”

“အိမ်ထဲထိမလိုက်ဘူးလား”

“မေလေးနဲ့တွေ့ဖို့လာတာပဲကွ၊ မင်းတွေ့ရမဲ့လူက အထဲမှာ မင်း

ဘာသာမင်းဝင်ပေတော့၊ ငါ့ကို မေးလေးခေါ်နေပြီ”

ဥက္ကာက မေလေးရှိရာကိုလျှောက်သွား၏။ သူက အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး ချီတုံချတုံဖြစ်နေမိ၏။ ပြီးမှ ရဲစိတ်တင်ပြီး မှန်လုံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွား၏။

အလှအပအမွန်းအပြောက်တွေနှင့် အရှေ့တိုင်းဟန်ကဲထားသော ညဉ့်ခန်းဆောင်မှာ သူရပ်လိုက်စဉ် ...

“မင်းရောက်လာပြီလား”

အသံကြားရ၏။ မမအသံစစ်စစ်။ လူကိုကား မမြင်ရ။

“ခဏလေးထိုင်အုံးနော်”

မမ၏ ဒုတိယမြောက်အသံ။ သူဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သိပ်မကြာ။ ကြောင်လိမ်လှေကားပုံဖော်ထားသော လှေကားအတိုင်း မမဆင်းလာ၏။ ရုရွလေးဆင်းချလာခြင်းမျိုး။

သူ့အကြည့်ကို ဇက်မသပ်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည့်တိုင် မမ ကူခြေစဉ်းငယ်မျှ ယွင်းယိုင်မသွား။

သူ့ရှေ့ကခုံမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ကြွေကျလာသလိုမျိုး မမဝင်ထိုင်၏။ လူကို ခြေအုံးခေါင်းဆုံးတစ်ချက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

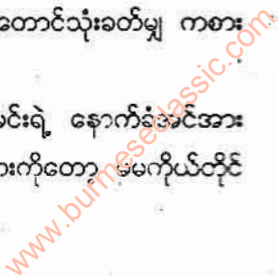
“မင်းလိုချင်တဲ့အဖြေကို မမ ပေးရတော့မယ်နော်”

သိပြီးသားအကြောင်းအရာမို့ သူ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။ တည်ငြိမ်အောင် ခန္ဓာကိုယ်ဟန်ချက်ကိုထိန်းပြီး နားစွင့်နေလိုက်၏။

“မင်းအကြောင်းတွေကို သေချာအောင် ထပ်ပြီးစုံစမ်းပြီးပြီ”

သူ ငြိမ်နေလိုက်ပြန်၏။ မမက မျက်တောင်သုံးခတ်မျှ ကစားလိုက်ပြီး ...

“တို့ကျေနပ်တဲ့အတိုင်းအတာထဲမှာ မင်းရဲ့ နောက်ခံအင်အားတွေ ပြည့်စုံပါတယ်၊ အဓိကကျတဲ့ မင်းအင်အားကိုတော့ မမကိုယ်တိုင်

ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမယ်၊ ဒါကို မင်း လက်ခံနိုင်မလား”

သူ ပြီးလွယ်စီးလွယ်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ အသိချင် ဆုံးမှာ မမ၏အဖြေ။ မမရင်ထဲမှာ စစ်မှန်စွာပေါ်ထွက်လာမည့် အဖြေ။

“မင်းခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာ မမရဲ့အဖြေပဲ”

သူ အူလည်လည်ဖြစ်သွားပြီး မမကို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ မယုံလို့လား”

“မမကိုယ်တိုင်ပြောမဲ့စကားကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားချင်တယ်”

“ဟေ့... အဲလောက်ကြီးတော့ မမရှက်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊

မမနှုတ်ခမ်းလှုပ်ပြမယ်လေ”

“ဒါဆို လှုပ်ပြ”

မမက စကားသံထွက်ပေါ်မလာရုံလေးတင် နှုတ်ခမ်းကို တစ်လုံး ချင်းမြင်သာအောင် လှုပ်ပြ၏။ ‘ချစ်တယ်’ ဟူသော စကားလေးနှစ်လုံး ကို လှုပ်ပြောသွားမှန်း သူသိလိုက်၏။

သူက အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် မမအနားကို ရွေ့ထိုင်လိုက်၏။ မမခန္ဓာကိုယ်လေးကျုံ့တွန့်သွားပြီး ...

“အဲ့ဒါမျိုးတွေ မပါကြေးနော်၊ မင်းရဲ့ ယောက်ျားလေးဂုဏ်သိက္ခာ ကို ယုံကြည်လို့ ဒီလောက်အထိ စွန့်စားပြီးအတွေ့ခံတာ၊ အခြားတစ် နေရာရာမှာဆိုရင် မလွတ်လပ်ဖူးမဟုတ်လား၊ ဒီမှာက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် မမ မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဒီကိုရွေ့ထိုင်ရတဲ့အကြောင်းက ...”

“ဝမ်းသာလွန်းသွားပြီး အဝေးကကြည့်နေရတာအားမရလို့ အနီး ကပ်ခံစားကြည့်တာပါ”

“သူ့အနီးမှာ မမ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်းနှင့် အနေရခက်နေ၏။ သူက

“ရည်းစားအနေနဲ့ လက်ကိုင်ခွင့်တော့ရှိမှာပေါ့နော်”

“မသိဘူးလေ”

မမလက်ကိုဆွဲယူပြီး သူနမ်းရှိုက်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခံစားကြည့်တာလဲ အငွေ့နဲ့တင်အားမရလို့ အပေါ်ယံအတွေ့ကလေးနဲ့ ယစ်မူးကြည့်တာ၊ မမစိတ်ဆိုးလို့ဘယ်ရမှာလဲ၊ မမနဲ့ကျွန်တော်က ရည်းစားဖြစ်နေပြီပဲ”

သွယ်နုသော မမလက်ဖဝါးတို့ကို သူ ဖွဖွလေးဆုပ်ထားရာမှ...

“မမ”

“အင်း”

“မမရဲ့ ဆယ်စွယ်ရောင်လက်မောင်းကလေးကို ခဏလေးဖက်ထားချင်တယ်”

“အဆင့်ကတက်လာပြီ”

“လုပ်ပါမမရယ်၊ အဲ့ဒီလက်မောင်းသွယ်သွယ်လေးကို ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေခဲ့ရတာ အရမ်းကြာနေပြီ”

သူပြောပြာဆိုဆိုပင် မမ၏လက်မောင်းအိုးလေးကို ဖွဖွလေးငထွေးဖက်လိုက်၏။ ပူနွေးရှိန်းဖိုသွားသော ခံစားမှုက သူ့ရင်ခုန်သံကို ထိန်းမရအောင် ပွက်ဆူသွားစေ၏။

မမကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တင်းတင်းဆွဲဖက်ထားလိုက်သောအခါ မမ လူးလွန်ရုန်းထွက်ဖို့ပြင်လာ၏။ သူက . . .

“မမနဲ့ကျွန်တော်က ရည်းစားနော်၊ ဒီလောက်တော့ အခွင့်အရေးရသင့်တယ်”

မမ ပြန်ငြိမ်သွား၏။ နွေးထွေးဆဲခဏအကြာမှာ မမ၏လည်တိုင်လေးထဲ သူ အာရုံခံနေစဉ် မမက သူ့ပေါင်ကို လက်သွယ်ချွန်များ

နှင့် ဆွဲဆိတ်လိုက်၏။ (စတိုင်(လ်)ဘောင်းဘီဝတ်လာခဲ့မိသည့်နေ့)

‘အား’ခနဲသူ့အော်လိုက်စဉ် မမ ပြန်၍ရုန်းမတ်ကာ အနည်းငယ်
ခွာထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းနဲ့မမက ရည်းစားနော်၊ ဒီလိုကျီစယ်တာကို စိတ်မဆိုးရ
ဘူး”

သူ့ အရှက်ပြေပြီးရင်း လည်ဂုတ်ကို ဖိပွတ်နေလိုက်မိ၏။ မမက
သူ့ကို လည်တိုင်လေးစောင်းငဲ့ကြည့်၏။ ဖါးလျားဖြန့်ချထားသော ပြေပြေ
စင်းစင်း ဆံပင်ရှည်ကြီးများက ဘေးတိုက်လွှဲကျနေ၏။ သူက . . .

“မမက ကျွန်တော့်ကို ပြုစုပျိုးထောင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊
မမဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံ သွင်းမှာမျိုးလား”

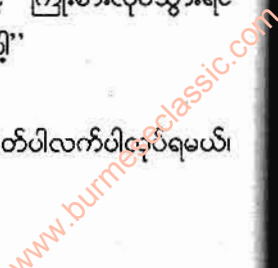
“ဒါပေါ့၊ မင်းကို အခုလို လူရှုပ်လူပွေလေးဘဝ၊ လိမ့်နေတဲ့
ကျောက်တုံးလေးဘဝက အသွင်ပြောင်းပေးရမယ်လေ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း
အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်သရိုက်လိုလွင့်မနေရဘူး၊ နား
လည်လား”

“ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်က လည်ပင်းမှာ နက်ကတိုင် ကြောင်ရှာ
သီးကြီးဆွဲပြီး အင်္ဂလိပ်ထန်းခေါက်ဖာလိုခေါ်တဲ့ အတက်ချီကေစုံကို ကိုင်၊
သားသားနားနား ရုံးခန်းကြီးထဲမှာ စတိုင်(လ်)နဲ့ထိုင်ပြီး ခါးချီအောင်
စာရင်းဇယားတွေ စီးပွားရေးကွန်ယက် ဆက်သွယ်ရေးကရိယာတွေနဲ့
အလုပ်လုပ်ပြနေရမှာလား”

“မင်းမိဘတွေကို အလုပ်လုပ်ချင်ကြောင်းပြောလိုက်ရင် သူတို့စီစဉ်
ပေးမှာပေါ့ကွ၊ အလုပ်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကြိုးစားလုပ်သွားရင်
မင်းပြောတဲ့အခြေအနေမျိုးကို တစ်နေ့ရလာမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

• “ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်မလုပ်ရဘူးနော်၊ စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ရမယ်၊

မမကို မင်းတကာယ်လက်ထပ်ချင်ရင် မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ မပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းဘာလဲဆိုတာ လက်မထောင်ပြနေနိုင်ရမယ်၊ ဒီလိုမဖြစ်လာခြင်းကတော့ မင်းနဲ့မမ ဝေးနေရအုံးမှာပဲ”

“စိတ်ချပါမမရယ်၊ မိဘပြောတော့တစ်လ၊ မယားပြောတော့တစ်ညတဲ့၊ ချစ်သူပြောတော့ တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော် အားမာန်အပြည့်နဲ့ ပြောင်းလဲချင်စိတ်ဝင်နေပြီ”

“လက်တွေ့လုပ်ပြတာမျိုးကိုပဲ မမနှစ်သက်တယ်”

“လက်တွေ့လုပ်ပြမှာပါ၊ အခုတော့ မမအနားမှာ နေရတဲ့ အဖိုးတန်အချိန်လေးတွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချပါရစေအုံး”

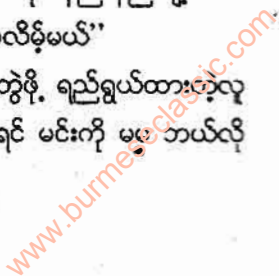
“အဲ့ဒီလိုကဲတဲ့အတတ်ကြတော့ သင်စရာမလိုဘူး၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ”

“မမရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့က ဆွဲဆောင်တယ်၊ မမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက သင်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အသိတရားက နာယူတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့နှလုံးသားက စေခိုင်းတယ်”

“အော်... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို မမရဲ့နှုတ်ဖြားက ထပ်ပြီး သင်ပေးလိုက်အုံးမယ်၊ မင်းဆံ့ရှည်ကြီးကို ဖြတ်ရမယ်၊ လည်ကတုံး ဒါမှမဟုတ် ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကိုဝတ်ရမယ်၊ နောက်နေ့ကစပြီး မင်းပုံစံကို ပြင်လာရင်ပြင်လာ မပြင်လာရင် တွေ့ခွင့်လုံးဝမပေးဘူး မှတ်”

“ဒုက္ခခံပြီးထားလာတဲ့ ဆံပင်လေးကိုဖြတ်ရမယ်၊ TV ကြော်ငြာထဲက လုံချည်တွေဝတ်ရမယ်၊ ကြော်ငြာတွေနှိပ်စက်လွန်းလို့ TV မကြည့်ဖူးတာကြာပြီ၊ မလွယ်ပါဘူးမမရာ၊ မမရဲ့ဘောင်ကို နည်းနည်းချဲ့ပေးပါအုံး၊ ကြာရင် ကျွန်တော် အသက်ရှူကျပ်ပြီးသေလိမ့်မယ်”

“မရဘူး၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို မင်းနားမထောင်ဘူးဆိုရင် မင်းကို မမ ဘယ်လို

ယုံကြည်ရမလဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်ပြင်ပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”
မမပြုံးနေ၏။ ပီတိဝင်စားနေသော အပြုံး။ သူက . . .

“မေလေးမှာ ရည်ရွယ်သူရှိလားမမ”
မမမျက်နှာ ကွပ်ခနဲပျက်သွား၏။ နားမလည်သောဟန်ဖြင့် . . .

“ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီလိုမေးတာလဲ”

“မမစိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ . . . မဆိုးဘူး”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဥက္ကာနဲ့ မေလေးတို့ . . .”

“ဒါလား၊ မမသိသားပဲ”

“မမ သဘောတူရဲ့လား”

“မမက မေလေးမှမဟုတ်တာ၊ မေလေးနားလည်အောင်တော့ မမ ပြောပြထားတယ်၊ ဥက္ကာက ပြုပြင်ယူလို့ရမဲ့အကြောင်းမျိုးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မေလေးက အဲ့ဒါတွေသိပ်စဉ်းစားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူက အပျော်မက် တယ်၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ၊ သူတို့အရွယ်နဲ့ ဒါတွေ မစဉ်းစားချင်တာကို ဂုဏ် ယူနေသလိုပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ညီမလေး နားလည်လာမှာပါ၊ မင်း သူငယ်ချင်းကကော စိတ်ချရပါ့မလား”

“စိတ်ချရပါတယ်၊ ဒီကောင်က အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် မေလေး နဲ့ကြမ္မာ မျက်စိပွင့်ဖူးတာ၊ အကျင့်ကောင်းတယ်၊ အနေကတော့ ကျွန်တော့် လိုပေါ့၊ မေလေးကိုလဲ ဒီကောင် တကယ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေတာပါ ကျွန်တော်အသိဆုံး၊ ဥက္ကာကို စိတ်သာချ”

“မင်းဆိုလိုချင်တာ မှားနေပြီ”

“ဘာမှားလို့လဲ မမ”

“မေလေးရဲ့ဒဏ်ကို ဥက္ကာ ဘယ်လောက်အထိခံနိုင်ချင်ရှိမရှိ

ကိုမေးကြည့်တာ၊ အဲ့ဒီလိုဒဏ်ခံရတဲ့အခါမှာ စိတ်ချရပါ့မလားလို့ မမက မေးချင်တာ”

သူ ငေါင်စင်းသွား၏။ မမက သူ့ထံမှထွက်ပေါ်လာမည့် စကားကို ဆံပင်သပ်သိမ်းရင်း နားစွင့်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် လှမ်းမြင်နေရ၏။ ဘာရယ်ဟုဖြင့် သူမသိ။ မမအကြည့်ကို သူ မဝံ့မရဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဥက္ကာ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာပါမမ”

ပြောပြီး သူ ငြိမ်၍စဉ်းစားခန်းဝင်နေလိုက်၏။ မပီပိုးတဝါးတွေ့ မြင်လိုက်သော အကြောင်းကို သူ့မှတ်ဉာဏ်နှင့်ပုံလောင်း၍ ရုပ်လုံးဖော်နေ စဉ်မှာပင် ...

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

သူ့အတွေးကို အမြန်ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး သူနှင့်မမ၏ အနာဂတ် အတွက် ထိရောက်သောစကားကို ဖွင့်ဆိုလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်လဲ မမရဲ့ဒဏ်ခံ ကြိုးမျှင်လေးတစ်ချောင်းပဲပေါ့နော် မမ”

“ဘာလဲ... အခုကတည်းက မင်း နောက်ဆုတ်ချင်နေပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့ကို ဒီလိုတိုးမှာ”

ပြောပြီး မမအနားကပ်ထိုင်ကာ သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်၏။

အခန်း (၁၄)

အိပ်မက်တောင်ကုန်းပေါ်က
 အလွမ်းတွေအရည်ပျော်ကျတဲ့အခါ
 ငါဟာ စီးဆင်းသွားတဲ့ ဆီးနှင်းကလေးပါ။
 ကောင်းကင်ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့
 ကမ္ဘာမြေရဲ့တေးကို ဆိုသည်း
 ပင်လယ်ခရီးကြမ်း ယဉ်ကျေးမှု
 နေဥတုအနမ်းတွေ
 ကောင်းကင်ကြီးထဲပြန်ကြွကျ
 ငါဟာ ပျံတက်ခွင့်ရတဲ့မိုးတိမ်ကလေးပါပဲ။
 နှုတ်ဆက်ခြင်းတွေ မြုပ်နှံခဲ့တယ်
 တဖန် ပြန်လည်တူးဖော်မတွေ့ရှိသမျှ
 ငါဟာ ...

မိုက်မဲခွင့်တွေဆက်ရနေတဲ့ ဒဏ်ခံကြီးလေးတစ်ချောင်းပေါ့ကွယ်

ဖိုးလပြည်စာပေ

“ငါကိုယ်တော်... အောင်ပွဲသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပနေတဲ့ ဘီယာ
ဘားမှာ ဘယ်ကလဒတစ်ကောင် လာနားနေပါလိမ့်”

“ဟေ့ကောင် ဥက္ကာ၊ ငါ ဘီယာနဲ့ ကောက်ပက်လိုက်မှာနော်၊
မင်းတို့ဘာသာပျော်ချင်သလို ပျော်၊ ငါ အဖော်လိုက်ပေးတဲ့စေတနာကို
မစော်ကားနဲ့”

“ဘာလဲကွာ၊ တိုးကိုကလဲ ဆယ့်နှစ်ရာသီစိတ်ချည့်ထွက်နေ
တာပဲ၊ ကြည့်ရတာ နွေးနွေး ဒီပြင့်လူနဲ့ ပါသွားပြီနဲ့တူတယ်”

“အရည်မရ အဖတ်မရစကားကို မင်းသိပ်ပြောချင်နေတာပဲလား
ဥက္ကာ၊ ငါ့သမိုင်းကိုငါ ကြေပြီးသား၊ မင်းသမိုင်းသာ မင်းကြေအောင်လုပ်”

“ဒီရောက်ကတည်းက ဘုတောနေတော့တာပဲ၊ လင်းဝေမိုး တိုးကို
ကြီးကို မင်းဘာသာပဲ ဖြောင့်ဖျလိုက်တော့”

“နေပါစေ ဥက္ကာရာ၊ ငါ မနက်ဖြန်ကစပြီး ပြောင်းလဲရတော့
မဲ့ကောင်၊ မင်းတို့နဲ့ နောက်ဆိုရင် ဒီလိုတောင်အချိန်ဖြုန်းနိုင်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး၊ ငါ့အချိန်တွေကို မမဆွဲပေးတဲ့ဇယားထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်ပြီ”
တိုးကိုက ...

“မ. ယ. က အသင်းသာဖွဲ့ရင် မင်းကို ဥက္ကဋ္ဌတန်းခန့်မှာပဲ
လင်းဝေမိုး”

“ငါက မမကို အသဲနှစ်အောင်ချစ်တာကိုးကွ”

ဘီယာပါဝါပြုလာ၍ မကားအချီအချမှာပင် အိတ်သွန်ဖါမှောက်
ဖြစ်ချင်လာ၏။

ဥက္ကာက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ မေလေးကို အရူးအမူးပဲ”

တိုးကိုက ရှဉ့်ခြောက်စပ်တစ်ဖတ်ကို တူနှင့်ထိုးညှပ်ပြီးလိုက်
ပြီး ...

“ပြောကြ. . . ပြောကြ၊ ငါကတော့ အရသာရှိရှိ သောက်ဝါးပြီး ရင် အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ နွေးနွေးဆီဖုန်းဆက်စရာရှိသေးလို့။”

“မင်းနဲ့နွေးနွေးက ပြန်အဆင်ပြေပြီလား”

“အေး”

“ဒါနဲ့များ တို့ဝိုင်းမှာ လဒ်ပိုင် မိုင်နေရသေးတယ်”

“မိန်းမတွေအကြောင်းကို မင်းတို့မသိသေးပါဘူးကွာ၊ မူကြို အဆင့်လောက်ပဲရှိတဲ့ကောင်တွေ”

“အေးပါ. . . မင်းကဘွဲ့လွန်ပြီး ဗွက်ကျွံနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပြောပြစမ်းပါအုံး၊ မိန်းမတွေအကြောင်းကို. . .”

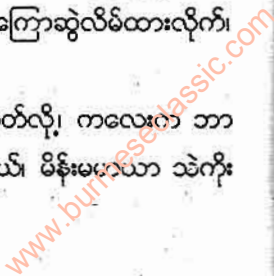
“နွေးနွေးက မကြာခဏ စိတ်ကောက်တတ်တယ်ကွာ၊ ငါကလဲ စိတ်သိပ်ရှည်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါက အခုထက်ထိ ပြဿနာတစ်ခုလို ဖြစ်နေလို့ ငါစိတ်ညစ်နေတာ”

“ပြန်ချော့လိုက်ပေါ့ကွာ၊ ပျော်စရာတောင်ကောင်းအုံးမယ်၊ အဲ့ဒါ ရည်းစားဘဝရဲ့ အရသာတစ်မျိုးပဲ”

“အဲ့ဒါ အရသာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ အရနာတာ၊ ငါ့စကားကို ကိုယ် တွေ့ကြုံမှ မင်းတို့ယုံလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ပြောသလို တစ်ခါနှစ်ခါစိတ်ကောက် လိုပြန်ချော့ရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ခဏခဏကောက်တယ်၊ ထစ် ခနဲရုံ စိတ်ကောက်တတ်တာမျိုးကြတော့ ပြန်လျော့ရလွန်းလို့ လျှာအမြုပ် ထွက်ပြီပေါ့”

“ဒါဆိုလဲ. . . ဥပေက္ခာထားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ငိုရင် မုန့်ရမုန့်သိတဲ့ ကလေးက ငိုနေမှာပဲ၊ မုန့်မကျွေးနဲ့၊ ပေါင်တွင်းကြောဆွဲလိမ်ထားလိုက်၊ နောက်မငိုရဲတော့ဘူးပေါ့”

“ဥက္ကာရာ မိန်းမနဲ့ကလေးက တူတာမှတ်လို့၊ ကလေးက ဘာ မာယာမှမတတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေက မာယာတတ်တယ်၊ မိန်းမမာယာ သဲကုံး

ဖျာနဲ့ သဲကျင်းတစ်ရာရှိတယ် မှတ်ထား”

“မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖျာပဲကြားဖူးပါတယ်၊ ဘယ်ကသဲကျင်းတစ်ရာက အဆစ်ပါလာတာလဲ”

“ငါ အဆစ်ထည့်ပေးထားတာကွ၊ ပိုမှန်သွားအောင်လို့”

သူက ကြားဝင်၍ . . .

“တိုးကိုဖက်ကစဉ်းစားကြည့်ရင်လဲ ဟုတ်ချင်ဟုတ်နေမှာပေါ့ဥက္ကာရာ၊ မင်းမသိသေးတဲ့စစ်ချက်ကို ငါသိထားတယ်”

“ဘာလဲ၊ မနက်ဖြန် မေလေးက ငါ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ငါ့နဝရတ်ကလေးကို ငါ မျက်စောင်းထိုးနေရပြီဆိုတဲ့ကိစ္စလား”

“အေး . . . အဲဒါအစပဲရှိသေးတယ်၊ အလယ်မရောက်သေးဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ မေလေးအပေါ် အဲဒီလောက်အထိ မလိုက်လျောသင့်ဘူး၊ ခုအတိုင်းဆို မေလေးက ချူစားတတ်တဲ့မိန်းမမျိုးဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့ကိုလဲဝယ်ပေးတယ်၊ သူလဲသုံးတယ်၊ နှစ်ယောက်ငွေကို စုစပ်ပြီးသုံးတဲ့သဘောမျိုးပါ”

တိုးကိုက ကြားဝင်၍ . . .

“မေလေးက မင်းကို ဘာတွေဝယ်ပေးတုံး”

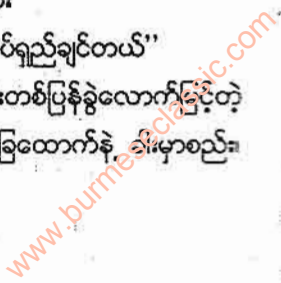
“ငါ့အရပ် နည်းနည်းပုတယ်ထင်လို့ ခွာမြင့်ရှူးဖိနပ်နှစ်ရံရယ်၊ အရပ်ထွက်အောင် ကြိုးခုန်ဖိုကြိုးတစ်စုံရယ်၊ ဘောင်းဘီတိုရယ်၊ ရေမွှေးမျက်မှန်၊ မီးခြစ်တွေဝယ်ပေးထားတယ်”

တိုးကိုက . . .

“မင်း . . . အရပ်တကယ်ရှည်ချင်လို့လား”

“နောက်ထပ် လေးလက်မလောက်ပဲထပ်ရှည်ချင်တယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့အိမ်နောက်က ဝါးဖိုးဝါးတစ်ပြန်ခွဲလောက်ခြင်တဲ့ ကျွန်းပင်ကြီးပေါ်တက်၊ ဘန်ဂီဖျော့ကြိုးကို မင်းခြေထောက်နဲ့ ခါးမှာစည်း”

သစ်ပိုင်းပေါ်က စောက်ထိုးခုန်ချပစ်လိုက်၊ တစ်နေ့သုံးခါပဲလုပ်၊ မင်း အရပ် ရှည်လာမယ်”

“ဖောက်ထိုးကြီးရှည်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှည်သင့်တာမရှည်ဘဲ မရှည်သင့်တာက ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ဆွဲငင်အားကြောင့် ရှည်လာရင် ဒုက္ခဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“နေစမ်းပါအုံးကွာ၊ မင်းတို့က ပေါက်ကရပြောဖို့ပဲတတ်တယ်၊ ရှေ့ရေးကို ဘာမှ ကြိုတွေးမစဉ်းစားဘူး”

ဥက္ကာက . . .

“ဟ. . . လင်းဝေမိုးရ၊ မင်းက အပျိုကြီးရဲ့ရည်းစားဆိုတော့ အပျိုကြီးခေါင်းတပ်ပြီး ဒါတွေလိုက်ပူမှာပေါ့”

“အော်. . . မင်းက အပျိုလေးချစ်သူဆိုပြီး အမှတ်ယူဂုဏ်တင်နေတယ်ပေါ့၊ မင်းအပျိုလေးက ငါ့အပျိုကြီးကိုမှီလို့လား”

“ဘာမှီရမှာလဲ”

“လှတဲ့နေရာမှာပြောတာကွာ”

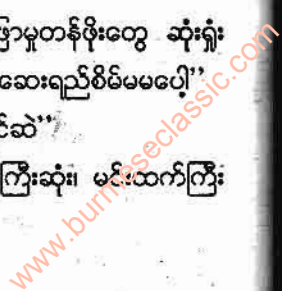
“ဒါကတော့ကွာ အပျိုလေးဆိုတာ ငုံဖူးနေတဲ့အဖူးကလေးကွာ၊ အပျိုကြီးကတော့ ရှိသမျှပွင့်ဖတ်တွေ လှနေအောင်ဝေပြီးပြီလေကွာ၊ ပန်းဆိုတာ ဝေပြီးရင် ဘာဖြစ်သွားရမှာလဲ လင်းဝေမိုး၊ ဒါပဲ. . . အဲ့ဒါတွေကွာတယ်၊ အများကြီး အများကြီးကွာတယ်”

“အဲ့ဒီပန်းကို မကြွေအောင်ခူးပြီး ဆေးအစွမ်းနဲ့စီရင်ထားမယ်ဆိုရင်ကောကွာ”

“မတူတော့ဘူးလေ၊ လတ်ဆတ်မှုလန်းဖြာမှုတန်ဖိုးတွေ ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ မင်းဟာက ဆေးရည်စိမ်ကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ ဆေးရည်စိမ်မပေါ့”

“မမကို အဲ့ဒီလိုမပြောနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုဆဲချင်ဆဲ”

“မဆဲရဲပါဘူးကွာ၊ မင်းက ငါတို့ထဲမှာအကြီးဆုံး၊ မင်းထက်ကြီး

တာ ဆန်စက်ခေါင်းတိုင်ပဲရှိတော့တယ်၊ အရပ်အမောင်းကိုပြောတာပါ”

“တော်ပြီ... မင်းကို ငါပြောလဲအလကားပဲ၊ ကျွဲပါးဂစ်တ.တီး သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ကျွဲပါးစောင်းတီးပါကွာ”

“ငါမှ စောင်းမတီးတတ်ပဲ၊ ဂစ်တာပဲတီးမှာပေါ့”

“မပြောတာဘဲ နားချမ်းသာတယ်လင်းဝေမိုး၊ ငါက မေလေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဆုံးစွန်အမှတ်မှာ အလံတပ်လွှင့်ထားမိပြီ”

“ယုံတယ်၊ ပိုးသာကုန်မောင်ပုံစောင်းမတတ်ကိန်းဆိုက်လာမှ လာဦးပြလို့ကတော့ ဘယ်ဖနောင့်နဲ့ခတ်တင်ပြီး ညာခြေပိုက်နဲ့ ကန်ထုတ် ပစ်လိုက်မယ်”

သူ့စကားကို တိုးကိုက လက်ခုပ်ထုတ်ပြီး ထောက်ခံနေ၏။ ဥက္ကာက ဘီယာရှိန်လေးနဲ့ယိမ်းလာပြီး . . .

• “အဲ့ဒီလိုဖြစ်လို့ကတော့ ဟော့ဒီဥက္ကာကလေ ရေမရှိတဲ့ချောင်း မှာ နှာခေါင်းဖော်ပြီးသေပစ်လိုက်မယ်”

ဥက္ကာ စကားအဆုံးမှာ အတွင်းအားသုံးထားသော လက်တွေ့ ပလူပျံသလိုဝင်သွား၏။

ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း လူ့ ဘဝသည် သုခတစ်လှည့် ဒုက္ခတစ်လှည့်နဲ့ ရှင်သည်မှသေသည်တိုင် မလွဲ မသွေ ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ သုခသည် သုခအယောင်ဆောင်ထား သော ဒုက္ခ။ ဒုက္ခသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရား၏ ပျံမြိုက်သော ကျွမ်းမှုတို့ အထင်ကရ ဆင်းရဲခြင်းကြီးမားမှုတစ်မျိုး။

www.burmeseclassic.com

သူနှင့်မမကြားမှာရှိသော သုခစာမျက်နှာလေးမှာ စာကြောင်းရေ အနည်းငယ်လေး ဖတ်ရှုခံစားရုံမျှဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားပါလေပြီ။

ဒုက္ခစာမျက်နှာကို လှန်လှောဖတ်ရှုရမည့်အလှည့်ကို မလွဲမသွေ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

ဒုက္ခစာမျက်နှာအဖွင့်မှာ သူတို့နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှုမရှိ။ ဒုက္ခသည် အကြောင်းတရားများကို ကောက်ပင်လို တစ်ပင်ခြင်းစုစည်းနေခဲ့သော ကာလအပိုင်းအခြား။

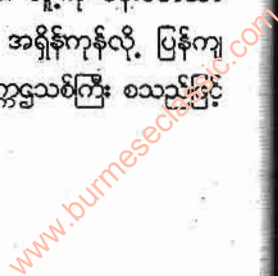
တစ်ဆင့်ခံကျရောက်လာမည့် ကံကြမ္မာကို အရိပ်လက္ခဏာမျှ သူခန့်မှန်းမသိခဲ့ရိုးအမှန်။

မမ၏ပြုစုပျိုးထောင်မှုဖြင့် သူ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲခဲ့ရ၏။ သူ့ဖခင်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို သူ့လက်ထဲလွှဲပြောင်းရောက်ရှိလာသည်အထိ သူ ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်ပြနိုင်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် မမပုံသွင်းထားဟန် မြန်မြန် ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်နေထိုင်တတ်လာခဲ့ပြန်သည်။

မမ၏ခွင့်ပြုချက်အရ တစ်ပတ်မှ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက်သာ မမနှင့်တွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းများနှင့် ယခင်လို ဟေးလားဝါးလားမလုပ်နိုင်။ အလုပ်ထဲမှာသာ စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို နှစ်ထားခဲ့ရ၏။ ဥက္ကာက တစ်ပတ်တစ်ခါ သူ့ထံလာတွေ့ပြီး မေလေးနှင့် လည်ပတ်ပျော်ရွှင်စားသောက်ခဲ့ရပုံတွေ စာမြို့ပြန်ပြတတ်၏။ တိုးကိုမှာ နှစ်ပတ်နေမှ တစ်ခါလောက်လာပြီး အပြင်လည်ဖို့လာခေါ်၏။

မလိုက်နိုင်ကြောင်း သူငြင်းပယ်သောအခါ သူ့ကို မိန်းမမာယာ မှိုင်းဝနေသော အချစ်ရူးတံဆိပ်ကပ် ဖီးပုံးပျံကြီး။ အရှိန်ကုန်လို့ ပြန်ကျလာရင် ဂန်ဖလားဆုရမည့်မီးပုံပျံကြီး။ မ. ယ. က ဥက္ကဋ္ဌသစ်ကြီး စသည်ဖြင့် လှောင်ပြောင်ပြစ်တင်ပြီး ပြန်သွားတတ်၏။

သူမဟူ။ မမကိုချစ်သော စိတ်တစ်ခုတည်းက ခံနိုင်ရည်အင်းအားနှင့် ကြီးပွားလိုစိတ်များကို မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့သည်ပင်။

မမကို ခမ်းနားသောအဆောင်အယောင်များနှင့် ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။

သိုက်မြိုက်စည်ကားသော မင်္ဂလာပွဲလှဘက်သင်ယင်ကျင်းပ၍ မမကို လက်ထပ်ယူမည်။ ပြီးလျှင် ဘဝကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ တည်ဆောက်ဖြတ် သမ်းသွားမည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရုံးခန်းအတွင်းမှ ဖုန်းထမည်လာ၏။

သူ့နားထောင်လိုက်သောအခါ မမဆက်နေမှန်းသိလိုက်ရ၏။

“မင်းကို အသိပေးစရာရှိလို့ မမဆက်လိုက်တာ”

“အင်း... ပြောလေမမ”

“မမကို ပုသိမ်ပြန်လာဖို့ အိမ်ကမိဘတွေ ဖုန်းနဲ့လှမ်းခေါ်နေ တယ်၊ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲတော့မသိဘူး၊ အရေးကြီးတယ်လို့ပြောတယ်၊ အဲ့ဒါ မမ ဒီနေ့ပဲ အိမ်ကကားနဲ့ ပုသိမ်ကိုပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ပြန်လာမှာပါနော်”

“ပြန်လာမှာပေါ့၊ ဟိုမှာအကြောင်းထူးရင် မင်းဆီဖုန်းလှမ်းဆက် လိုက်မယ်လေ၊ ဒါပဲနော်၊ ပစ္စည်းတွေထည့်နေလို့”

“မမတစ်ယောက်တည်းပြန်မှာလား”

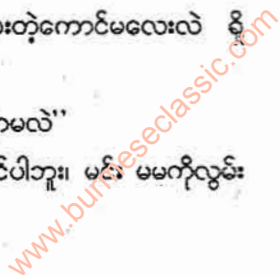
“ညီမလေးပါခေါ်သွားမယ်”

“မမတို့အန်တီကြီးပဲ အိမ်စောင့်ပေါ့”

“အန်တီအိမ်စောင့်လိမ့်မယ်၊ ခိုင်းထားတဲ့ကောင်မလေးလဲ ခွဲ တယ်လေ”

“ခန့်မှန်းချေ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်ကြာမလဲ”

“မသိနိုင်ဘူး၊ သိပ်ကြာမယ်တော့မထင်ပါဘူး၊ မင်း မမကိုလွမ်း

တယ်အကြောင်းပြပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေနဲ့နော်၊ ကြားလား”

“ကြားပါတယ်”

“မမသာ အမြန်ပြန်လာဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါ”

“စိတ်ချပါချာတိတ်ရယ်၊ မင်းကိုလဲ မမ သတိရနေမှာပါ”

“မေလေးကော ဥက္ကာကိုနှုတ်မဆက်လိုက်ဘူးလား”

“နှုတ်မဆက်တော့ဘူးပြောတယ်၊ အချိန်လဲသိပ်မရတော့ဘူးလေ”

“ဒါဆို... ဥက္ကာကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်မယ်”

“ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ဒါပဲနော်”

“အချစ်များစွာနဲ့ တစ်ခဏခွဲရမဲ့ခရီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် မမ”

“အချစ်များစွာနဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်လာဖြစ်အောင် မမ ကြိုးစားမယ် လို့ မင်းကိုကတိပေးပါတယ်”

ဖုန်းချသွား၏။ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်သွား၏။ ချောက်ချား မြစ်ခြား၊ ကမ္ဘာခြင်းခြားနားသွားသလို လပ်ဟာသွားသော ခံစားမှုတွေ သူ့ရင်ထဲ ချက်ချင်းသိုသိပ်စွာ ဝင်ရောက်လာ၏။

တစ်ခဏကလေးခွဲရလို့ ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာ ငိုကြွေးခဲ့ရသော ကိန္နရီ ကိန္နရာအဖြစ်ကိုလည်း ပိုလွန်းသည်မထင်တော့ဘူး။

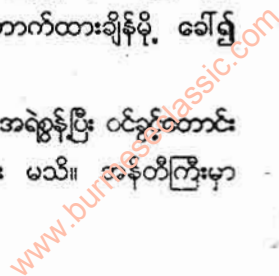

အခန်း (၁၅)

မမ ပုသိမ်ပြန်သွားသည်မှာ တစ်လနီးပါးမျှကြာနေလေပြီ။ ဖုန်း
မလာ၊ သတင်းမကြားရ။ သူနှင့်ဥက္ကာမှာ စပ်ပူစပ်လောင်ဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။
ပုသိမ်လိုက်သွားချင်သော်လည်း သူ့မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်၊ ဥက္ကာမှာလည်း
သူ့ဖခင်ရုံးမှာ အစမ်းခန့်သဘောနှင့် အလုပ်ဝင်နေရလေပြီ။ သူတို့နှစ်
ယောက်၏ နေမထိထိုင်မသာပုံစံကိုကြည့်၍ တိုးကိုက ရယ်ပွဲဖွဲ့မဆုံး။

မမခရီးသွားရက် တစ်လပြည့်ရန် လေးရက်အလိုမှာ မမပြန်
ရောက်နေကြောင်း တိုးကိုထံမှ သတင်းရ၏။ အလုပ်ထဲမှအကြောင်းပြပြီး
မမထံ သူ အမြန်လာခဲ့လိုက်၏။ မမထံ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်း
လိုင်းကြိုးတွေ ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ခေတ္တဖြတ်တောက်ထားချိန်မို့ ခေါ်၍
မရ။

မမ၏အန်တီကြီးရှိနေသောအိမ်ထဲကို သူ အရဲစွန့်ပြီး ဝင်ခွင့်တောင်း
ရတော့၏။ မမ ဘယ်လိုပြောကြားထား၍လည်း မသိ။ အန်တီကြီးမှာ

သူ့နာမည်ပြောရုံဖြင့် ခြံတံခါးဖွင့်ပေး၏။

မမ၏အိမ်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး သူဆင်းလိုက်စဉ် အိမ်ပြင်
မှာထွက်ကြိုနေသော မမကိုတွေ့၏။ မမက သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ဖတ်မှိတ်
ပြရင်း . . .

“ဟော . . . ကိုလင်းဝေမိုးပါလား၊ ကျောင်းပြီကတည်းက မတွေ့
ရတာကြာပြီနော်၊ အတော်ပဲ၊ ခင်လဲ အပြင်ထွက်စရာရှိတာနဲ့၊ အိမ်က
ကားက ဆီပိတ်နေတယ်လေ၊ အိမ်လာလည်လက်စနဲ့၊ ကျောင်းကဆရာမ
အိမ် လိုက်ပို့ပေးပါလား၊ ခင် . . . သွားကန်တော့စရာရှိလို့။”

“အော် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

မမ၏အန်တီကြီးက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖြားကြည့်ရင်း မမ
စကားကို သံသယမျက်လုံးများနှင့် နားထောင်နေ၏။

မမက လက်ကိုင်အိတ်လေးလွယ်ပြီး အန်တီကြီးကို တီးတိုးစကား
ပြောကာ သူ့ကားပေါ်တက်ထိုင်၏။ သူလည်း ကားကို ဘတ်ဂီလာထိုးပြီး
ခြံပြင်ပြန်ထွက်ကာ လမ်းထိပ်ရောက်အောင်မောင်းလာခဲ့ရ၏။

“ဘယ်လိုမောင်းရမလဲ မမ”

“ပွိုင့်ကမီး”

“အိမ်မှာက အန်တီကြီးရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရှေ့မှာ လဲကြုတ်လိုက်ရတာပေါ့”

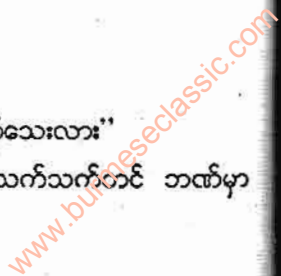
“တော်သေးတယ်၊ အန်တီကြီးက အရင်တစ်ခါလာတဲ့ ငရုပ်လေး
မှန်း မမှတ်မိလို့”

“မင်း ပိန်သွားသလိုပဲ”

“မမကိုလွမ်းလို့လေ”

“လွမ်းနေတာချည့်ပဲလား၊ အလုပ်ပျက်သေးလား”

“မပျက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အမြတ်ငွေသက်သက်တင် ဘဏ်မှာ

စာရင်းဖွင့်ထားတာများနေပြီ။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ မမနဲ့တိုင်ပင်ရအောင် စောင့်
နေတာလဲပါ၊ပါတယ်”

ယခင်ကဆိုလျှင် သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် မမမျက်နှာမှာ ပီတိ
တွေ လက်လက်ဖြာနေတတ်၏။ ယခုဖြင့် မမမျက်နှာမှာ ရေသေကဲ့သို့
ငြိမ်သက်စွာတည်နေလျက်။

“မမ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ ဖုန်းဆက်မယ်
ပြောပြီးတော့ နေလိုက်တာလဲ အကြာကြီး၊ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရ
တာ၊ ရင်ထဲကို မီးတောင်ဆယ်လုံးလောက် မျိုချထားရတဲ့အတိုင်းပဲ”

မမ ငြိမ်သက်နေရာမှ ကားမောင်းနေသောသူ့ကို ဘေးတိုက်
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချနေ၏။

“မမ နေမကောင်းဘူးလား”

“လူနေကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကတော့နေမကောင်းဘူး”

“မမ ပုသိမ်ကပြန်လာပြီးကတည်းက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ပုသိမ်မှာမမ အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်
ဆိုတာ မင်းမှမသိနိုင်သေးတာ၊ မင်းကို ပြောလိုက်ရင် အစိုးရိမ်လွန်ပြီး
ထင်ရာလျှောက်လုပ်မှာလဲ ကြောက်ရသေးတယ်၊ မပြောလို့လဲမဖြစ်ပြန်ဘူး”

“သူ့ကားကို ပန်းကန်လုံးကျွန်းဖက်မှာထိုးရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါဆို ပွိုင့်မသွားတော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောရ
အောင်”

မမက အဝေးကိုငေးကြည့်၏။ နံနက်ပိုင်းအချိန်မို့ နေရောင်တွေ
ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းကြက်ခွင်စီးနေကြ၏။ မမစကားသံကို သူနားစွင့်
နေလိုက်၏။ မမ သက်ပြင်းချပြန်၏။ ပြီးမှ သူ့ကို ဘေးစောင်းငဲ့ကြည့်
ရင်း . . .

“မမ ပုသိမ်ကိုပြန်တာ မိဘတွေစိမ့်ပေးတဲ့လူကို လက်ထပ်ရဖို့

ပဲ”

“ဗျာ”

သူ အလန်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မမ မျက်လွှာချ သွားပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်၊ မမလဲ ပုသိမ်ရောက်မှသိရတာ”

“အခု . . . အခု အဲ့ဒီလူနဲ့မမ”

“မယူဖြစ်ကြပါဘူး”

ဟူးခနဲ သူ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ မမက စတီယာရင် ကို ဆုပ်ထားသောသူ့လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်မှုပေးလာ၏။

“မိဘရဲ့ဆန္ဒကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မမ အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင် ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်၊ မင်းအတွက်ကြောင့်ပေါ့”

“မမ နားလည်မှုရှိသေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

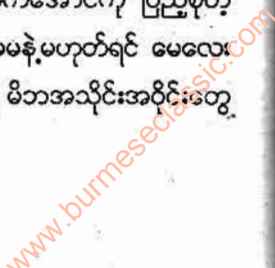
“မိဘတွေက သူတို့မျက်စိမမှိတ်သွားခင်မှာ မမကို စိတ်ချလက် ချဖြစ်သွားစေချင်တယ်လေ၊ မမက အကြီးဆုံးဖြစ်တော့ မမကို အရင် စိစဉ်ပေးတာပေါ့၊ မမက ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်တော့ မိဘတွေက တစ်မျိုး စိစဉ်ကြပြန်တယ်”

“လယ်လိုမျိုးလဲ မမ”

“မမနဲ့သဘောတူထားတဲ့လူကို မေလေးနဲ့ ထပ်ပြီးစိစဉ်ပေးကြ တာပေါ့”

“ဟာ”

“အဲ့ဒီလူဟာ မိဘတွေသဘောကျလောက်အောင်ကို ပြည့်စုံတဲ့ တစ်ရပ်တည်းသားပါ၊ အဲ့ဒီလူကိုယ်တိုင်ကလည်း မမနဲ့မဟုတ်ရင် မေလေး နဲ့လက်ထပ်ပါရစေလို့ ခွင့်ပန်နေတယ်၊ အဲ့ဒီလူရဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေ ကလည်း အဲ့ဒီလိုပဲတောင်းဆိုကြတယ်”

“မေလေးက လက်ခံလိုက်လား”

“မမမိဘတွေက လက်ခံလိုက်တယ်၊ မေလေးကိုနားချတယ်၊ မေလေး လက်ခံလိုက်တယ်”

“သေပြီ... ဥက္ကာတော့သွားပြီ”

“မမ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မေလေးခေါင်းမညိတ်ခင်မှာ မမ နားဝင်အောင်ပြောပြခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

မမ စကားကိုရပ်ပြီး ခေါင်းကို လေးတွဲစွာခါယမ်းပြ၏။

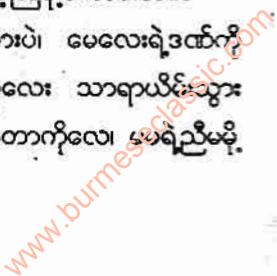
“မေလေးနားမဝင်ခဲ့ဘူး၊ မေလေးက အပျော်အပါးမက်တယ်၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးတယ်၊ အလိုလိုက်တာကိုလည်း သိပ်ခံချင်တာ၊ တစ်ဖက်လူက အဲ့ဒီလိုလိုက်လျော့ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားတဲ့သူဆိုတော့ မေလေး ပါသွားတော့တာပေါ့”

“မေလေးတို့ လက်ထပ်ဖြစ်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဒီလ ဆယ့်ငါးရက်နေ့က လက်ထပ်သွားပြီ၊ အဲ့ဒါတွေကြောင့် မမ ပုသိမ်မှာကြာနေရတာပေါ့၊ မင်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ရင်လည်း မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်နောက်ကိုယ်လိုက်ပြီး ပြန်လေလွင့်သွားမှာစိုးတယ်၊ ဒါနဲ့ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး သေသေချာချာပြောပြ ထိန်းသိမ်းမှဖြစ်မှာမို့ မမ ဖုန်းမဆက်ခဲ့တာပါ”

“ဥက္ကာတော့ကွဲပြီ မမ၊ ဒီအကြောင်းကိုသိရင် ဒီကောင် လူးလဲနေမှာ၊ မေလေးကလည်း ဥပေက္ခာပြုရက်ရဲတယ်ဗျာ၊ သူ့အပေါ် ဥက္ကာဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးတောင် အမှတ်မရတော့တာတော့ အတော့်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်”

“မင်းကို အစကတည်းကမမပြောခဲ့သေးပဲ၊ မေလေးရဲ့ဒဏ်ကို ဥက္ကာခံနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့စကားထဲမှာ ဒီလို မေလေး သာရာယိမ်းသွားတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေ ပါနေတာကိုလေ၊ မမရဲ့ညီမမို့”

မမ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းမပြောပြချင်ခဲ့ဘူး။ မေလေးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုအချိန်ထိ သူ့အတ္ထုကလွဲရင် ဘာကိုမှအလေးအနက်မထားတတ်ဘူး။ တန်ဖိုးလဲမထားတတ်ဘူး။ ခံစားမှုလည်းမရှိဘူး။”

“ဒီလိုဖြစ်နေရင် အစတည်းက ဥက္ကာကို ပြန်မချစ်ပါနဲ့လား။ ဘာလို့ ချစ်တယ်လို့ မေလေး လိမ်ညှာပြောခဲ့ရတာလဲ”

“ဒီစကားကို မင်းမပြောခင်ကတည်းက မမကိုယ်တိုင် ညီမလေးကို ပြောပြခဲ့ဖူးပြီးသား။ ညီမလေးက နားကိုမထောင်ဘူး။ မမရဲ့ညီမလေးအစား မမ မင်းသူငယ်ချင်းကို အရမ်းအားနာပါတယ်။ စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့လဲ ပြောပြပေးလိုက်ပါ”

သူ ငြိမ်နေလိုက်သော်လည်း သူ မျက်နှာတင်းမာနီရဲနေမည်မှာ သေချာ၏။ သေမိန့်ချခံလိုက်ရသော အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ နားဝင်ချိုအောင် ပြောနေသောစကားတွေကို သူ နားမထောင်ချင်တော့။

ကားစက်ကိုပြန်နှိုးပြီး လမ်းမဖက်ပေါ် ပြန်ဦးလှည့်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ မမက သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး အသံတိတ်လိုက်ပါလား၏။

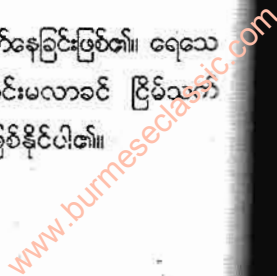
“မမ ဘယ်သွားချင်သေးလဲ”

“မင်းကော ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“မသွားချင်ဘူး။ ဒီနေ့ အလုပ်လုပ်လို့လဲ စိတ်ပါမှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ဥက္ကာကို ကျွန်တော် တိုက်ရိုက်မပြောချင်ဘူး။ တိုးကို ကနေတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလဲ တို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတော့”

တစ်လမ်းလုံး နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရေသေအိုင်လို ငြိမ်သက်မှုမျိုးဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။ မုန်တိုင်းမလာခင် ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်၏ကူခြေရမှုမျိုးသာ အများဆုံးဖြစ်နိုင်ပါ၏။

မမအိမ်ထဲအထိ ကားဝင်ပေးလိုက်၏။ ကားပေါ်မှ မမဆင်းသွားပြီး သူ့ကို သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ မေးလာ၏။

“မင်းရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုထိခိုက်နာကျင်သွားသလား”

မမထံမှ မျှော်လင့်မထားသောမေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ မှင်သက်သွားမိ၏။ ဥက္ကာမှာ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို မေလေးမှာ မမညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတာကိုဖြင့် သူ့မေ့၍မဖြစ်။

“ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ်မမ”

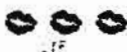
သူ ကြည့်ကောင်းအောင်ပြန်ပြောပြီး အားယူပြီးပြလိုက်၏။ မမက သူ့မျက်နှာအမူအယာကို တစ်ကွက်ချင်း အသေးစိတ်စိတ်ပုံရိုက်ယူနေသလို မျက်တောင်တွေခတ်ပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်သွား၏။

တစ်ချက်ကလေးပင် စကားသံမဟာ။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပင်၊ ပြုံး၍မပြ။

သူ့မှာ လာရာလမ်းကိုပြန်လှည့်ခဲ့ရသော်လည်း အသွားနှင့်အပြန်မှာ စိတ်ခံစားမှုတွေ တူမနေပြန်တော့။

(တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီနေ့မှာ အေးစက်ပူလောင်နေတဲ့ အမူအယာလုပ်ခဲ့မိတာကိုက တကယ်ကို အမှားကြီးမှားယွင်းခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒီမှားယွင်းမှုဖြစ်ချက်ကြောင့် ရလာတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော် မရှုမလှခံခဲ့ရတော့တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ပစ်ချလိုက်တော့တာပဲ)

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အလုပ်ခန်းမှ တာဝန်ခံထံဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး အလုပ်အတွက် မှာကြားစရာရှိတာမှာကြားလိုက်၏။ သူ့မိဘတွေ

www.burmeseclassic.com

မေမြို့သို့ အလည်အပတ်ခရီးထွက်သွားကြသဖြင့် သူပြန်လာခြင်းမှာ ပြဿနာမရှိ။

သူ့အဖေ၏ အထူးဧည့်ခန်းထဲမှာရှိသော အရက်ဘားကောင်တာ ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ဘရမ်ဒီသုံးပတ်လောက်မော့လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပြတင်းဝဖက်လျှောက်၍ရပ်လိုက်ပြီး အခန်းလိုက်ကာတွေ့ဆွဲဖွင့်၊ မှန်တွေ တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်ရှုခင်းကိုကြည့်၏။ တစ်စုံစီမိကြည့်၏။ မြင်သော်လည်း အသွင်းမဲ့ ညနေရီမှာမြင်ရသော မြင်ကွင်းမှန်သမျှ ပန်းချီဆန်နေ၏။ သိပ်သည်းဆများသောလေကို တစ်ရှိုက် ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ခါးမှဆဲလ်လူလာ ကိုဖြုတ်ကာ ဖွင့်၍ နံပါတ်နှိပ်လိုက်၏။

“တိုးကိုလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ငါပါ”

“ငဝေလား... ဘာလဲပြော”

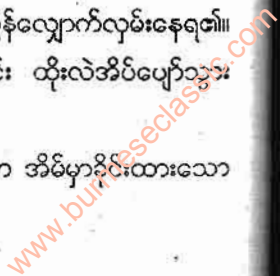
“ဥက္ကာကို မင်းကိုယ်တိုင်သွားပြောပေးစမ်းပါ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“မေလေး... ပုသိမ်မှာ တစ်ခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် သွားပြီလို့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာသိချင်ရင် မင်းဝင်နေတဲ့ဟန်နီဆီက တစ် ဆင့်စုံစမ်းကြည့်လိုက်၊ ငါစိတွံထိခိုက်နေလို့ ဘာမှမမြောချင်ဘူး၊ အခုလဲ ယိုင်နေပြီ၊ ဘာမှလဲလာမပြောနဲ့၊ နှပ်တော့မယ်... ဒါပဲ”

ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ခါးပြန်ချိတ်လိုက်၏။ ဖုန်းလွတ်ကျသွား၏။ သူပြန်မကောက်နိုင်။ အိပ်ယာရောက်အောင် အမြန်လျှောက်လှမ်းနေရ၏။ အရက်ပြင်းဒဏ်ကို သူမခံနိုင်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ထိုးလဲအိပ်ပျော်သွား နိုင်၏။

သူ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ လဲပြိုမှုးမေ့သွားပါက အိမ်မှာခိုင်းထားသော

ဖန်စီချစ်သူ

ဒေါ်စပ်စုကြီးက သူ့မိဘတွေပြန်လာလျှင် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ တိုင်ပြပါလိမ့် မည်။ သူ့အမေဒေါ်သက အကြောင်းသုံးပါးမရွေး။ သူ အပြစ်ပေးခဲ့ရမည့် ပြစ်ချက်ကလဲ နှစ်ပြစ်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့ ကြမ်းပေါ်လှဲအိပ်မှု။

အရက်တွေခိုးသောက်မှု။

ကံအားလျော်စွာပင် အပေါ်ထပ်ကို သူ ပြန်လျှော့မကျအောင် ဖက်တွယ်တက်လာနိုင်ခဲ့၏။ သူ့အိပ်ယာပေါ် ဒိုင်ပင်ထိုးလှဲပြီး လောကကြီး ကို နှုတ်ဆက်ကာ အနားယူပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေတာလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

မေလေးနဲ့လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရှေ့ကိုရောက်လာတယ်။

အရမ်းပျော်နေကြတဲ့ပုံနဲ့ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ သူတို့လက်ညှိုးထိုးရာကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဥက္ကာဖြစ်နေတယ်။ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာရပ်ပြီး ဥက္ကာ မျက်ရည်သုတ်ရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဥက္ကာ၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မလုပ်နဲ့။”

ဥက္ကာက ကျွန်တော့်အသံကို မကြား။ မေလေးတို့နှစ်ယောက်ကို ဝမ်းနည်းမျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဥက္ကာအနားကို မမရောက်လာတယ်။ ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ မေလေးတို့အတွဲကိုတစ်လှည့်၊ ဥက္ကာကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေတယ်။ နောက်...

ကျွန်တော့်ကို စူးခနဲလှည့်ကြည့်တယ်။

မမရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက် မသိမသာတွန့်ကွေးသွားတယ်။ သွေးဆာနေတဲ့အပြုံးမျိုး။ ညှာတာကြင်နာစိတ်ခေါင်းပါးတဲ့အပြုံးမျိုး။ မာယာပဉ္စလက်အပြုံးမျိုး။ အဲ့ဒီလိုအပြုံးမျိုးကို ကျွန်တော်မနှစ်မြို့ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဥက္ကာက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး လှမ်းပြောတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ သူပြောတဲ့စကားက ဗလုံးဗထွေး ဘာမှန်းမသိဘူး။

ဥက္ကာခုန်ချတော့မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ကြိမ်းသေသိနေ တယ်။ ဥက္ကာရပ်နေတဲ့ကမ်းပါးစွန်းအောက်မှာ အသူတရာနက်တဲ့ချောက် ကြီးက တဝေါဝေါအော်နေတယ်။

ကျွန်တော်ပြေးသွားတယ်။ အားကုန်ပြေးတယ်။ နေရာကကို မရွေ့ နိုင်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဥက္ကာ ခုန်ချဖို့အားယူလိုက်တယ်။

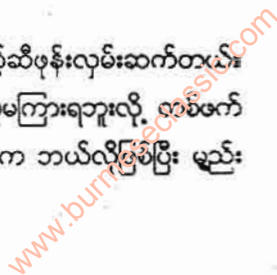
ကြည့်စမ်း... ဥက္ကာခုန်ချမှာကို အရသာခံကြည့်နေတဲ့ မမ လက်ခုပ်ထီးနေကြတဲ့ မေလေးတို့တဲ့။

“မလုပ်နဲ့”

ကျွန်တော် ဥက္ကာကို အော်ပြီးတားတယ်။ မမက မတားဘူး။ လှမ်းမဆွဲဘူး။ မမ တားလို့မှီတဲ့နေရာ လှမ်းဆွဲလို့မှီတဲ့နေရာမှာ ဥက္ကာရှိ နေပါရက်နဲ့ မတား မဆွဲဘူး။ ဥက္ကာခုန်ချသွားပြီး ကျွန်တော့်အသည်းထဲ လှုပ်ခနဲစူးပြီး အေးခနဲဖြစ်သွားတယ်။ မလုပ်နဲ့ ဥက္ကာ... မခုန်ချနဲ့... မလုပ်နဲ့။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ ဝင်းခနဲပြက်ပြီး ခံစားမှုတွေ ပြောင်းလဲ ကုန်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ယမမင်းက ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ကျွန်တော် ဖုန်းကိုင်ပြီးနားထောင်နေတယ်။ ဘာမှမကြားရဘူးလို့ လာဖက် ကပြန်ပြောတယ်။ ဖုန်းကိုင်ထားတာတောင် ဖုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မည်း

နေတာလဲ။ ဟဲလို. . . ဟယ်လို. . . ဟဲလိုနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်အော်နေတာပဲ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဘယ်ကပစ်လိုက်တဲ့ခဲလုံးလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲလာမှန်တယ်။

“ဟဲ့. . . ဖိုးဝေ. . . ဟဲ့. . . ထစမ်း. . . ထစမ်း။ အိပ်နေရင်းနဲ့ ဘယ်နှယ့် ဟယ်လိုခေါ်နေရတာလဲ၊ မြန်မြန်ထ၊ မင်းအိပ်ယာဘေးက ဖုန်းတကယ်လာနေတယ်၊ ထကိုင်လိုက်အုံး၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဖုန်းကလည်း လာတယ်။ မင်းလဲ မိဘတွေမရှိတာနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာပဲ၊ အဝတ် မလဲဘဲ အိပ်ယာဝင်လို့ဝင်၊ ဒီနေ့ပြန်လာတာလဲ ခါတိုင်းထက်စောမှစော”

ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ကိုထိမ်းလာသော ဒေါ်စပ်စုကြီး သူ့ လက်မောင်းကို လာရိုက်နှိုးမှ သူ့အိပ်မက်မက်နေမှန်းသိရ၏။ အိပ်ယာထ မှ သူ လူးလဲထံစဉ်အထိ ဒေါ်စပ်စုကြီးမှာ တစ်ဖျစ်တောက်တောက် ပြော၍ မဆုံး။ အိပ်ယာဘေးမှာ တကယ်မည်နေသောဖုန်းကို အိပ်မှုနံ့စိုင်းနှင့် သူ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး နားထောင်လိုက်၏။

“လင်းဝေမိုး. . . မင်းဆီကို ဥက္ကာလာသေးလား”

“မလာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငတိုး”

“ဒီကောင်ပျောက်နေတယ်၊ အခု ညတစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ အိမ် ပြန်မရောက်လို့ သူ့အိမ်ကစိတ်ပူပြီး ငါ့ဆီဖုန်းနဲ့ဆက်မေးနေတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား”

သူ့မျက်လုံးတွေကျယ်သွား၏။ မျက်ခွံကိုကျင့်သားရအောင် ပွတ် သပ်လိုက်ပြီး . . .

“ငတိုး. . . ဟိုအကြောင်းကို မင်းပြောပြလိုက်ပြီလား”

“အေး. . . ပြောပြလိုက်ပြီ”

“ဘယ်တုံးကလဲ”

“ညနေကမှ ငါသွားပြောပြလိုက်တာ”

“ဥက္ကာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ငိုငိုပြီး ငေါင်စင်းသွားတာပေါ့၊ ဘာတစ်ခွန်းမှကို ပြန်မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်ပုံစံကြည့်ပြီး ငါတောင် ဝမ်းနည်းလာတယ်၊ အစကတော့ ဒီကောင်ကွဲရင် ဟားချင်စိတ်ရှိသေးတယ်၊ အခုမှ ဒီကောင်တကယ်ထိတာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့သိပြီး စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ငါထင်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်တိုင်မပြောချင်တာ၊ ဒီကောင်မေလေးကို အသက်မကုန်ဖြစ်နေတာ ငါအသိဆုံးပဲ၊ မင်းရှေ့မှာ ဒီကောင်ပုလဲတွေခသေးလား”

“တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းငုံ့ထားတာပဲကွ၊ ငါလဲ ရင်ထဲဆိုချင်လာတာနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်လာခဲ့တယ်”

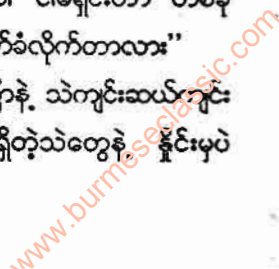
“သေစမ်း... အဲ့ဒါ မင်းမှားတာတုန်းရ၊ ဥက္ကာအနားမှာ မင်းအားပေးပြီးနှစ်သိမ့်နေရမှာ... ထင်တယ်... မင်းနဲ့ မျက်နှာလွဲလိုက်ရင် တစ်နေရာရာတော့ လွဲမယ်ဆိုတာကို၊ အခု ဒီကောင်ထွက်သွားတာ သူ့ရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဝေဒနာပြင်းထန်နေလို့ကွ”

“ငါလဲ စိတ်ထိခိုက်လို့ပါ လင်းဝေမိုးရာ၊ အပြစ်ပြောနေမဲ့အစား ဒီကောင်ကြီးကို လိုက်ရှာပေးရအောင်ကွာ”

“ဒါဆို အခုချက်ချင်းငါလာခဲ့မယ်၊ နေအုံး... ဒီကောင်သွားတတ်မဲ့နေရာတွေ မင်းကြိုတွေးထား၊ ငါလဲ တွေးပြီးလာခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ကားနဲ့ ပတ်ပြီးရှာမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါစောင့်နေမယ်၊ အော်... ဟန်နီကို ငါအပူကပ်လို့ မင်းမမကြီးဆီက သတင်းတစ်ချို့ပဲသိရတယ်၊ ငါမရှင်းတာ တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ မေလေးကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ဖို့လက်ခံလိုက်တာလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မိန်းမမာယာသဲကိုးဖြာနဲ့ သဲကျင်းဆယ်ကျင်းတောင် မလောက်တော့ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့သဲတွေနဲ့ နှိုင်းမှပဲ

လုံလောက်တော့မယ်လေ”

တိုးကိုနှင့် နှုတ်ဆက်ဖုန်းချပြီး အခန်းထဲမှ သူ့ အမြန်ထွက်လာ
လိုက်၏။ ကားဂိုဒေါင်ထဲဝင်ပြီး ကားထုတ်နေစဉ်မှာပင် . . .

“ဟဲ့. . . ဖိုးဝေ. . . ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်ကိုထွက်ရပြန်ပြီလဲ၊
ဘယ်ကိုသွားအုံးမလို့လဲ”

ဒေါ်စပ်စုကြီးက လှမ်းအော်နေ၏။ သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာဖြင့်
ပြန်အော်လိုက်မိ၏။

“အင်္ဂါဂြိုဟ်သွားမလို့ဗျာ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

ရှေးအဘွားကြီးမို့ ရိုးကလည်းရိုးပါဘိသနဲ့။

“ဂြိုဟ်သွားတွေနဲ့ ပိုကာသွားဒေါင်းမလို့”

“အံ့မယ်. . . အေးအေး. . . မှတ်ထား. . . မှတ်ထား၊ နင်
လောင်းကစားလုပ်နေတာကို နင့်အဖေလာရင် ပြန်တိုင်ပြောမယ်”

ကဲ. . . ကြည့်။ အဲ့ဒီလို ဒေါ်စပ်စုကြီးဟု ဘေးမှာလူရှိလျှင် သူ
ပြောလိုက်မိလိမ့်မည်။

“နေရာတွေလည်းစုံနေပြီ၊ မနက်သုံးနာရီလည်းထိုးနေပြီ၊ ဥက္ကာ
နဲ့ပတ်သက်ရင် သဲလွန်စတောင်ရှာမတွေ့ဘူး”

တိုးကိုတို့လမ်းထိပ်မှာ ကားထိုးရပ်ရင်း သူတို့ ခေါင်းပူအောင်
စဉ်းစားနေကြခြင်းပင်။

“ဒီကောင် တစ်ခုခုလုပ်သွားရင်ဒုက္ခပဲ၊ အိပ်မက်တွေကလည်း
မကောင်းဘူးတိုးကိုရာ”

“မင်းကမှအိပ်ချိန်ရသေးတယ်၊ ငါ့မှာ တစ်မှေးမှမမှေးရလို့ ငိုက်နေပြီ၊ တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ငဝေ”

“နေအုံး . . . တစ်နေရာကျန်သေးတယ်၊ တို့ မျက်စိလျှမ်း အတွေးလျှမ်းပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာသာလုပ်နေတာ မရှာမိဘူး”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“မမတို့အိမ်”

“ဒီအချိန်ကြီး အိမ်ထဲဝင်နေရင် ဟိုက ရိုက်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့ ပြီးတော့ မေလေးက ဒီမှာရှိတာလဲမဟုတ်ဘူး”

“မမတို့ခြံရှေ့ တစ်နေရာရာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မင်းနဲ့ငါဖြတ်လာခဲ့တာပဲ၊ လူရှင်းနေတာမှ အသံတောင်မကြားရဘူး၊ မင်းမမလည်း ဒီအချိန်ဆို ပုဇွန်ထုပ်ကွေးကွေးနေလောက်ပြီ”

“ဒီအချိန်ကြီးကြာမှ မမဆီဖုန်းဆက်လို့လဲ မကောင်းဘူးနော်”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ ငဝေရာ၊ တို့ပြန်အိပ်တာပဲကောင်းပါတယ်၊ မနက်ကျရင် ဥက္ကာ သူ့ဘာသာသူပြန်လာမှာပေါ့”

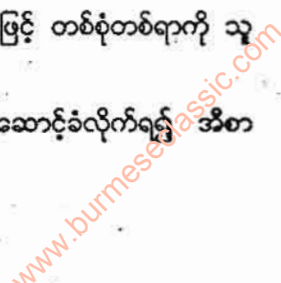
“ငါစိတ်ပူနေလို့ပါကွာ၊ ဒါဆိုလဲ မင်းကို ငါ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးမှ ငါ့သာသာ စိတ်ကူးပေါက်ရာလိုက်ရှာမယ်”

“မင်းသဘောပဲကွာ၊ ငါတော့ တအားငိုက်နေပြီ”

တိုးကိုတို့လမ်းလေးထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့၏။ မမတို့နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ လှပစွာအိပ်မောကျနေ၏။ မမတို့စည်းရုံးမှာထွန်းထားသော မီးလုံးအလင်းမှာ လမ်းသွယ်ပေါ် ပျံ့လေးဖြာကျနေ၏။

မမတို့အိမ်ရှေ့မှအဖြတ် ကားမီးရောင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို သူတွေ့လိုက်ရ၍ ဘရိတ်ဖမ်းအုပ်ပစ်လိုက်၏။

ငိုက်နေရာမှ ရှေ့မှန်ကိုခေါင်းနှင့်ပြေးဆောင့်ခံလိုက်ရ၍ အိမ်ထဲသွားသော တိုးကိုက . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ ငဝေရာ၊ ပြောပြောဆိုဆိုလုပ်စမ်းပါ အုံး၊ ဒီမှာ အာလူးသီးကုန်ပြီ”

သူ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး မမတို့စည်းရိုးနားကို ကပ်သွား၏။ အပေါ်မှဖြာထွက်နေသော မာလကာကိုင်းအောက် တည့်တည့်၊ စည်းရိုးဘေးရှိမြောင်းထဲမှာ မြက်ထူထူကြားထဲလဲနေသော လူတစ်ယောက်။ သူ့ဆွဲလှန်ကြည့်လိုက်စရာပင်မလို။ ဥက္ကာဖြစ်နေ၍ မအံ့သြပင်မအံ့သြငြား တုန်လှုပ်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ဟေ့ကောင် ငတိုး . . .”

လေသံအုပ်အုပ်နှင့် သူ့လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိန်းရမည်မို့ ဘယ်သူမှမသိမမြင်ခင်မှာ ဥက္ကာကို ပြန်သယ်သွားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးနေပါလေပြီ။ သူ့အရိပ်အခြေကို ကြည့်နေရာမှ သူ့အသံကြားသည်နှင့် ကားပေါ်မှ တိုးကိုဆင်းလာ၏။ ဥက္ကာကိုလှမ်းတွေ့သောအခါ ပုစွန်မျက်လုံးကြီးကိုပြူးကြည့်ရင်း . . .

“ဒါ . . . ဒါ . . . ဥက္ကာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းခြေထောက်ကမ၊ ငါ ခေါင်းကမ၊မယ်၊ ကားပေါ်အမြန်တင်ကွ၊ ဘေးလူသိရင်ရှက်စရာကြီး၊ မမသိရင် ပိုဆိုးမယ်”

“ဒီကောင် အမှူးလွန်ပြီ၊ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေရတာလဲ”

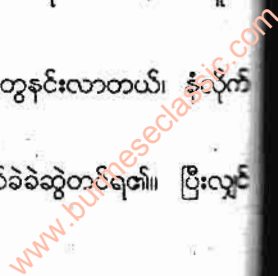
“ဒါ မေလေးနဲ့သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကွ”

“တော်တော်ရူးတဲ့ကောင်ကွာ”

ပြောပြီး ဥက္ကာက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုင်ကာ မ၊၏။ သူက ဥက္ကာ၏ချိုင်းကြားမှ လျှို၍မ၊ရ၏။

“ထို့ . . . သူ့ဝေါ်ကင်းရှူးက ခွေးချီးတွေနင်းလာတယ်၊ နဲ့လိုက်တာကွာ”

ကားနောက်ပိုင်းဆိုဖါပေါ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲတပ်ရ၏။ ပြီးလျှင်

ဥက္ကာဒူးကိုခေါက်ထောင်ပြီး ကားတံခါးပိတ်ကာ မောင်းထွက်လာလိုက်ရင်
တိုးကိုကို အိမ်လိုက်ပို့ပြီး လမ်းထဲမှပြန်ထွက်လာစဉ် မမတို့အိမ်ရှေ့ကို
ဖြတ်ရပြန်၏။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် မိန်းမတွေထက် ယောက်ျားတွေက ပိုပြီး
ခံနိုင်ရည်မဲ့နေသလား။ သူနှင့်ဥက္ကာအခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားလိုက်
မိ၏။ မမအိမ်ရှေ့အရောက်မှာ . . .

(အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မမ မက်နေချိန်မှာတော့ ဒုက္ခလှလှ
လေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ လက်ဆောင်ရနေကြတဲ့ညပေါ့ မမရေ) ဟု
စိတ်ထဲမှ လှမ်းပြောလိုက်မိ၏။

ဤတစ်ညဖြင့် ဥက္ကာကို သူ့အိမ်ကသူ့အိပ်ယာမှာ ခေါ်သိပ်ထား
မှဖြစ်မည်။ သူက ဒေါ်စပ်စုကြီး သန့်ရှင်းရေးဝင်ထားသော ဧည့်သည်
ခန်းမှာ အိပ်မည်။

ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက် အဖေါ်ခေါ်လာမိသည့်အတွက် ဒေါ်စပ်စု
ကြီးပြန်မတိုင်အောင် သူ ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်ထုတ်ရမလဲဟုတစ်လမ်းလုံး
စဉ်းစားလာနေမိ၏။

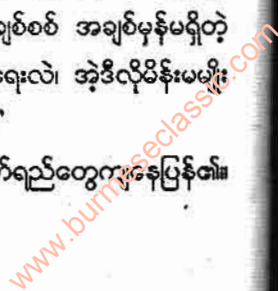
အခန်း (၁၇)

“မင်းကို နားမလည်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မစာနာလို့ အပြစ် ဆိုတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ရှိသလောက် မင်းကိုယ်မင်းလွတ်ပေးလိုက် ရင် မင်းဒေါင်းသွားမှာစိုးလို့ ငါ အသိပေးတဲ့အနေနဲ့ ပြောနေတာပါ ဥက္ကာ”

“မေလေး ရက်စက်တယ်”

“မေလေးလက်ထပ်သွားတာ ဆယ့်ငါးရက်ပြည့်ခါနီးနေပြီ၊ အခြေ အနေက တစ်ကနေ ပြန်စလိုမရတော့ဘူး၊ မင်းခံစားမှုကို မင်းရဲ့မာန၊ မင်းရဲ့စိတ်ဓါတ်နဲ့ ပြန်ခွဲထိန်းပစ်လိုက်၊ အချိန်နဲ့အမျှ အဲ့ဒီခံစားမှုကြီး ဟာ လျှော့ပါးလာလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်ရတော့လဲ ဘာအရေးလဲ၊ အဲ့ဒီလိုမိန်းမမျိုး ကို လက်မထပ်ရတာကိုက မင်းကံကောင်းတာကွ”

ကုတင်ပေါ်မှာလှဲနေလျက်မှ ဥက္ကာ မျက်ရည်တွေကျနေပြန်၏။

သူ အမျိုးမျိုးပြောဆိုကာ နှစ်သိမ့်အားပေးရ၏။ ဥက္ကာ ဘာမျှပြန်မပြော၊
နားထောင်နေသော်လည်း အာရုံကပ်နေပုံမရ။

“ငါ ညက သောက်တာလွန်သွားတယ်၊ အဲ့ဒီအိမ်ရှေ့မှာ သွား
အော်မိတယ်၊ နောက်တော့ မြောင်းဘေးနားအပေါ်သွားရင်း အားလုံးမေ့
သွားတာပဲကွ”

“မင်း မြောင်းထဲကျနေလို့ ငါမထုတ်ပြီးခေါ်လာခဲ့တာ”

“မင်းတွေ့လို့တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“မင်း ဘာတွေသွားအော်တာလဲ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ တစ်အိမ်
အိမ်က ရဲကိုဖုန်းဆက်လိုက်ရင် မင်း အချုပ်ထဲရောက်နေလောက်ပြီ၊
မမတို့ထွက်ကြည့်သေးလား”

“မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲထွက်မကြည့်ဘူး၊ ငါလဲ မေလေးရက်စက်
တယ်တစ်လုံးပဲ အော်နေမိတာလေ”

“မမက မင်းမှန်းသိလို့ ရဲကိုအကြောင်းမကြားတာနေမှာပေါ့၊ မေ
လေးမှာ အဲ့ဒီအိမ်မှာမရှိဘဲ၊ မင်းသွားအော်နေလဲ အလကားပေါ့”

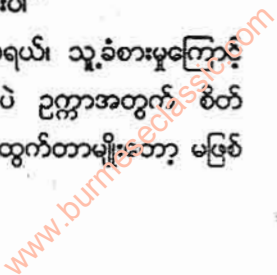
“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ မေလေးရှိနေတယ်ပဲ အောက်မေ့တာကိုး”

သူဖုန်းကောက်နှိပ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးသံကြောင့် . . .

“မမ . . . ညက ဥက္ကာ . . .”

“မင်းသူငယ်ချင်း တော်တော်အကျင့်ဆိုးတာပဲ၊ အရှက်မရှိ သိက္ခာ
မရှိ အိမ်ရှေ့လာအော်နေတယ်၊ အန်တီကတောင် ဘယ်ကအရူးလာအော်
နေတာလဲလို့ မေးနေပြီ၊ ဒီလိုအောက်တန်းကျတာမျိုးကို နောက် ဘယ်
တော့မှထပ်မလုပ်ဖို့ မင်းသူငယ်ချင်းကို ပြောပေးပါ”

“အဲ့ဒီလောက်ကြီးတော့ မပြောပါနဲ့မမရယ်၊ သူ့ခံစားမှုကြောင့်
ဒီလိုဖြစ်သွားရတာကို နားလည်ပေးပါအုံး၊ မမပဲ ဥက္ကာအတွက် စိတ်
မကောင်းဘူးဆို၊ အခုလို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောထွက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်

သင့်ပါဘူး”

“မင်းသူငယ်ချင်းက ဘာအဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာကြတော့ မင်းထည့်မပြောတော့ဘူးပေါ့။ ကာကွယ်တတ်လိုက်တာ၊ မျက်နှာလိုက်တတ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ... ကံယ့်ဂုဏ်ကိုယ့်ခြပ်နဲ့နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းသူငယ်ချင်း အသရေဖျက်သွားလို့ တို့တူဝရီးနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမျက်နှာပြရဲရတော့မှာလဲ၊ ပြောပါအုံး ရှေ့နေကြီးရဲ့”

“သူ နောက်ထပ်လုပ်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပဲလား... ဒါဆိုလဲ မင်းကိုအသိပေးရဦးမယ်... နောက်တစ်ခါ မင်းသူငယ်ချင်း ဒီလိုထပ်လုပ်လာရင် မင်းနဲ့တို့ရဲ့ရှေ့ရေးကို အများကြီးစဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်က ဥက္ကာရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဥက္ကာရဲ့ မိဘမဟုတ်ဘူးမမ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို အကျဉ်းအကျပ်တွေအောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ သူငယ်ချင်းတော်လို့ဆိုတဲ့ပုဒ်မအသစ်နဲ့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းကို ခြိမ်းခြောက်စော်ကားတာဟာ မကောင်းတဲ့အရာပါ”

“အဲဒါတွေ နားမလည်ချင်ဘူးကွာ၊ မမ လက်တွဲရမယ့်အမျိုးသားဟာ အဲဒီလိုအကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေကို ကာကွယ်ပေးသူ ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူး၊ ဒါ မင်းသိအောင်ပြောပြတာ၊ အရင်ကုခင်ခဲ့တဲ့အခြေအနေတွေကိုထောက်လို့ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့မင်းကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး မဖြတ်တောက်လိုက်ဘူးမှတ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျင်သွား၏။ သူတစ်စုံတစ်ရာကို ငြိမ်ပြတ်သားသားပြောပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့ငြား ထိုစကား၏နောက်ဆက်တွဲရလဒ်ကို သူမခံစားရဲ။

“မမပြောတာကြားလား၊ မင်းကို ကောင်းစေချင်လို့ပြောတဲ့စကားဆိုတာနားလည်ရဲ့လား”

ဥက္ကာကိုယ်စား သူတောင်းပန်ဖို့ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းအပေါ် မမအတွေး
ခေါ်တွေ လွှဲမှားစွာတုံ့ပြန်နေ၏။ တောင်းပန်စကားပင် ဆိုခွင့်မရှိ ပြင်းထန်
သော စကားသံတွေကိုသာ အဆက်မပြတ်နာခံနေခဲ့ရ၏။

“မင်းနဲ့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့မယ်၊ အခု ဟန်နီ
ရောက်နေလို့ ထိုင်စောင့်နေတာကြာပြီ၊ ဒါပဲနော်”

မမဖုန်းချသွားသည်နှင့် သူ ငှုငှုကြီးထိုင်နေမိ၏။ ဥက္ကာက...

“ငါ့ကြောင့် မင်းတို့ချင်းမပြေမလည်ဖြစ်ရပြီမဟုတ်လား၊ မင်း
မပြောလဲငါကြားပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကအသံစူးနေတာပဲ၊ ငါ့ဘေးမှာတင်
ကပ်ပြီးဖုန်းပြောတော့ ကြားရတော့မှာပေါ့”

“ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဥက္ကာရာ၊ သူ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏ
မို့လို့နေပါလိမ့်မယ်ကွာ”

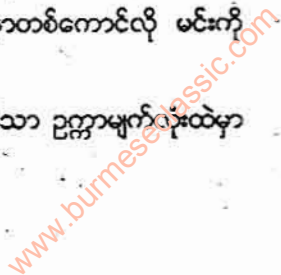
“မင်းရဲ့မမက စကားကို လွယ်လွယ်နဲ့မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့သဘော
ထားခါးနေတာကို ဖွင့်ပြောကတည်းက ငါနဲ့ပတ်သက်မယ့် ဆက်ဆံရေး
အပေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုကို သူ့ချထားပြီးလို့ဖြစ်ရမယ်၊ သိပ်ဆိုးတဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့၊ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ငါနဲ့ခွာနေတော့
ငါလဲ မင်းနဲ့ကင်းအောင်နေမယ်၊ ကြာပါတယ်... ငါသွားမယ်”

ပြောပြီး အိပ်ယာထဲမှလူးလဲထကာ ဥက္ကာထွက်သွား၏။

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဥက္ကာ၊ မင်း အဲ့ဒီလိုမဆုံးဖြတ်သွားပါနဲ့”

“ငါ့ အဲဒီမိန်းမတွေအသိုင်းအဝန်းနဲ့ ပတ်သက်ချင်စိတ်ကုန်ခမ်း
သွားပြီ၊ မင်းနဲ့တွဲနေရင် ပတ်သက်နေရမှာပဲ၊ ငါ့အမှားကို တောင်းပန်ဖို့
ငါစဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ငါနာသွားပြီ၊ မင်း
ငါ့ကိုမတားပါနဲ့၊ ဘာမှလဲလိုက်မပြောနဲ့၊ ကျားနာတစ်ကောင်လို မင်းကို
ငါ ရန်ရှာမိလိမ့်မယ်”

အခန်းဝမှာရပ်ပြီး သူ့ကိုလှည့်ပြောနေသော ဥက္ကာမျက်လုံးထဲမှာ

မျက်ရည်တွေပြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဥက္ကာက အံ့ကြိတ်ထိမ်းရင်း တုန်ခါထွက်သွားသော အသံတွေအတွက် ပြန်၍ အနေရခက်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွဲပြီး အပြင်ကိုလျှောက်ထွက်သွား၏။

အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားသော ဥက္ကာကို သူငေးကြည့်ရင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ တားဆီး၍မရသောအရာကို သူ မတားချင်တော့။

မမ၏ ပေါ့ပါးသောရယ်သံတွေကို သူ လေးနက်စွာ ကြားယောင် လိုက်မိ၏။

အခန်း (၁၈)

အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားရသော်လည်း အာရုံထွေပြားနေ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်း၍မရ။ အလိုလိုဒေါသထွက်နေ၏။ အရာရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ညနေခင်းပိုင်းရောက်လာသည်နှင့် တာဝန်ခံအား မျက်နှာလွှဲထားပြီး တိုးကိုတိုးအိမ်ကို ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

မမအိမ်ရှေ့မှအဖြတ်မှာ မမအရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရ။ တွေ့ခွင့်ပေးမှတွေ့ရသော ချစ်သူဘဝမို့ ခံစားချက်တို့ကိုမျိုသိပ်ပြီး တိုးကိုတိုး အိမ်ရောက်အောင် မောင်းလာခဲ့လိုက်၏။

တိုးကိုကို ခြံထဲမှာပင် အစဉ်သင့်တွေ့၏။ ဟန်နီတို့ခြံစည်းဝင်းနားမှာ ကပ်ဆောက်ထားသော သစ်ခွစင်အနီးရှိဒန်းပေါ်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေ၏။

ကားဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ သူ့ကားကိုရပ်ပြီး တိုးကိုထံ လျှောက်သွားလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“မင်းမျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ကေန္တ ဝမ်းလျောနေတယ်နဲ့ တူတယ်”

“မနောက်နဲ့တိုးကို၊ ဥက္ကာ မင်းဆီလာသေးလား”

“မလာဘူး၊ သူ့အိမ်ကို ငါသွားတွေ့သေးတယ်၊ ဒီကောင် အခန်း တံခါးပိတ်ပြီး အတွေ့မခံဘူးကွာ၊ ငါ ဘယ်လိုဖွင့်ခိုင်းဖွင့်ခိုင်း မရဘူး၊ သူ့အိမ်သားတွေလည်း ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ငါ့ကိုဝိုင်းမေးနေတယ်၊ ငါလဲ ဘူးကွယ်ပြီး အသာပြန်လစ်လာရတယ်၊ ဥက္ကာကြောင့် သူ့အိမ်သားတွေ လည်း စိတ်အရမ်းညစ်နေပြီ”

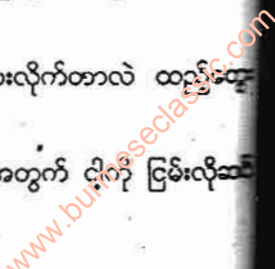
ဥက္ကာပြောင်းလဲသွားပုံကို သူပြောပြလိုက်၏။ နားထောင်ပြီး မျက် မှောင်ကြွတ်နေ၏။

“ဒီကောင် သည်းခြေပျက်သွားပြီနဲ့တူတယ်၊ အိမ်ပျက်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ငါ ဥက္ကာရဲ့ဝေဒနာကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဥက္ကာ ငါ့ အပေါ်နားမလည်ဘူး... ဟူး... မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီအကြောင်းတွေရဲ့ အရင်းအမြစ်တရားခံအစစ်က မမဲကွ၊ ငါ မမကိုမကျေနပ်ဘူး၊ မ ဒီလောက်အထိမဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဖြစ်သင့်တာထက်ပိုသွားလို့ ဒီအခြေအနေတွေ အထိ ဆိုက်ကုန်တာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကိုလဲ သူလိုရာကြီးဆွဲလို့ရတဲ့ အစွပ် ကလေးတစ်ရပ်လို့ သဘောထားတယ်၊ အမှန်းနဲ့ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ အချစ် နဲ့အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ငါ မမအပေါ် အသည်းနှင့်အောင်ချစ်မှန်းသိလို့ မ တမင်အနိုင်ယူနေတာ၊ ဒါတွေကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါသိပြီး ခံစားလာရ တယ်”

“မင်းကို ကောင်းတဲ့လမ်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တာလဲ ထည့်တော့ အုံးမှပေါ့ လင်းဝေမိုးရာ”

“သူ့ဂုဏ်ပကာသနအဆောက်အအုံအတွက် ငါ့ကို ငြမ်းလိုဆင်

ပေးခဲ့တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါတော့ မင်းဘာသာဝေဖန်ပိုင်းခြားပေါ့၊ ကာယကံရှင်လောက် ငါ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

တိုးကိုပြန်ပြောနေစဉ်မှာပင် အုတ်စည်းရိုးတစ်ဖက်မှ လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ဟန်နီတို့အိမ်ဖက်မှ လူခြေသံမျိုးကြားလိုက်ရခြင်းပင်။ သူတို့စကားကို ဘေးလူကြားသွားမှာစိုး၍ တိုးကို နားရွက်အနီးမှာ သူ လေသံနိမ့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒါတွေကိုတွေးမိလို့ နောက်ဘဝကျရင် ဒီဘဝမဟုတ်ဘူးနော်၊ နောက်ဘဝမှာပြောတာ၊ ဒီဘဝမှာတော့ ငါ မလွန်ဆန်ရဲလောက်အောင် မမကိုချစ်နေလို့ နောက်ဘဝမှာ ကံရေစက်ကြောင့် မမနဲ့ပြန်တွေ့လာခဲ့ ရင် အခုလိုပဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့ကွာ”

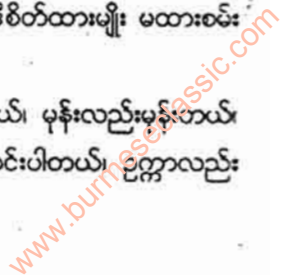
“နားယားလိုက်တာကွာ၊ ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

သူ တစ်ဖက်ခြံမှ လူသံခြေသံကို နားစွင့်လိုက်၏။ လှုပ်ရှားသံ မထွက်တော့။ ထိုအခါကျမှ သူ့လေသံကို ပုံမှန်ပြန်ချဲ့ပြီး ပြောလိုက်၏။

“အဲ့ဒီအခါကျရင် ငါ မမကို ပြန်ဒဏ်ခတ်ပြမယ်၊ အနိုင်ယူ ပြမယ်၊ အဲ့ဒီအခါကျမှ အနီးကပ်လှည့်စားပြီး လမ်းခွဲစွန့်ပစ်ပြလိုက်မယ်၊ အခုတော့ မမကို မကျေနပ်တာတွေ ဒေါသဖြစ်တာတွေ နာကျင်ခံပြင်း နေတာတွေကို မျှီသိပ်ထားလိုက်အုံးမယ်”

“မင်းအချစ်ကလည်း လန့်စရာကြီးပါလား၊ အမြင်နဲ့အထင် လွဲ မှားနေတာကိုပဲ ညှိနှိုင်းဖို့ကြိုးစားစမ်းပါကွာ၊ အဲဒီစိတ်ထားမျိုး မထားစမ်း ပါနဲ့”

“မသိဘူးကွာ၊ မမကို ချစ်လည်းချစ်တယ်၊ မုန်းလည်းမုန်းတယ်၊ အိုကွာ၊ ငါ့ခံစားချက်ကို လျှို့ဝှက်ထားတာပဲကောင်းပါတယ်၊ ဥက္ကာလည်း

ငါ့ကိုနာသွားပြီ၊ ငါလဲ စိတ်ထိခိုက်နေတာနဲ့ ဘာအလုပ်မှလုပ်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ အဲ့ဒါ မမကြောင့်ကွ”

“ကဲပါ လင်းဝေမိုးရာ၊ ဥက္ကာလဲ အရှိန်ပြေသွားရင် အမြင်မှန် ရလာပါလိမ့်မယ်၊ မင်း ဒီလိုဖောက်ခွဲနေလို့ကော ဘာကောင်းတာဖြစ်လာ မှလဲ၊ လာကွာ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် မြို့ပြင်ကို ကားတပ်ပတ်လောက် လျှောက်မောင်းရအောင်”

“ဘယ်လိုဖြေဖြေ ငါ့ခံစားမှုကတော့ ကြေပျက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး ငတိုး”

“အေးပါကွာ... လာ... လာ... သွားမယ်”

တိုးကိုအတင်းခေါ်၍ မြို့ပြင်ကို ကားလျှောက်စီးဖြစ်ကြ၏။ လယ် ကွင်းတွေပေါ်ဖြတ်တိုက်လာသော လေရိုင်းတွေကို တစ်ဝှေ့ရှိုက်ပြီး ထွေရာ လေးပါးစကားတွေ ပြောဖြစ်ကြ၏။ မမကိုမေ့သွားသလိုလိုထင်ရ၏။ ညှိုး ချုပ်၍ ကားပြန်မောင်းလာစဉ် မမအကြောင်းတွေက သူ့ခေါင်းထဲမှာ အစိ အစဉ်တကျ ပေါ်လာကြပြန်၏။

မမရဲ့ပြုစားစီရင်ခြင်းအတတ်မှာ သူ့နှလုံးသွေးတွေ လည်ပတ်ရှင် သန်နေပြီလား။ သူ ဆက်၍ အဖြေရှာမစဉ်းစားချင်တော့။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီတွေ ရွေ့လျားကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော တစ်လတာ ကာလကို ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာခဲ့ရလေပြီ။ ထိုတစ်လအတွင်း သူနှင့်မမ ၏ဆက်ဆံရေးမှာ တင်းမာအေးစက်နေခဲ့ရာမှ လျော့ပါးနွေးထွေးလာပေ အောင် သူ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

မမက သူ့ကို အရင်လို အလုပ်ပြန်ကြိုးစားခိုင်း၏။ ပညတ်ချက်

www.burmeseclassic.com

တွေ တိုးမြှင့်ချည်နှောင်၏။

အထိအတွေ့၊ အငွေ့အသက်သံယောဇဉ်တွေ ဖန်တီးပေး၏။ အနုအလှတရားဖြင့် သမုဒယစကားတွေ ရစ်ဖွဲ့ချည်နှောင်၏။ မမ၏ခွဲဆောင်မှုကြောင့် ဘဝခမ်းနားထည်ဝါရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေရသည့်အလုပ်ခွင်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ တက်ကြွစွာ မြှုပ်နှံထားဖြစ်လာခဲ့မိ၏။

သူ့မိဘတွေပင် သူ့အချိုးပြင်သွားပုံ မြန်လွန်းလှ၍ အံ့အားသင့်ကြီးသင့်နေခဲ့ကြ၏။ သူ့က မပနှင့်သူ့အကြောင်းကို အချိန်မကျသေး၍ ဖွင့်မပြောခဲ့သလို မိဘများကလည်း မမေးမြန်းခဲ့။

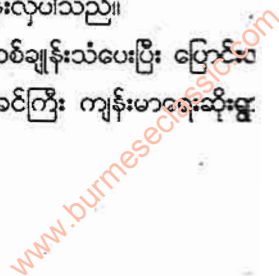
သူ့ခဏမျက်နှာအဖွဲ့ဟုပင် ပြောရလောက်အောင် တစ်လတာကာလမှာ အရာရာအေးချမ်းငြိမ်သက်သာယာနေခဲ့၏။ ဥက္ကာပင် ထူထူထောင်ထောင်နှင့် အခြေအနေကောင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်ဟုကြား၏။

သူ့ထံကို ဥက္ကာ တော်တော်နှင့်လာရဲမည်မဟုတ်။ ကိုယ့်စားကိုယ်ရှက်ပြီး ရှိန်နေပေလိမ့်အုံးမည်။ သူနှင့် အဆက်အသွယ်မဲ့သော်လည်း တိုးကိုနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေ၏။

သူ့ခဏမျက်နှာအဖွဲ့ဟု သူထင်ခဲ့သောတစ်လတာကာလ၏ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုမျိုးသည် မုန်တိုင်းမလာခင် ပင်လယ်၏ဟန်ဆောင်မှုမျိုးသားကောင်ကိုမပစ်ခတ်မီ ချိန်သားကိုက်ငြိမ်သက်မှုမျိုးမှန်း သူ ရေးရေးလေးပင် ရော်ရမ်းမမှန်းဆနိုင်ခဲ့။

သူ့အတွက် မမှန်းဆနိုင်သော အခြေအနေတွေမှာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်၊ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် လျှပ်စီးလက်သလို မြန်ဆန်ကူးလူး ပြောလဲသွားသည်မှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလှပါသည်။

ပြောင်းလဲခြင်းအခန်းတစ်၏အစမှ ထစ်ချုန်းသံပေးပြီး ပြောင်းလာသော လျှပ်စီးလက်ခြင်းမှာ သူ့အမေ၏မိခင်ကြီး ကျန်းမာရေးဆိုးရွားရာက စတင်ခဲ့၏။

သူ့အဘွားမှာ သင်္ခါရတရားကို ရင်ဆိုင်မတွေ့ခင် သူ့အား နောက်ဆုံးမျိုးဆက်အဖြစ် အမွေအားလုံးလွှဲပေးခဲ့ချင်၏။ ထိုအတူ မျိုးဆက်သစ်များဆက်၍ ဝေစည်လာစေရန် သူနှင့်သင့်တော်မည့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို အမြန်ဆုံးရွေးချယ်၍ ထိမ်းမြားပေးခဲ့ချင်ကြောင်း သူ့မိဘများအား မှာကြားလေသည်။

မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်သော သူ့ဖခင်က သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ သတိသမီးရှာဖွေရန် အလျင်အမြန်စီစဉ်ပါလေတော့သည်။

သူ့အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထား၍မရသော အချိန်အခါကို ဆိုက်ရောက်လာ၍ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ထားသူ ‘မမ’ရှိနေကြောင်း ဝန်ခံဖွင့်ဟရလေတော့သည်။ သူ့အချိုးကို ပြောင်းလဲပုံပေါ်ပေးလိုက်သော ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်။ သူ့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မည့်အတွေးအခေါ်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ ပြီး... သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့် မမကို သူ့မိဘများက သဘောတူခဲ့ကြ၏။ သူ့အဖွားကလဲ သဘောကျကျေနပ်၏။ (သူ့မိဘများမှာ မမအကြောင်းကို သူတို့နည်းသူတို့ဟန်ဖြင့် မသိမသာစုံစမ်းပြီး သဘောတူကျေနပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။)

သူ့ဖက်မှ အခြေအနေကောင်းတွေကို ‘မထံ တွေ့ခွင့်တောင်း၍ ပြောပြခဲ့၏။

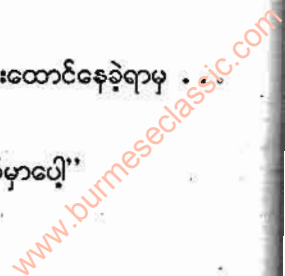
နေရာမှာ သူနှင့်မမ အမြဲလိုလိုဆုံနေကြ ‘ပွိုင့်ကဖီး’။

“ကျွန်တော့်မိဘတွေက လူကြီးစုံရာနဲ့ မမတို့အိမ်ကို လာနားဖောက်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ”

မမက သူ့ပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေခဲ့ရာမှ . . .

“ဘယ်တော့လောက်လာမှာလဲ”

“မမကိုယ်တိုင် ရက်သတ်မှတ်ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ခက်တာပဲ၊ မမမိဘတွေကို ဘာမှ အကြောင်းမကြားရသေးဘူး”

“အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပြီးခေါ်လိုက်ပါလား”

“ဒေါ်လေးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ခေါ်ရမှာပဲ၊ မင်းတို့ဒါက သေချာပါ တယ်နော်”

“ကြိမ်းသေတယ်၊ အဲ့ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ လူကြီး လူကောင်းတွေအပြင် ဘွားဘွားပါလိုက်ချင်လိုက်လာမှာ၊ ဘွားဘွားက လူကြီးရောဂါနဲ့ အိပ်ယာထဲလဲနေပေမယ့် စိတ်ဝါတ်ကမာတုန်းပဲ၊ အခု တောင် ထနိုင်ထိုင်နိုင်နေပြီ၊ ဘွားဘွားရဲ့အမွေတွေရရင် ကျွန်တော်လုပ် ချင်တဲ့ဘဝမျိုးကို ခဏလေးနဲ့ ဖန်တီးယူနိုင်တယ်၊ မမနဲ့လက်ထပ်ပွဲကို လည်း အခမ်းနားဆုံးကျင်းပပစ်လိုက်မယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်လွန်မနေနဲ့ ချာတိတ်ရဲ့ ဒီနေ့ည မမအကြောင်း ပြန်မယ်၊ ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောမှာနော်၊ ဒီကပြန်ရင် ဒေါ်လေးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ပုသိမ် ကိုဖုန်းခေါ်ရမှာပဲ၊ မမမိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ မင်းတို့လာစေ့စပ်နိုင်မယ့် နေ့ကို မမပြောပြနိုင်မှာ”

“အိုကေ... ဒါဆို ဖုန်းအနားက တစ်ဖဝါးမှမခွဲဘဲ စောင့်နေ မယ်”

“အဆင်ပြေအောင် ဆုတောင်းနေဖို့တော့ သတိမရဘူးလား”

“ရတာပေါ့၊ မမက အဆင်ပြေအောင် အကွက်ဆင်တတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုယုံလို့ မမကိုယုံလိုက်တာမို့ စိတ်ချလက်ချဖြစ်နေတာပါ၊ လိုရမယ်ရ တော့ ဆုတောင်းပေးနေရမှာပေါ့၊ မမ ပုသိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ယောက္ခမကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ကျန်းမာနေပါစေ၊ အမြန်ဆုံး သဘော တူပါစေ၊ သမက်လောင်းကလေးကိုလည်း မမြင်တွေ့ဖူးခင်ကပင် အလိုလို ချစ်ချင်နေပါစေ”

“ဒါမျိုးဆို သင်စရာမလိုဘူး၊ အလိုလိုတတ်တယ်”

“မမရဲ့အရည်အချင်းတွေ ကူးစက်ခံလိုက်ရလို့ပါ”

သူ့စကားကို မမ တွေခနဲစဉ်းစားသွား၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် နောက်ပြောင်ပြောင်နေသော သူ့စကားကို ချစ်စရာကောင်းသော အမူအယာအမျိုးမျိုးနှင့် နားထောင်ပြီး တုံ့ပြန်လုပ်ပြတတ်၏။

“မမ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မမညာတာပါ။ မျက်နှာညှိသွားတယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်တော် နောက်ပြောင်ပြောတာ လွန်သွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

သူ့နားထောင်နေသောအခါ မမ စကားပြောရန် အားယူနေ၏။ ပြောမည့်စကားကိုလည်း ချီတံ့ချီတံ့စဉ်းစားနေ၏။ “ပြောထွက်လာတော့ လည်း...”

“မမေးတော့ပါဘူးကွာ၊ အလကားပါ၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟာ... အဲဒီလို ဦးနှောက်စားအောင်တော့မလုပ်ခဲ့ပါနဲ့ဗျာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ၊ ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... ပြန်ရအောင် ဒီနေ့ မမမှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ မင်းဆီကို ညဖက်ဖုန်းပြန်ဆက်နိုင်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ရအုံးမယ်လေ”

သူနှင့် မမ၏ရှေ့ရေးအတွက် တန်ဖိုးရှိသောအချိန်တွေကို ငဲ့ကွက်ပြီး ပျိုင့်မှာပင် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲကာ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုတစ်နေ့မှာ သူ့အတွက် အပျော်ရွှင်ရဆုံးနေ့ရက်တစ်ရက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုတစ်ညမှာမူကား...။

စိုးလပြည့်စာပေ

ညဖက်ရောက်သောအခါ ဖုန်းအနားမှာ လူးလားခေါက်တုံ့လမ်း သလားရင်း သူဖုန်းစောင့်နေမိ၏။ အဆင်ပြေမည်ဟု ယုံကြည်ထားသော် လည်း လက်တွေ့ အဖြေပြန်မလာဆဲမို့ သူ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖိုနေမိ လေသည်။

ဖုန်းကောဝင်လာတိုင်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးနားထောင်မိ၏။ အိမ် နှင့်သက်ဆိုင်သော ဖုန်းခေါ်ခြင်းတွေဖြစ်ဖြစ်နေ၍ စိတ်ပျက်ပြီး ဖုန်းပြန် ပြန်ချလိုက်ရသည်မှာလည်း အမော။

ဖုန်းကောဝင်လာပြန်၏။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် စုစည်းပြီး ကောက်ယူနားထောင်လိုက်၏။

“လင်းဝေမိုးလား”

“ဟာ... မမ... အဆင်ပြေလား... ဘာတဲ့လဲ... ပြောပါအုံး သဘောတူရဲ့လား”

မမထံမှ အသံတိတ်ငြိမ်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဒိန်း ဒဲနဲ့ဖြစ်သွား၏။

“မမ ဘာတဲ့လဲ၊ အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသာ ပြောပါတော့ဗျာ၊ ကြာရင်... ဒီမှာ မလွယ်တော့ဘူး”

မမထံမှ ရယ်သံလွင်လွင်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့မှာ ဝမ်းသာ ရအခက် ဝမ်းနည်းရအခက်။

“ပြောလေဗျာ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲဖြစ်နေလား၊ တမင်များလုပ်ကြံပြောနေသလား လို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပါမမ”

“အဆင်ပြေတယ်၊ လူကြီးတွေအားလုံး သဘောတူတယ်၊ သဘော တူအောင်လဲ မင်းနဲ့မမအကြောင်းကို မမကိုယ်တိုင် အကြံကြီးရှင်းပြရ

တာကို၊ ဒါတောင် ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်သွားလိုက်ပြန်ဆက်လိုက်နဲ့မို့ ကြာ
နေတာ၊ ရှေ့လာမဲ့စနေနေ့မှာ မမမိဘတွေ ရန်ကုန်လာလိမ့်မယ်၊ တနင်္ဂနွေ
နေ့မနက် ဆယ်နာရီလောက် မင်းတို့လာခဲ့ပေါ့”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ... ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာဆက်
ပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

“တော်ပါ... အပြောကောင်းတဲ့ယောက်ျားဖြစ်လေ ပိုကြောက်
ရလေပဲ၊ ထပ်ပိုပြောမနေပါနဲ့တော့၊ မင်းတို့ သေသေချာချာစီစဉ်ခဲ့နော်၊
မမမိဘတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ချို့ကို မအားမလပ်တဲ့ကြားက တကူးတကမှာ
ရတာ၊ သူတို့ရောက်လာရင် သူတို့အရှိန်အဝါနဲ့ဟပ်မိအောင် မင်းမိဘတွေ
ဖက်က အားနည်းမှုမရှိအောင် စီစဉ်ပေးသင့်တယ်၊ မမပြောတာ သဘော
ပေါက်လား”

“ပေါက်တယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဖေနဲ့အမေကို သွားပြော
ပြလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ဗဟန်းက ဘွားဘွားဆီဖုန်းလှည့်ပြီး သတင်းကောင်း
ပါးလိုက်မယ်”

“ဒါဆို မမဘက်က အလိုက်သိသိ ဖုန်းချလိုက်ရတော့မယ်ဆိုပါ
တော့”

“အဲ့ဒီလိုမထင်ပါနဲ့၊ အကြောင်းကြားပြီးရင် မမဆီ ဖုန်းဆက်
ပြီး တစ်ညလုံးဖုန်းပြောမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ အိပ်ချင်လို့ ဖုန်းအရင်ချသွား
တဲ့လူ အရှုံးပေးကြေး”

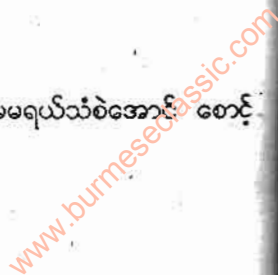
“ခုကတည်းက အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့က အအိပ်မက်လို့လေ”

ပြောပြီး မမရယ်နေပြန်၏။ သူက မမရယ်သံစဲအောင် စောင့်

ပြီး . . .

“မမကိုအနိုင်ရတာ အခုတစ်ခါပဲရှိသေးတယ်”

“မင်းက ဘယ်နှစ်ခါအနိုင်လိုချင်သေးလို့လဲ”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့”

စကားနှင့် သူ ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မမဖက်မှ စကားသံတိတ်
သွားပြန်၏။ သူက . . .

“မမ . . . မမ . . . မမ”

ခေါ်ကြည့်၏ မထူး။ နောက်ထပ်ခေါ်ရန် အပြင်မှ ဖုန်းလိုင်
ဖြတ်တောက်သွားသံဝင်လာ၏။ မမ စိတ်ကောက်သွားတာများလား။ မဖြူ
ပိုင်။ မမမှာ စိတ်ဆိုးတတ်တာ စိတ်နာတတ်တာမျိုးပဲ ပြန်တတ်၏။ သူ
စကားနှင့်ကလိလိုက်သလို မမကလည်း ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဖုန်း
သွားခြင်းဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကလိခဲ့တာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တိ . . . တွေးဖြင့် သူ ပခုံးတွန့်ပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။

ဝမ်းသာစရာသတင်းကောင်းကို သူ စတင်၍ ကြော်ငြာမောင်းဆင်
တော့မည်မို့ မမထံ ဖုန်းထက်ခေါ်ဖို့သတိမရနိုင်တော့။

အခန်း (၁၉)

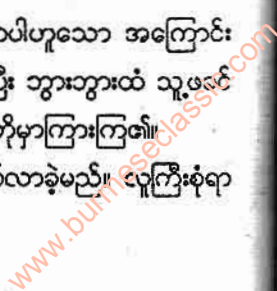
စေ့စပ်ပွဲနေ့ကို ဆိုက်မြိုက်စွာရောက်ရှိလာသောနေ့မှာ သူတို့တစ်
အိမ်သားလုံး လှုပ်ရှားတက်ကြွနေကြ၏။ ဖိတ်ခေါ်ထားသောလူကြီးလူကောင်း
များလည်း စုံညီနေလေပြီ။ မမအိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကျွေးမွေး
မည့်အဖွဲ့ကို ဒေါ်စပ်စုခေါင်းဆောင်ပြီး ကြိုတင်လွှတ်ပေးလိုက်၏။

အဝတ်အစားတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် သူ့အနားမှာ တိုးကို
ကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်ထား၏။ (ဥက္ကာနှင့် ပြန်သင့်မြတ်ချိန်မရသေး)

မနက်ကိုးနာရီထိုးမှာ အိမ်ကထွက်ကြဖို့ လူစုံတက်စုံ ကားပေါ်
တက်နေကြဆဲမှာပင် အရေးပေါ်ဖုန်းဝင်လာ၏။

ဘွားဘွားအမောဖောက်နေပြီ။ အမြန်လာပါဟူသော အကြောင်း
ကြားသံအဆုံးမှာ သူ့အရေးထက် မိဘအရေးကိုဦးပြီး ဘွားဘွားထံ သူ့ဖခင်
နှင့်မိခင်တို့ အမြန်သွားကြရန် ပြင်ဆင်ရင်း သူ့ကိုမှာကြားကြ၏။

ဘွားဘွားသက်သာလျှင် အမြန်ဆုံးလိုက်လာခဲ့မည်။ လူကြီးစုံရာ

နှင့် သူ့အရင်သွားနှင့်ဖို့ မှာကြားခဲ့ခြင်းပင်။

မျှော်လင့်မထားသောအခြေအနေမို့ အဆင်ပြေသလိုသာ စီစဉ်ရတော့၏။ သူ့မိဘများက ဘွားဘွားထံ အမြန်သွားနေကြစဉ် သူနှင့်လူကြီးများက မမအိမ်သို့ အချိန်မီရောက်အောင် ကားမောင်းလာခဲ့ကြသည်။

မမတို့အိမ်ကိုရောက်သောအခါ နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြ၊ အပြုံးဖလှယ်ကြပြီး ကိုယ်စီနေရာဝင်ထိုင်ကြရင်း။ မမမိဘနှင့်ဆွေမျိုးများက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖြား အကဲခတ်လေ့လာ၏။ ပြီးလျှင် လွတ်နေသောသူ့မိဘတွေနေရာကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကြ၏။ အလှဆုံးပြင်ဆင်ထားသော မမလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လာနေလေပြီ။

သူ့ဖေဖေက မျက်နှာလွှဲပေးလိုက်သော အငြိမ်းစားတရားသူကြီးဟောင်း (သူ့ဖေဖေ၏မိတ်ဆွေ) ဦးတိုးဟန်ရွှေက လူပုံအလည်မှာ ယပြီး အခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီက မောင်ဝေလင်းမိုးရဲ့မိဘတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးဝေမိုးနဲ့ ဒေါ်လင်းလင်းထက်တို့ ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်း နို့လာကာနီးမှာပဲ ဦးဝေမိုးရဲ့မိခင်အရင်းဖြစ်တဲ့ ဒေါ်စိန်ရင်ခမျာ လူကြီးချော့ဂါနဲ့ အခြေအနေအတော်ဆိုးနေကြောင်း ဖုန်းဆက်လာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မဖြစ်သာလွန်းတဲ့အရေးတကြီးအကြောင်းကြောင့် ဦးဝေမိုးတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ မိခင်ကြီးထံ အမြန်သွားပြီး ပြုစုနေရတဲ့အတွက် ဒီစေ့စပ်ပွဲကို လိုက်မလာနိုင်ဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ဦးဝေမိုးတို့ဇနီးမောင်နှံကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မမမိဘတွေ မျက်နှာမကောင်းကြ။ မမအမျိုးတွေမျက်နှာလည်း မရွှင်မလန်း။ မမခမျာ ခေါင်းလေးပင်ဖော်၍မလာ။

သူ့ဖက်ကလိုက်ပါလာသော လူကြီးတွေ အပြောအဆိုကောင်း၍

သာ မင်လာရက်မြတ်ကို သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းနိုင်ခဲ့၏။
ဟန်ပေးပြီးအပြုံးတွေဖြင့် စေ့စပ်ပွဲကို စားသောက်ပြီးစီး အဆုံးသတ်ခဲ့ရ
သည်။ နောက်ဘယ်လိုပျော်၍ ဘာ လိုပြုံးရမည်ပင် အခက်ဝင်စွာ မျက်နှာ
ငယ်ပေါ်ပေါ်ခါး၏။ ဘွားဘွားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကတစ်ဖက်။ မမနှင့်
မမအသိုင်းအဝိုင်း စိတ်ကွက်ငြိုငြင်သွားမှာကိုတွေးပြီး ပူရသည့်ကတော် " ကံ
ဖြင့် သူ့စိတ်တွေ ယောက်ရက်ခတ်နေခဲ့ရ၏။

စေ့စပ်ပွဲပြီး၍ နှုတ်ဆက်ပြန်ကြစဉ်မှာပင် အခန်းထဲတန်းဝင်သွား
သောမမကို ငေးကြည့်ပြီးသာ မေးခွန်းများစွာနှင့် သူ့ပြန်၍လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။
ယောက်ကြောင်းတွေမြင်နေပေမယ့် အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်
ရှိတဲ့ မမအပေါ် ကျွန်တော်ယုံကြည်နေခဲ့တာ အချစ်စစ်ရဲ့သစ္စာပါပဲ)

မင်လာရက်မြတ်မတိုင်ခင် သုံးရက်အလိုမှာ (တွေ့ခွင့်နှစ်ကြိမ်
တောင်းခဲ့သည့်သူ့ကို ငြင်းပယ်နေသည်) က တွေ့ခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

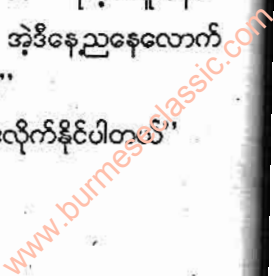
မသွားလိုရာ လူရှင်းသောတစ်နေရာရာအဖြစ် သန်လျင်တံတား
ဖက်ကို ရွေးချယ်မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ (လူရှင်းသော်လည်း ကားမရှင်းသော)
လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားကိုရပ်ပြီး ထိုင်စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်မိဘတွေကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား
မမရယ်”

“မင်းဘွားဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်ပေမဲ့ မသေဆုံးခဲ့ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားကိုပြုစုနေရလို့ အဲ့ဒီနေ့ညနေလောက်
မှ ကျွန်တော်မိဘတွေ ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်လေ”

“မင်းတို့ကို မမ အများကြီးနားလည်ပေးလိုက်နိုင်ပါတယ်”

“မမ တကယ်ပြောတာလား?”

“ဘကယ်ပေါ့”

မမလက်ကလေးကို သူ့လှမ်းဆုပ်လိုက်၏။ မမငြိမ်နေ၏။ မမဆံ နွယ်စတွေကို သူ ကခုတ်တရငေးမောကြည့်ရင်း . . .

“လက်ထပ်ရမဲ့အရေးကိုတွေးပြီး ရင်ဖိုနေတယ်၊ မမကော မပျော်ဘူးလား?”

“ဒီလိုပါပဲ”

မမ၏ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသောမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ ရင်လေး ချင်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မမက . . .

“မင်းရဲ့မျက်လုံးကို ခဏလောက်မှိတ်ထားစမ်းပါ”

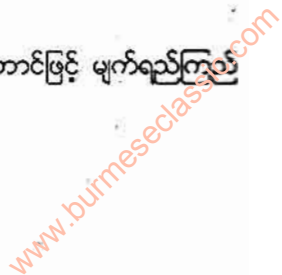
သူ တွေဝေသွား၏။ မမခိုင်းသည့်အတိုင်း မျက်လုံးမှိတ်ပေးလိုက် ၏။ သူ့မျက်ခွံမှိတ်ခင်လေးမှာ မမ၏အပြုံးကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။ မမ၏ ကော့တက်နေသောနှုတ်ခမ်းစွန်းလေးနှစ်ဖက်မှာ သက်တန်သဏ္ဍာန် ခုံးထွက်သွားသည့်အပြုံးမျိုး။ သူ့ရင်ထဲမှာ အမှတ်မထင် ထင်စွဲသွားစေ သောအပြုံးမျိုး။

သူ မျက်လုံးမှိတ်ထားစဉ်မှာပင် သူ့ဘယ်ဖက်ပါးပြင်မှာ နွေးခနဲ စိုသွား၏။ တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ခါတည်း တစ်ချက်ထဲ နွေးအေးအေးလေး ခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ပါးအနားမှခွာသွားသော မမ၏နှာတံကလေး။ ထိုနှာတံ ကလေးအထက်မှာရှိနေသော မျက်ဝန်းနက်လေးတစ်ခုမှာ ပုလဲဖြူမွန် တွေ တွဲလဲရစ်ခိုနေ၏။

“မမ . . . ကျွန်တော့်ကို . . .”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် မမက မျက်တောင်ဖြင့် မျက်ရည်ကြည် တွေကို ပုတ်ခတ်ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရ၏။

“မင်းနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ဆုကို မမပေးလိုက်တာ”

သူတွေဝေပြီး မမကိုကြည့်နေမိ၏။ မမက . . .

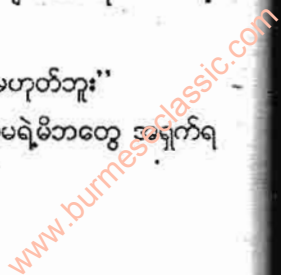
“ဒီလိုပဲ မင်းနဲ့ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ဒဏ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ မင်းမှတ်မိသေးသလားမသိဘူး၊ မင်းသူငယ်ချင်းဥက္ကာအတွက် မင်းခံစားနေရတာတွေကို တိုးကိုဆီမှာ သွားရင်ဖွင့်တဲ့စကားတွေလေ၊ အဲ့ဒီတုန်းက တစ်ဖက်ခြံထဲမှာရှိနေတဲ့ ဟန်နီက အားလုံးကြားခဲ့တယ်၊ ကြားခဲ့သမျှကိုလဲ မမကို တစ်လုံးမကျန်ပြန်ပြောပြခဲ့တယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းအတွက် မမကို မကျေနပ်ဘူး၊ အနိုင်နဲ့ပြန်ပိုင်းမယ်၊ အနီးကပ်လှည့်စားပြီး မမကို လမ်းခွဲစွန့်ပစ်မယ်ဆိုတာလေ၊ နေအုံး၊ မင်းပြောဖို့မကြိုးစားနဲ့အုံး၊ မမဆုံးအောင်ပြောပါရစေ၊ တကယ်ပါကွာ၊ အဲ့ဒီစကားကိုကြားခဲ့ရပေမယ့် မင်းအပေါ် တို့ မိုက်မိုက်မဲမဲယုံကြည်နေဖြစ်တုန်းပဲ၊ မင်းကို တကယ်မျှော်လင့်ခဲ့တာကိုး၊ ချစ်ခဲ့ရမိတာကိုး၊ မှားတယ် . . . အဲ့ဒီလို တစ်ထစ်လျှော့တွေးခဲ့မိတဲ့ တို့ သိပ်မှားသွားခဲ့တယ်၊ ငွေစပ်ပွဲနေမှာပဲ မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို တို့ မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ဘာပဲ၊ တို့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်၊ မင်းမှာ ဒီလိုအကျင့်ယုတ် စရိုက်ယုတ်မျိုးရှိလိမ့်မယ်မထင်ခဲ့တာကို ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ အရမ်းအံ့ဩသွားရတာပေါ့”

“မမ မှားနေပြီ၊ အဲ့ဒီတွေမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“မမ မင်းကို သေသေချာချာပြောပြမထားခဲ့ဘူးလား၊ မင်းတို့ဖက်က သေချာရဲ့လား၊ မမမိဘနဲ့ဆွေမျိုးတွေကို တကူးတကခေါ်ရမှာ၊ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ ခေါ်လာရမှာ ဒါတွေပြောခဲ့သားပဲ၊ မင်းတို့ဖက်က အရေးပေါ်အကြောင်းလေးပြလိုက်တာ မင်းရဲ့ အသေအချာဇာတ်တိုက်ထားတဲ့ လှည့်ကွက်တွေမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ အဲ့ဒီလိုကို ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းလုပ်လိုက်လို့ မမရဲ့မိဘတွေ အရှက်ရ

ပြီးပြန်သွားကြတာ၊ မင်းတို့သိအောင် မပြောရသေးပေမယ့် အဲ့ဒီမေ့စပ် ပွဲပြီးလို့ မင်းတို့ပြန်သွားကတည်းက မမဖက်က ဖျက်လိုက်ပြီလို့ မိဘတွေ နဲ့ အမျိုးတွေကို အသိပေးလိုက်ပြီးသား၊ တို့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာ တို့မိဘတွေအရှက်ရသွားလောက်အောင် ဘယ်သောအခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းနဲ့ကျမှ လူပုံအလယ်မှာ ခေါင်းမဖေါ်ပြဝံ့တော့လောက်အောင် အရှက် ရခဲ့တာ၊ နာတယ်၊ သိပ်စိတ်နာတယ်၊ အရမ်းနာကျည်းတယ်၊ မင်းစကားနဲ့ မင်းလုပ်ရပ်ကို သက်သေထူသွားမှ မင်းဟာ အဲ့ဒီလောက်အထိ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်သူပါလားဆိုတာ တို့သိလိုက်ရတယ်”

“ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ မမရယ်၊ မမအထင်မှားနေပြီ”

“နောက်တစ်ခါထပ်နာရလောက်အောင် တို့ မခိုက်မဲတတ်တော့ ဘူး၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကောင်းကွက်တွေအတွက် မင်းကို ‘ဆု’ ချီးမြှင့်ခဲ့သလို မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခွင့်မလွတ်နိုင်လောက်အောင်ဆိုးခဲ့တဲ့ ဆိုးကွက်တွေ အတွက် စေ့စပ်ထားတဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဒီနေ့ကစပြီး ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ”

“ကျွန်တော် . . .”

“တော်စမ်းကွာ၊ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ မုန်းတယ်၊ မင်းကို သေ လောက်အောင်မုန်းတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားလမ်းခွဲတယ်၊ ဒါပဲ”

ပြောပြီး မမ ကားပေါ်မှဆင်းလာ၏။ သန်လျင်ဖက်မှပြန်လာသော TAXI တစ်စီးကို မမတားစီးပြီး (သူ့ကိုယောင်၍ပင်လှည့်မကြည့်) လိုက် ပါသွား၏။

သားကောင်ကိုမပစ်မှီ ချိန်သားကိုက် ငြိမ်သက်မှု၏အဆုံး။

(ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ပစ်ချလိုက်တော့

တယ်)

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

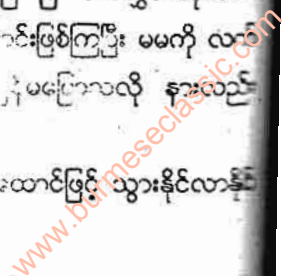
မမ အထင်လွဲမှန်းတီး... ချေဖျက်နိုင်ရန်အတွက် သူ့
ဖက်က အမြန်ပြင်ဆင်ကြိုးစားရ၏။

တိုးကိုမှတစ်ဆင့် ဟန်နီကိုစည်းရုံးကာ အဖြစ်မှန်ကိုရှင်းပြရ၏။
ဟန်နီနှင့်တိုးကိုတို့ မမထံသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကြ၏။ မမ
လက်မခံ။

သူ့မိဘတွေကို မမနဲ့ပတ်သက်သမျှ တစ်လုံးမကျန်ပြောပြပြီး
အကူအညီတောင်းခံရတော့၏။ သူ့မိဘတွေက မမနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အဖြစ်မှန်
လိပ်ပတ်လည်အောင်ရှင်းပြ၏။ မမ အချို့သတ်ပြီး ငြင်းပယ်သွတ်လိုက်၏။

သူ့မိဘတွေမှာ သူ့အဖေ... ခင်းဖြစ်ကြပြီး မမကို လက်
လျှော့စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဖြောင်းဖျက်... မပြောလဲနဲ့ နားလည်
မဝင်နိုင်ခဲ့။

ကျန်းမာရေးကောင်း၍ တူ... ထောင်ဖြင့် သွားနိုင်လာနိုင်

သော ဘွားဘွားကို ထပ်၍အကူအညီတောင်းမိပြန်၏။ ဘွားဘွားက ပြုစု
စောင့်ရှောက်သူများနှင့် မမကိုသွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး အခြေအနေမှန်ကို
မေတ္တာရပ်ခံပြီး ရှင်းပြခဲ့ပြန်သည်။

မမဖက်မှ လေသံပျော့ပြောင်းလာသော်လည်း လက်ထပ်ဖို့မဖြစ်
နိုင်တော့ကြောင်း၊ မိဘတွေလည်းသဘောတူကြတော့မှာမဟုတ်ကြောင်း၊
ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါကြောင်းတွေနှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး
ခေါင်းမာစွာ ငြင်းခါနေခဲ့ပြန်၏။

သူ့မိဘတွေကိုယ်တိုင် . . .

သူ့အဘွားဖြစ်သူကိုယ်တိုင် အမှန်တရားကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး လူကြီး
နေရာမှ ဖြေရှင်းပြခဲ့သည်ကိုပင် မမ နားမဝင်နိုင်ခဲ့သောအခါ သူ့ရင်ထဲ
ဆတ်ဆတ်နာချင်လာ၏။

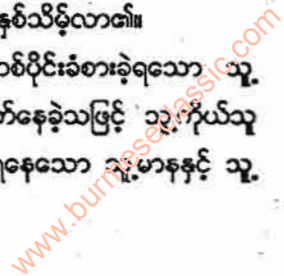
မမအတွက်နှင့် ကမ္ဘာပျက်သလို နီးရာလူကို ကယ်ပါယူပါ
တစာစာအော်မိနေသောအဖြစ်ကို သူ့ဘာသာသူပြန်တွေးပြီး ရှက်လာ
မိ၏။

မိဘနှင့်အဘွားဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် အရာမတင်အောင်
ငြင်းပယ်ခဲ့သော မမအား သူ့စိတ်အနာကြီးနာကျင်လာ၏။

သူ့မှာ စိတ်ကျရောဂါဝင်လာသလို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တစ်
ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေခဲ့ရတော့၏။

စိတ်ဝေဒနာအငြင်းအထန်နှင့် အိပ်ယာထဲမှာ သူ လူးလဲနေစဉ်
သတင်းကြားရ၍မနေနိုင်သော ဥက္ကာကိုယ်တိုင် သူ့ထံရောက်ရှိလာခဲ့၏။
သူ တစ်ခါက အားပေးနှစ်သိမ့်သလို အားပေးနှစ်သိမ့်လာ၏။

ကယ်ကူရာမဲ့လောက်အောင် အရူးတစ်ပိုင်းခံစားခဲ့ရသော သူ့
အဖြစ်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်ပြန်တွေးပြီး အရှက်ကြီးရှက်နေခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ
အကျဉ်းချထားသော အခန်းထဲမှာ တစ်စစ်ကွဲရနေသော သူ့မာနနှင့် သူ့

အသိတရားကို ပြန်လည်စုစည်းဆက်စပ်ကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမြင်
မှန်ရလာခဲ့၏။

အခန်းထဲမှာ သုံးလနီးပါးအောင်းနေခဲ့ပြီးသောအခါ ဖြေသာလာ
သောဝေဒနာနှင့် စိတ်သစ်လူသစ်၊ ခွန်အားသစ်မွေးကာ အပြင်လောက
ကို ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့၏။

မမပေးခဲ့သော အနမ်းတစ်ချက်တည်းဒဏ်နဲ့ သူ့မှာ သေလုမျော
ပါးခံစားခဲ့ရခြင်းပင်။ ယခု၌ သူသည် ...

အိပ်မက်ကိုလှမ်းပြီးလွမ်းဖို့ မကြိုးစား။

အိပ်မက်ကိုနမ်းပြီး ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတော့မည့်လူတစ်ယောက်စစ်စစ်
ကောက်ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ (ကျွန်တော့်အသက်နဲ့များပြီး မမနုလုံးသားကို အရ
ယူပြမယ်)

အခန်း (၂၁)

“မင်း အခု အိမ်ထဲကထွက်သွား”

“မသွားနိုင်ဘူး မမ၊ မမဒေါ်လေးလည်း ဥပုသ်သွားစောင့်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားတယ်၊ ဒီနားကအိမ်တွေကလည်း ကျွန်တော်ဟာ မမနဲ့စေ့စပ်ထားခဲ့ဖူးသူဆိုတာ သိထားကြတယ်၊ အော်ချင်လည်းအော်၊ ကျွန်တော် မမကို လက်ဖျားလေးနဲ့တောင်မထိဘူး၊ မမက ကျွန်တော့်ကို သေလောက်အောင်မှန်းနေတယ်ဆို၊ တစ်ခြားနေရာမှာ ကျွန်တော်သေသွားရင် မမ စိတ်ကျေနပ်မှု ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မမရှေ့မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သတ်သေပြမလို့ရောက်လာတာ”

သူ့ကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်နေသော မမက . . .

“ဒီအိမ်ထဲမှာ အမှုပတ်အောင် လာဒုက္ခပေးတာလား”

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူပြလိုက်ပြီး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဒါက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေကြောင်းကြံတာပါလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး လက်မှတ်ငါ့ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က မမနားလင့်လောအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် မမကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ အသက်နဲ့ရင်းရလောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးမားတယ်ဆိုတာ မမ ရှေ့မှာ လက်တွေ့သက်သေပြမယ်”

သူက စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောရင်း အပေါ်ထပ်ဝရံတာရောက် အောက် တဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်သွားတယ်။ မမကလည်း သူ့ကို ဆက် လက်တားပြစ်ဖို့ သတိမရတော့ဘဲ သူ့နောက်ကလိုက်လာတယ်။ ဝရံတာ လက်တန်းမှာ သူရပ်လိုက်တော့ မမကလည်း သူ့နောက် ခြေလှမ်းငါး လှမ်းအကွာလောက်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ဒါက သူလိုချင်တဲ့အနေအထားပဲ လေ။

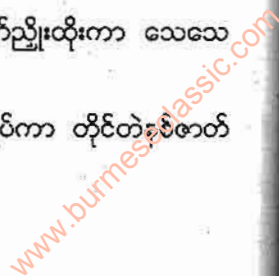
“ကျွန်တော် မမကို အရမ်းချစ်တယ်။ ဖော်မပြတတ်အောင်ချစ် တယ်။ အေသအလဲကိုချစ်တယ်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မမ။ ဖြစ်လေရာဘဝ မှာ ကျွန်တော် မမကို အရုံးပေးပါတယ်လို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ မမပေးလာမယ့် ဝဋ်ကြွေးမှန်သမျှကို ဆုလာဘ်တစ်ခုလို မြတ်မြတ် နိုးနိုး ခံယူချင်တဲ့ကောင်ပါ။ မမကို မချစ်ရမယ့်ဘဝ၊ စွန့်လွှတ်ကျောခိုင်း ရမယ့်ဘဝ၊ မပိုင်ဆိုင်ရမယ့်ဘဝ၊ အမုန်းခံရမယ့်ဘဝမှာ ကျွန်တော် ဘယ် လိုမှ အသက်ရှင်နေလိမ့်လို့ မရနိုင်တော့တာမို့ မမရှေ့မှာတင် ဒီဝရံတာ လက်တန်းပေါ်က ခုန်ချပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်တော့ မယ်”

“ဟေ့... မင်း... မင်း...”

ထိတ်လန့်တကြားဟန်နှင့် သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ သေသေ ချာချာ ကြည့်နေသောမမ။

သူက ဝရံတာလက်တန်းပေါ်တက်၍ ရပ်ကာ တိုင်တဲးခံစာတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကားထဲမှ ဖာတ်လိုက်မင်းသားဟန်နှင့် လက်နှစ်ဘက်ကို ဘေးသို့ဆန့်တန်း လိုက်သည်။

ထို့နောက် အောက်ဘက်မြေပြင်ဆီသို့ကြည့်ပြီး တစ်ချက်တွန့် သွားသည်။ ပြီးမှ ယခုအချိန်အထိ နေရာမှမရွေ့ဘဲ သူ့ထံမျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေသည့် မမထံသို့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ အောက်ဘက်သို့ ခုန်ချ လိုက်လေသည်။

ဝရံတာထိပ်သို့ မမပြေးလာကြည့်သည့်အချိန်တွင် မြေပြင်၌ ခွေ ခွေလေးလဲလျက် နှုတ်ခမ်းဒေါင့်စွန်းမှ သွေးစီးကြောင်းစီးကျနေသော သူ့ကို မြင်လိုက်လျှင် စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်ပြေးလေသည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် မမတို့အိမ်အတွက် စီစဉ်ထား သည့် မိသားစုဆရာဝန်ထံ အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်နေသံကို ကြား လိုက်ရသည်။ သူ တစ်ချက်ခေါင်းထောင်၍ အိမ်၏ဒေါင့်စွန်းအကွယ်တွင် ခေါင်းပြုတစ်ပြုတစ်နှင့်စောင့်နေကြသည့် တိုးကိုနှင့်ဥက္ကာတို့ထံသို့ လက်မ ထောင်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် နဂိုပုံစံအတိုင်း ပြန်ခွေနေလိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ထံသို့ ပျာပျာသလဲပြေးထွက်လာသည့်မမကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် 'သူ့ကို အတင်းပွေ့ထူပြီး . . .

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်မှိုက်လုံးကြီးရတာလဲ ချာ တိတ်ရယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကျိုးကြေကုန်ပြီလားမသိပါဘူး၊ သွေးတွေလည်း ထွက်လို့၊ ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

သူက မမရင်ခွင်ထဲတွင်မှိုန်းနေရင်း အံတစ်ချက်ကိုကျိတ်လှိုက် ရာ နှုတ်ခမ်းဒေါင့်စွန်းမှ သွေးများ ထပ်မံထွက်ကျလာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မကယ်နဲ့၊ မရတော့ဘူး”

“ဘာလို့မရမှာလဲ၊ ဆရာဝန်ရောက်လာလို့ စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်ရင် မင်းကို ချက်ချင်းဆေးရုံပို့ပြီး မရရအောင် ကုမယ်၊ မင်း စိတ်မလျော့လိုက်နဲ့နော်”

မျက်ရည်များစီးကျနေရင်း သူ့ကို မမက တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။

“မမ... ကျေနပ်ပါတော့နော်”

“မကျေနပ်ဘူး၊ ခေါင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့အလုပ်ကို မမရင်နာအောင် လုပ်ပြသွားတဲ့မင်းကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ဝေဒနာ အပြင်းအထန်ခံစားနေရဟန်ဖြင့် သူ တစ်ချက်ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်ပြန်သည်။ မမ ပြာလောင်ခတ်သွားပြီး . . .

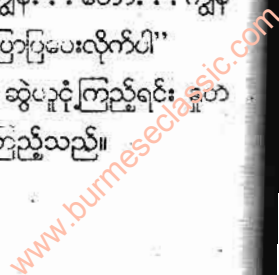

“ဒုက္ခပါဘဲ ဆရာဝန်ကလည်း ကြာလိုက်တာနော်”

မမရင်ထဲမှာ သူ မိန်းမောပြီး လှဲနေလိုက်သည်။ မမက သူ့ကို ပိုက်ထွေးဖက်တွယ်ထားရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေသည်။

“မငိုပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ မမ ပြုံးပြီးလေးနေပြစမ်းပါ၊ ကျွန်တော်ပေးဆပ်ရတာ တန်ပါတယ်၊ မမ နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာကို တွေ့မြင်သိခွင့်ရလိုက်တာ ဝိုင်းအဆမရှိ ကြည့်နူးဝမ်းသာမိတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ အဘွားကိုလည်း မမပဲ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို ရော၊ ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းကိုရော ကျွန်တော့်... ကို... ချစ်... တဲ့... သူ... မုန်း... တဲ့... သူတွေကိုပါ... ကျွန်... တော်... ကျွန်... တော်... မ... သေ... တော့ဘူးဆိုတာ ပြောပြပေးလိုက်ပါ”

မမ ငိုနေရာမှရပ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ဆွဲယူငုံကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းစွန်းမှသွေးစီးကြောင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

သူက အစွမ်းကုန်ပြုံးပြဲရင်း မမရင်ခွင်ကို အားပါးတရ သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

“မင်း... မင်း... မသေတော့ဘူးပေါ့... ဘယ်... ဘယ်လို”

သူ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ရင်း အိမ်ဒေါင့်စွန်းအကွယ်တွင် ကပ်ထောင်ထားသော်လည်း တစ်စွန်းတစ်မြင်နေရသေးသည့် စပရိန်မွေ့ယာနှစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

မမမျက်နှာ ရဲတက်သွားပြီး ဖက်တွယ်ထားသောသူ့ကို အတင်းခွာချဖို့ကြိုးစားလေတော့သည်။ သူကတော့ မလွှတ်ဘဲ တင်းတင်းဖက်တွယ်ထား၏။

“မင်း... မင်း... လူလိမ်... လူညာ”

“ဘာလဲ၊ မမက တကယ်သေစေချင်လို့လား၊ ရပါတယ်၊ တစ်ခါထပ်ခုန်ချပြမယ်”

ပြောပြီး သူ ထထွက်ဟန်ဆောင်လျှင် မမက သူ့ကို မသိမသာ ဖက်တွယ်ထားသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် လူလိမ်လူညာမဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“လူဆိုးတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“လူဆိုးဆိုရင် လူဆိုးလို ဆိုးပြရမယ်ပေါ့”

“ဆိုးရင် ဒီတစ်ခါ ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင် အခုဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့နော် မမ”

မမ ပြုံးပြီးခေါင်းငုံ့နေ၏။

“တော်သေးတာပေါ့မမရယ်၊ တသက်လုံး ဝေးရပြီမှတ်တာ”

“ဒါပဲနော်၊ နောက်ဆို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်စကားကိုပြော၊ အရင်ကလို့ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်နေထိုင်ရမယ်၊ မှတ်မိလား၊ ကဲ... ပြောစမ်းချာတ်တာ၊ နောက်ဆို တစ်သက်လုံးမဝေးရအောင်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“နောက်ဆို တစ်သက်လုံးမဝေးရအောင် ဟောဒီလို မလွတ်တမ်း
တအားဖက်ထားရပါမယ် ခင်ဗျ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာနစ်မြုပ်သွားသော မမထံမှ ချိုမြိန်သောရယ်သံ
များ ပျံ့လွင့်လာသည်။

သူ၏ ဖွင့်ထားသောအာရုံမှ မမရင်ခုန်သံကို ကြည်နူးစွာ နား
ဆင်ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ချစ်များရှင်

